

Giới thiệu Giam Cầm

Khuynh Tâm từ nhỏ sinh ra đã bị người khác xem là dã chủng, phải chịu định kiến của xã hội khi cô là một cô gái không cha, nhưng thực ra cô cũng không biết cha mình là ai. Cho đến năm Khuynh Tâm 10 tuổi, thì mẹ cô mất, cô đến nhà cậu mợ sống.

Chính người mợ độc ác xem trọng đồng tiền hơn đứa cháu gái đã đem cô bán cho người đàn ông khác làm vợ bé lấy tiền, cô liều mạng bỏ trốn nhưng duyên số lại đưa cô đến một địa ngục khác. Một địa ngục mà đến cuối đời cô cũng không thể nào quên được, mời các bạn đón đọc truyện Giam Cầm đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1.1

Cô tên Lãnh Khuynh Tâm, sinh ra tại Đài Loan trong một làng chài nhỏ. Cô từ khi sinh ra liền chưa thấy qua ba ba bao giờ. Người khác đều mắng cô là dã loại, bởi vì mẹ đã từng đến Đài Bắc công tác, trở lại làng chài khi đó không có kết hôn liền sinh ra cô, lại không chịu nói ba ba của cô là ai, cho nên người khác đều nói mẹ cô không biết xấu hổ là người đàn bà thấp hèn, cho rằng bà ở bên ngoài là vợ bé của người khác, đối phương không cần bà nữa, bà mới trở lại làng chài sinh đứa nhỏ.

Vì thế, bọn họ luôn khinh thường Khuynh Tâm. Cô ăn học đều do một tay mẹ dạy, trong trí nhớ của Khuynh Tâm mẹ là một người vừa dịu dàng lại xinh đẹp như tiên nữ, bà nói cho cô biết, cô không phải không có ba ba, chỉ là ba ba rất bận, ông không rảnh đến thăm cô cùng mẹ.

Kỳ thật Khuynh Tâm cũng không thương tâm khi biết chính mình không có ba ba, bởi vì cô đã có được toàn thể giới tốt nhất của mẹ dành cho.

Cuộc sống sinh hoạt của hai mẹ con cô rất khổ, ở làng chài nhỏ này không một ai nguyện ý cho mẹ cô một công việc, rơi vào đường cùng, mẹ chỉ có thể gửi cô cho bà hàng xóm cách vách, còn mẹ thì đi làm công kiếm tiền nuôi cô.

Khuynh Tâm đã lâu không thấy mẹ dù chỉ một lần, mỗi lần bà trở về thăm cô, cô đều rất vui vẻ. Nhưng là, bởi vì làm việc quá độ, cho nên năm Khuynh Tâm 10 tuổi thì bà sinh bệnh mà chết...

Mẹ có một người anh trai, kỳ thật cậu là người tốt, chỉ là mợ thực hung dữ, cậu không để ý tới sự phản đối của mợ mà vẫn mang cô về nuôi, điều này làm cho gia đình cậu mợ cãi nhau rất nhiều. Tuy rằng Khuynh Tâm cuối cùng cũng được ở lại nhưng thái độ của mợ đối với cô chẳng khác nào người hầu, mợ có cái gì không hài lòng sẽ lôi cô ra đánh, suốt ngày Khuynh Tâm đều cặm cụi làm nhưng không xong việc, đều sẽ bị mợ mắng mỏ, khi đó cô cũng chỉ là đứa nhỏ mới 10 tuổi.

Cậu vì cô mà đã cùng mợ cãi nhau to, nhưng Khuynh Tâm không hy vọng cậu khó xử, vì thế cô phải nhẫn nhịn!

Cứ như vậy, cô ở nhà cậu vượt qua 6 năm. Cô vốn nghĩ cả đời này ở nhà cậu, chỉ là khi đó lại xảy ra một chuyện, khiến Khuynh Tâm không thể không rời khỏi làng chài...

Đêm hôm đó, cậu, mợ còn có chị họ đều đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn anh họ và cô, trong lòng cô rất sợ hãi, bởi vì bình thường anh họ luôn luôn động tay động chân với cô, nhưng mà có cậu ở nhà nên hẳn không dám làm càn.

Thế nhưng hôm nay cô lại cùng hẳn hai người...

Khuynh Tâm nhanh chóng làm xong việc, sau đó liền trốn vào gian phòng của mình, phòng của cô không có khóa, Khuynh Tâm chỉ có thể lấy ghế cùng cái bàn để đề cửa phòng.

Khuynh Tâm trốn ở góc phòng, sợ anh họ sẽ xông tới, qua hơn một giờ, không thấy động tĩnh gì, trái tim của cô cũng dịu xuống. Thật mệt, vì thế cô đành đi đến bên giường, không lâu liền đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Khuynh Tâm bị một tiếng vang thật lớn đánh thức, cô mở mắt, liền thấy anh họ đã đứng trước giường, cô muốn kêu cứu, hẳn lại bưng kín miệng cô lại.

“Ồ...Ồ...” Khuynh Tâm hoảng sợ hai mắt mở lớn trừng hẳn

“Ha ha, em cho rằng bằng mấy cái ghế mà cũng muốn ngăn cản anh sao, em họ, em cũng quá ngây thơ rồi! “ Hẳn cười dâm đãng vạch quần áo của cô ra, Khuynh Tâm không ngừng giãy dụa, chỉ là anh họ hẳn nặng tới gần 100 kg, cô căn bản ngay cả lay động cũng không được.

“Em thật trắng, thật mềm! “ Tay hẳn cầm lấy bộ ngực của cô vuốt ve, Khuynh Tâm sợ tới nước mắt lăn dài trên má

“Không cần, không cần!” Cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn hẳn, hẳn liền buông miệng cô ra, cô vừa định kêu, hẳn liền lấy áo gối nhét chặt miệng cô lại

Hai bàn tay Khuynh Tâm nắm chặt không ngừng đánh hấn, hấn một cái liền bắt lấy tay cô, tay kia ở trên đùi cô bắt đầu vuốt ve.

Thật ghê tởm, Khuynh Tâm có cảm giác như dạ dày muốn bốc lên, hấn nhanh tay kéo quần cô xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hạ thể cô.

“.....” Cô khóc, hôm nay có lẽ cô khó có thể thoát được ma chướng của anh họ mình.

Nhưng mà, tại thời điểm Khuynh Tâm tuyệt vọng thì cậu, mợ trở lại.

“Thằng nhóc này, mày đang làm cái gì?”

Nghe được thanh âm của cậu, hấn liền buông Khuynh Tâm ra, cô nhanh chóng kéo quần, lấy chăn che đi toàn bộ thân thể trần trụi của mình.

“Ba, con thích em họ, người thành toàn cho chúng con đi!”

“Con trai a, không phải ba mẹ không thành toàn cho con, nhưng em họ con hiện tại đã là người của thôn trưởng”

Cậu còn không mở miệng nói, mợ liền giành trước. Nghe xong lời mợ nói Khuynh Tâm khiếp sợ không thôi. Cô trừng mắt nhìn mợ, có ý tứ gì? Khuynh Tâm nghĩ muốn hỏi, chỉ là khóc quá nhiều nên nhất thời không nói ra tiếng

“Mẹ, em họ tại sao lại là người của thôn trưởng?” Biểu tình của hấn như không thể tin được hỏi.

“Hừ, con bé kia liền cùng mẹ của nó giống nhau, chỉ là đồ hồ ly tinh, thôn trưởng mới thấy qua nó một lần thôi đã nói muốn kết hôn, muốn cưới nó làm vợ bé thứ 10.”

Về mặt mợ đầy khinh thường nhìn Khuynh Tâm. Khuynh Tâm nghe vậy cả người cứng đờ. Ông ta so với cậu còn lớn tuổi hơn, hơn nữa nghe đồn hấn rất thích ngược đãi, muốn cô gả cho một lão già ngang tuổi ông nội cô để làm vợ bé ư?

“Mợ, người đùa giỡn con sao?” Khuynh Tâm mạnh dạn hỏi

“Ai rảnh cùng mày nói giỡn, hôm nay tao cùng cậu của mày ngay cả sính lễ đều đã nhận.” Ngừ khí đầy bén nhọn nói.

Hoá ra hôm nay bọn họ đi thu đồ cưới sao.

“Không... Không... Cậu, đây không phải là sự thật, có phải hay không, mợ muốn cùng con nói giỡn, có phải hay không?”

Người cũng sẽ không như vậy đối với con, có phải hay không?”

Khuynh Tâm nhìn cậu mình, hy vọng cậu có thể nói cho cô biết đó không phải là sự thật. Thế nhưng, cậu lại cúi đầu, động tác đó hoàn toàn đánh vỡ đi hy vọng nhỏ nhoi trong lòng Khuynh Tâm.

“Lần này mày cũng đừng hy vọng cậu sẽ còn giúp mày, nói cho mày biết tiệm 'cá trảng' kinh doanh sa sút sắp không trụ nổi nữa, nếu không gả mày đi, chúng tao đều sẽ chết đói!”

Về mặt của cậu đầy hồ thẹn “Khuynh Tâm, con coi như giúp cậu được không? Nói như thế nào, cậu cũng nuôi con nhiều năm như vậy, con coi như báo ân được không?”

“Không, cậu, người báo con làm gì đều được, con, con đi ra ngoài làm công, con kiếm tiền nuôi mọi người, mọi người không cần đem con gả cho thôn trưởng, van cầu hai người, con van cầu hai người mà...” Khuynh Tâm lắc người bỏ xuống giường, quỳ gối trước mặt cậu.

“Khuynh Tâm, cậu thực xin lỗi con!” Hai hàng lệ trên khuôn mặt cậu chảy xuống, xoa người bước ra khỏi phòng.

“Không cần đi, cậu... A...”

Mợ một phen đá cô.” Mày liền nhận mệnh đi, bằng một cái dĩa loại như mày, thôn trưởng đồng ý muốn cưới mày đã là phúc khí của mày, mày rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt!” Nói xong, mợ liền rời đi, để cô ngã ngồi dưới nền đất lạnh lẽo

“Mẹ, nên làm như thế nào? Con thích em họ...”

“Đưa ngọc, chờ có tiền, con muốn cô gái loại nào mà không có!” Mợ lôi kéo anh họ đi ra khỏi phòng.

“Còn mày, ngoan ngoãn chờ ba ngày sau lập gia đình đi, ha ha ha ha...”

Khuynh Tâm ngồi trên nền đất lạnh như băng nước mắt không ngừng chảy xuống, chỉ là cho dù cô khóc chết, cũng không thay đổi được sự thật mợ muốn đem cô gả cho thôn trưởng ..

Từ buổi tối hôm đó, bọn họ liền đem Khuynh Tâm khóa ở nhà, còn chìa khoá bọn họ cất giữ, không cho cô ra ngoài. Khuynh Tâm biết bọn họ sợ cô chạy trốn, chỉ là cái thôn nhỏ như vậy, cô có năng lực trốn đi nơi nào đây?

Ngày mai chính là ngày cô phải gả cho lão già kia, cô biết cô có phản kháng cũng vô dụng, nhưng mà Khuynh Tâm cô sẽ không để cho đám người kia chà đạp. Vì thế Khuynh Tâm quyết định, thừa dịp hôm nay thôn trưởng mời cậu cùng bọn họ đi ra ngoài ăn cơm bàn việc tiệc rước cho ngày mai.

Cô muốn đi “tìm” mẹ...

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Nghe được âm thanh mở cửa lại đóng cửa, Khuynh Tâm biết bọn họ đều đã đi. Vì thế cô đi vào phòng bếp, cầm lấy con dao nhỏ trên bàn, mẹ cô đã bỏ cô lại một mình, tại thế giới này cô đã không còn người thân nữa rồi, duy nhất để cho Khuynh Tâm nuôi tiếc đó chính là khi còn bé mẹ mang cô gửi cho bà hàng xóm, cô có quen với anh Minh cháu nội của bà, anh Minh có một thanh mai trúc mã là chị Tĩnh.

Trên thế giới này ngoài mẹ ra, bọn họ là người thứ hai yêu thương cô thật lòng, luôn quan tâm đến cô, chỉ là, cô sắp phải đi, sẽ vĩnh viễn rời xa bọn họ ...

Ngay tại thời điểm Khuynh Tâm sắp sửa tự vẫn...

“Nhóc con, em ngàn vạn lần không cần làm chuyện điên rồ!” Anh Minh chạy tới liền đoạt đi con dao nhọn trong tay Khuynh Tâm.

“Anh Minh, sao anh lại vào được nhà của em, anh vào bằng cách nào?”

“Có lần anh đã từng bắt em đi đánh thêm một cái chìa khóa nữa, anh biết một ngày nào đó sẽ cần dùng đến nó mà!”. Anh Minh ném con dao xuống đất.

“Đừng nói nhiều nữa, mau đi theo anh, sắp không còn kịp nữa rồi!” Anh kéo tay Khuynh Tâm thoát ra khỏi nhà chạy đi.

“Anh Minh, anh muốn mang em đi đâu?” Cô một bên vừa chạy, một bên vừa hỏi.

“Buổi tối hôm nay sẽ có một chiếc thuyền nhỏ đi Đài Bắc, chủ nhân của thuyền là bằng hữu với anh, em sẽ cùng cậu ta đi Đài Bắc, anh sẽ không để em gả cho lão già sắp chết kia!”

“Nhưng mà em đi rồi, anh phải làm như thế nào, bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Bọn họ không có chứng cứ nói anh đã mang em đi!”

Anh mang theo Khuynh Tâm chạy rất nhanh, bọn họ chạy theo đường tắt thông ra bờ biển, bởi vì nơi đây tương đối hẻo lánh, bình thường cũng không có người qua lại, huống gì bây giờ còn là buổi tối, dọc theo đường đi chỉ nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp của hai người.

Đến bờ biển, chị Tĩnh hướng hai người chạy tới “Khuynh Tâm, đây là quần áo của chị, em mang theo đi, còn có, số tiền này em nhớ cất kỹ!”

“Không, em làm sao có thể lấy tiền của hai người được chứ...” Khuynh Tâm biết bọn họ cũng không giàu có gì.

“Em không được từ chối, em đi thành phố lớn, cái gì cũng đều phải dùng tiền, nhưng mà chị cùng anh Minh cũng chỉ có nhiều đây tiền thôi...” Chị Tĩnh nhìn Khuynh Tâm khóc nức.

“Chị Tĩnh, em sẽ tốt mà chị đừng khóc”,

“Khuynh Tâm chị sẽ rất nhớ em”

“Chị Tĩnh, em cũng sẽ rất nhớ hai người” Từng giọt nước mắt theo khóe mi cô không ngừng trào ra.

“Hiện tại không phải lúc khóc, bọn họ về mà phát hiện không thấy em đâu, em đi mau!” Anh Minh đem cô đẩy lên trên thuyền

“Khuynh Tâm, em phải bảo trọng...” Anh nghẹn ngào nói.

“Em sẽ, anh cũng phải chiều cố chị Tĩnh thật tốt...”

Thuyền mở neo, Khuynh Tâm đứng ở đầu thuyền, chảy nước mắt hướng bọn họ liêu mạng vẫy tay, cô biết lần này đi, muốn gặp lại, chỉ sợ là chuyện rất khó khăn ...

Cứ như vậy, cô rời khỏi làng chài, đi tới Đài Bắc, bằng hữu của anh Minh đem cô thả ở một bến tàu sau đó rời đi, anh ta còn muốn đi tiếp những người

khách khác...

Tại thành thị xa lạ này, cô không biết mình nên đi nơi nào? Trên người chỉ có 200 đồng tiền mà chị Tình cho, không biết cô có thể chống đỡ được bao lâu đây, chỉ biết là, cô không thể gục ngã..

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Hiện tại Khuynh Tâm cũng không biết mình có thể đi nơi nào nữa? Cho nên cô chỉ có thể không ngừng mà đi, đi đến khi hai chân không còn cảm giác, nhưng cô vẫn không dừng lại.

“Ô... Ô...”

Thời điểm đến gần một cái ngõ tắt nhỏ, Khuynh Tâm nghe thấy được tiếng rên rỉ đứt quãng, nhưng không phải là của người mà là động vật!

Lòng hiếu kỳ của cô lại trỗi dậy, Khuynh Tâm liền đi vào trong con ngõ nhỏ, là một con chó! Cô không nghĩ tới con vật đó lại chính là một con chó nhỏ, Khuynh Tâm không kìm lòng được thâm tẩn thương, kia thật sự là một con chó cái xinh đẹp, lông vàng óng ánh không mang theo một chút tạp sắc, ánh đèn đường hui hắt nhẹ chiếu xuống người nó, cô bước chân lại gần thử tiếp cận...

“Uông! Uông! Uông!”

Con chó nhỏ đột nhiên sủa ầm lên, cố gắng gượng đứng lên, nhưng mà “Ba” một tiếng, nó lại đảo ngã trở về trên mặt đất.

Khuynh Tâm nhìn thấy chân nó đang đổ máu, lông mao trên đuôi nó hoàn toàn nhiễm đỏ.

“Mày đừng sợ, tao sẽ không thương tổn tới mày đâu!” Khuynh Tâm lại một lần nữa chậm rãi tiếp cận “Mày chảy máu nhiều quá, tao giúp mày cầm máu, được không?” Cô nhẹ nhàng đem bọc quần áo mà chị Tình đưa cho, mở ra tìm chai nước cùng một miếng vải nệm y tương đối mềm.

“Cầu cầu ngoan, không phải sợ a!”

Khuynh Tâm ngồi xổm xuống trước mặt nó, không biết là do nó cảm nhận được sự thân mật của cô, hay là đau đến nỗi không động đậy được thì cô cũng không rõ, nhưng mà nó rất ngoan ngoãn để cho cô tẩy trừ miếng vết thương, sau đó cô dùng miếng vải nệm y giúp nó bao lên vết thương.

“Thực ngoan!” Khuynh Tâm ngồi xổm xuống trên mặt đất, cố hết sức nâng nó lên, để nó ghé vào đuôi mình “Mày yên tâm, tao sẽ bảo vệ mày!”

“...”

“Mày có nhà sao?”

“...”

Khuynh Tâm biết nó là cầu, đương nhiên sẽ không trả lời được, nhưng cô vẫn rất vui vẻ nói chuyện với nó.

“Có phải hay không mày cùng tao giống nhau, cũng không có nhà?”

“...” Vẫn im lặng..

“Không sao, từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là một gia đình!”

“...”

Nói xong, Khuynh Tâm nhắm hai mắt lại, cô thật sự rất mệt...

Sau khi tỉnh lại, Khuynh Tâm phát hiện mình đã không còn ở con ngõ nhỏ kia nữa, chỉ là, cô bây giờ đang ở nơi đâu? Khuynh Tâm nhìn quanh bốn phía, đây một gian phòng thật xinh đẹp, tuyệt đối không phải chân thật, gian phòng này lấy màu xanh lam làm màu chủ đạo, dụng cụ đồ dùng tinh xảo, bài trí thỏa đáng, còn có nơi cô vừa ngủ là một chiếc giường cỡ rất to. Khuynh Tâm cúi đầu vào trong chăn, thơm quá, thật mềm mại, cùng với giường ngủ trước kia của cô, chăn hoàn toàn không giống, không có mùi hôi chỉ có mùi hoa thơm nức.

“Nơi này là thiên đường sao?” Cô đã chết rồi sao? Cô đã đáp ứng với mẹ sẽ phải sống sót, chỉ là, thiên đường đẹp rất đẹp, cô không muốn rời đi, hơn nữa, ở nơi này hẳn là có thể nhìn thấy mẹ...Khuynh Tâm đột nhiên ngồi dậy, đúng vậy, nơi này là thiên đường, mẹ cũng có thể ở đây... Cô xúc chân lên muốn đi tìm mẹ của mình

“Tiểu thư, cô tỉnh!”

“Bà là ai?” Thiên sứ không phải không có người già sao? Như thế nào trước mắt cô lại có bà bà ở thiên đường chứ!

“Tôi là người hầu ở đây, tiểu thư gọi tôi là gì Ngô được rồi!”

“Người hầu?” Khuyhnh Tâm như không hiểu lặp lại một lần nữa, bà không phải thiên sứ, thiên đường cũng cần người hầu sao?

“Đúng vậy, ngày hôm qua thời điểm tiểu thiếu gia đi tìm luck, phát hiện ra cô đang ôm nó té xỉu trong ngõ nhỏ, xem ra, là tiểu thư băng bó miệng vết thương cho nó, tiểu thiếu gia bọn họ thích nhất là cầu, cho nên tiểu thư đã giúp nó, tiểu thiếu gia lại không thể đem cô mặc kệ ném ở nơi đó...”

“Luck? Là cầu cầu sao?” Hoá ra cô còn chưa có chết, nơi này là nhà của chủ nhân cầu cầu đi! Trong lòng Khuyhnh Tâm có chút thất vọng, bởi vì không thấy được mẹ...

“Đúng vậy!” Gì Ngô cười nhẹ, thật thân thiết!

“Kia... Cháu hiện tại tỉnh, cần phải đi.” Tuy rằng nơi này rất đẹp, nhưng mà cô cũng không nên quấy rầy người ta lâu lắm!

“Tiểu thư, cô vừa mới tỉnh, nhất định sẽ đói bụng đi, trước ăn một chút gì rồi đi cũng không muộn!”

“Nhưng mà...” Cô không nghĩ muốn đem phiền toái cho đi Ngô.

“Được rồi, ăn trước rồi nói!” Di Ngô không nói thêm nữa, liền kéo tay Khuyhnh Tâm đi ra ngoài.

Khuyhnh Tâm ngồi trên bàn ăn, ăn bữa sáng đã được chuẩn bị từ trước, từ lúc cô chào đời tới nay cũng chưa bao giờ được ăn một bữa cơm thịnh soạn như vậy, sau khi ăn xong, Khuyhnh Tâm muốn giúp đi Ngô thu thập bàn ăn, lại bị đi Ngô một phen đẩy ra.

“Việc này để cho tôi làm là được rồi!”

“Nhưng mà cháu đã làm phiền đi rất nhiều, như thế nào còn có thể để cho đi thu thập...” Như vậy đối với đi Ngô thật không tốt!

“Tôi đều đã thành thói quen, sẽ xong nhanh ấy mà!”

“Di ngô, tiểu thiếu gia cho mời vị tiểu thư kia đi gặp bọn họ!”

Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh như băng, Khuyhnh Tâm vừa quay đầu lại liền bắt gặp một khuôn mặt lạnh tanh không đổi sắc làm cho cô có chút hoảng sợ, đó là một người đàn ông bộ dáng chừng 50 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 2.2

”Đã biết, Trần quản gia.” Gì Ngô quay sang hướng Khuyhnh Tâm.

“Tiểu thư, tiểu thiếu gia bọn họ cho tìm cô... Bọn họ không thích chờ lâu, cô vẫn nên mau đi đi... Đúng rồi, tiểu thiếu gia bọn họ một người tên Nhiếp Nhân Khái, một người tên Nhiếp Nhân Toàn...” Ai, hai tiểu thiếu gia mang nha đầu kia trở về, chỉ sợ không đơn giản bởi vì cô ấy cứu Luck! Nha đầu kia làm sao mà chống lại sức ép của bọn họ đây?

“A! “ Khuyhnh Tâm liếc mắt nhìn đi Ngô một cái, bà giống như đang lo lắng, cô muốn hỏi nhưng lại thôi, tuy rằng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc. Chỉ là khiến người khác chờ lâu là hành vi không lễ phép, vì thế Khuyhnh Tâm liền ngoan ngoãn đi theo Trần quản gia!

Cô theo bước chân Trần quản gia đi vào đại sảnh, tuy rằng nơi đây rất đẹp, nhưng mà cô không dám nhìn loạn, Khuyhnh Tâm cúi đầu lặng lẽ đi.

“Thiếu gia, vị tiểu thư kia đã đến!” Vẫn là thứ thanh âm cứng nhắc đó.

“Đã biết, Trần quản gia ông đi xuống trước “

Thanh âm thật dễ nghe, Khuyhnh Tâm nhìn không được ngẩng đầu lên, trời! Thật là một người đàn ông rất suất nha lại vừa xinh đẹp nữa. So với mẹ trong trí nhớ của cô còn xinh đẹp hơn, mẹ chính là một người phụ nữ xinh nhất trong thôn.

“Toàn, cô ấy bộ dạng khá tốt !”

Khuynh Tâm khuôn mặt lập tức đỏ ửng, lúc này cô mới phát hiện ngồi trên ghế sa lông là hai người đàn ông, hơn nữa bộ dạng lại giống nhau như đúc! Không phải là hai anh em sinh đôi đi.

“Cũng khá tốt, bất quá rất gầy, sẽ không chịu nổi sức ép của cả hai nếu không sẽ hỏng mất!” Anh ta đứng lên, đi đến trước mặt của Khuynh Tâm, dùng tay nắm lấy cằm cô nhắc lên.

“Đau...” Cô đau đến chảy cả nước mắt, muốn tránh thoát sự kiểm chế của anh ta, nhưng mà sức lực của anh rất lớn khiến cô không thể làm gì khác hơn là chịu trận.

“Toàn, đoán xem, cô ấy có thể để cho chúng ta chơi bao lâu?”

Nhiếp Nhân Toàn vuốt cằm, nhìn cô bằng ánh mắt giống hệt ánh mắt của anh họ nhìn cô trước kia, nhưng anh ta có phần tà ác hơn. Khiến cho Khuynh Tâm không khỏi rét lạnh, trực giác nói cho cô biết, anh ta so với anh họ còn khủng bố hơn nhiều.

“Một tháng? Hai tháng? Rất khó nói, thoạt nhìn bộ dạng rất nhu nhược, có thể thừa nhận cả hai chúng ta đồng thời công kích bao lâu thật sự rất khó nói!”

Nhiếp Nhân Khải nhìn Khuynh Tâm cười đến 'sáng lạn', lại làm cho cô lạnh toát từ đầu tới chân, cô nghĩ muốn trốn, thật sự rất muốn chạy trốn!

“Chúng ta trước tiên thử xem sao!” Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên đứng lên đi về phía sau Khuynh Tâm, bàn tay không ngừng làm loạn trên ngực cô.

“Không cần...” Khuynh Tâm còn không kịp cầu cứu, Nhiếp Nhân Khải liền nâng đầu cô lên hôn xuống, anh ta dùng tay bóp trật khớp hàm của cô, khiến cho Khuynh Tâm bị đau phải hé miệng, đầu lưỡi của anh lập tức chui vào đây đưa với cái lưỡi thơm tho của cô, hút lấy chất ngọt trong miệng.

“Àn...” Cô đẩy đầu Nhiếp Nhân Khải muốn tách đôi môi của anh ta còn đang làm càn trong miệng ra, nhưng mà đầu cô lại bị anh ta giữ chặt chế trụ.

“Khải, sờ cô ấy thật thích, có co có giãn, rất mềm mại...” Anh ta đẩy quần áo của Khuynh Tâm cùng chiếc áo lót lên cao, hai tay trực tiếp sờ lên bộ ngực căng tròn của cô.

Nhiếp Nhân Khải rút cuộc cũng chịu buông miệng Khuynh Tâm ra, anh cúi đầu ngậm lấy một bên núm hoa làm cho nó trở lên cương cứng, ngậm trong miệng đùa giỡn.

“Các người buông, tôi không cần...” Khuynh Tâm đầu óc mơ màng, nhưng mà cô biết như vậy không được...Bọn họ không để ý tới cô, xoạt một tiếng Nhiếp Nhân Khải đem quần áo trên người Khuynh Tâm xé rách.

“A...” Theo tiếng thét, quần áo trên người cô từng mảnh nhỏ rách là tả rơi xuống đất. Hiện tại toàn thân cô từ trên xuống dưới chỉ còn lại một chiếc quần lót ren che đi nơi tư mật của mình.

.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 3

Bàn tay của Nhiếp Nhân Khải cách lớp quần lót của cô không ngừng làm loạn, khiến cho Khuynh Tâm hít lấy một hơi lạnh khí.

“Thật không nghĩ tới, em miễn cảm như vậy, chúng tôi còn không làm gì khác, em cũng đã ướt!” Nhiếp Nhân Khải ở bên tai cô thổi khí, Khuynh Tâm không tự giác được toàn thân run rẩy.

Nhiếp Nhân Toàn xé rách đi mảnh vải che chắn cuối cùng trên người cô, anh ngồi xổm người xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cúc huyệt.

“Thật phần hồng...” Nhiếp Nhân Toàn dùng tay vỗ về, tiếp theo anh đặt một núm hôn lên trên cái mông trắng ngần.

“A...”

Nhiếp Nhân Toàn bỗng nhiên hung hăng cắn xuống mông cô, Khuynh Tâm đau đến lần thứ hai kêu to, thế nhưng Nhiếp Nhân Toàn vẫn tại mông của cô cắn xuống, kế tiếp để lại một dấu răng, cái mông lúc trước trắng hồng không hề tỳ vết giờ đây đã trở lên xanh tím.

“Thật đúng là bị cắn đến sưng sưng sao! Vật nhỏ dám dăng?” Nhiếp Nhân Khải dùng sức đưa ngón tay sấp nhập vào nơi hoa kính ẩm ướt, ngón tay liền bị hoa kính bao lấy chặt khít, khiến cho Nhiếp Nhân Khải thỏa mãn rên rĩ ra tiếng. Một bàn tay khác không ngừng xoa nắn bầu ngực căng tròn của cô, mặt dịch theo từng động tác ra vào mà trào ra, dính ướt cả phía sau mông

“Khải, em ấy thật là thom ngọt!”

Nhiếp Nhân Toàn từ phía sau tựa đầu vào gần hai chân cô, anh liếm láp mật dịch chảy ra từ nơi tư mật bị Nhiếp Nhân Khải dùng ngón tay tạo ra, tay kia để ở nơi hoa tâm sau đó đem mật dịch dính ở ngón tay tại tiểu cục huyết vỗ về chơi đùa.

“A... Không... Không cần...” Cô bị bọn họ làm cho toàn thân như nhũn ra, khóc cầu bọn họ buông tha, nhưng bọn họ lại như thế nào đồng ý buông tha khi cho con mồi đã đến miệng?

Nhiếp Nhân Toàn lại dứt thêm một ngón tay vào hoa huyết, tuy rằng cô đã ướt đầm, nhưng trời sinh hoa huyết chặt khít không thể một lúc đồng thời tiếp nhận hai ngón tay ra vào! Hơn nữa Nhiếp Nhân Toàn còn cố ý tại hoa huyết đùa nghịch, khiến cho cô đau đến không chịu được cầu xin tha thứ!

“Khải, em chịu không nổi, em muốn đi vào...” Nhiếp Nhân Toàn cười bỏ quần xi-lip xuống. Nam căn cương cứng giương nanh múa vuốt đứng vững giữa hai chân.

“Không, không cần...” Khuynh Tâm sợ hãi mạnh mẽ lắc đầu!

Bọn họ vẫn mặc kệ cô có nguyện ý hay không, Nhiếp Nhân Khải rút ngón tay đang chôn chặt trong cơ thể cô ra.

“Em ấy lần đầu tiên cho em, miệng cùng tiểu cục huyết lần đầu tiên đều là của anh!” Nhiếp Nhân Khải phân chia nói. Trong lòng Khuynh Tâm không ngừng run sợ.

Nhiếp Nhân Toàn nhíu mi “Được, cứ làm như vậy!”

Nghe được câu trả lời của em trai, Nhiếp Nhân Khải buông lỏng tay ra, nhất thời mất đi tiêu cự, hai chân Khuynh Tâm mềm nhũn, nằm úp sấp ở trên mặt đất. Cô dựa vào một tia khí lực cuối cùng, bò về phía trước, muốn chạy trốn hai người đàn ông khiến cho cô sợ hãi tột cùng.

“A...”

Nhiếp Nhân Toàn bắt lấy hai chân cô lôi về phía sau, nâng mông cô lên, hai tay giữ chặt lấy thắt lưng, Khuynh Tâm cảm giác có một vật gì đó nóng hổi tại nơi tư mật của cô không ngừng ma sát, cho đến khi dính đầy mật dịch liền đặt ngay trước hoa huyết hưng hăng dứt vào...

“A...” Cái vật nóng hổi đó mãnh liệt chui vào phía trong nơi tư mật làm cho cô đau rất, thống khổ hét lên! Khuynh Tâm ra sức gượng dậy đứng lên, Nhiếp Nhân Toàn lại ghi chặt lấy cô, nam căn tiếp tục hướng chỗ sâu nhất chui vào.

“Từ bỏ, van cầu các người... Không...!”

Nhiếp Nhân Toàn chạm đến màng trinh của cô, anh tạm dừng lại, sau đó thật mạnh đẩy nam căn vào trong, phá rách tấm màng mỏng tượng trưng cho sự thuần khiết của một người con gái!

Toàn thân Khuynh Tâm như bị xé rách, đau đớn khiến cô không chịu đựng được run rẩy, anh không đợi cô thích ứng, liền bắt đầu trong cơ thể cô di động, nam căn thô to tại vách tường phía trong hoa huyết ma sát, máu tử nữ đỏ tươi theo đuôi chảy xuống.

“Không... A... Không cần...” Khuynh Tâm lớn tiếng kêu, Nhiếp Nhân Khải lại giữ chặt lấy đầu của cô, anh cười bỏ quần xi-lip trên người xuống, đem dục vọng đồ sộ nhét vào miệng cô, nam căn thô to một chút liền liềm chạm đến yết hầu, Nhiếp Nhân Khải điên cuồng ra vào.

Nhiếp Nhân Toàn bắt lấy hai luồng nhũ hoa không ngừng vuốt ve, ngón tay thường thức đỉnh hồng của quả mâm xôi. Khuynh Tâm thật hy vọng mình cứ như vậy chết đi, chỉ là hạ thể truyền đến từng đợt đau đớn như muốn nhắc nhở cô, cô còn sống, còn bị hai tên cầm thú này xâm phạm.

Cơ thể bị tra tấn liên tục, miệng thì bị nam căn bịt chặt khiến cô thật muốn ói ra. Nhiếp Nhân Toàn động tác cùng biên độ ra vào càng lúc càng lớn, khoái cảm cùng với đau đớn xâm nhập chạy rần lên não. Khuynh Tâm xấu hổ phát hiện chất lỏng tại nơi tư mật của cô bắt đầu chảy ra nhiều hơn, co rúm lại.

“Cảm thấy thoải mái sao?” Nhiếp Nhân Toàn tăng nhanh động tác trườn sấp hoa huyết, ngón tay theo hạ thể luật động có quy luật mà vỗ về chơi đùa hoa hạc!

Vật nam tính của Nhiếp Nhân Khải đã bắt đầu muốn tràn ra chất lỏng, cuối cùng cũng bắn tràn ngập toàn bộ khoang miệng cô.

“A... A...” Nhiếp Nhân Khải thỏa mãn rên rỉ, hân cầm lấy đầu của Khuynh Tâm ấn mạnh xuống, dục vọng ma sát làm khoé miệng cô chảy máu.

“Thật chặt... A... Không được, muốn bắn!” Nhiếp Nhân Toàn mạnh mẽ va chạm mấy chục cái, liền đem nam căn sấp đến tận tử cung. Anh rời khỏi hoa huyết của cô, ngồi lên trên ghế sa lông, thường thức Nhiếp Nhân Khải trườn sấp cái miệng nhỏ nhắn dâm đang.

Nhìn em trai đã thỏa mãn, Nhiếp Nhân Khải đem nam căn từ trong miệng Khuynh Tâm rút ra, anh kéo cô, để cô nằm úp sấp trên người Nhiếp Nhân Toàn, Nhiếp Nhân Toàn áp hai tay lên bầu vú đầy đặn, còn thị lại một lần nữa sưng to lên. Nhiếp Nhân Khải đem mật dịch về loạn ở miệng tiểu cục huyết, sau đó thật mạnh sấp nhập nơi sâu nhất trong cục huyết...

“A...” Toàn thân đau nhức, Khuynh Tâm cảm giác mình thật sự sắp bị bọn họ tra tấn đến chết...

“Chết tiệt, em muốn kẹp chết tôi sao !” Nhíp Nhân Khải giống như trả thù không ngừng dùng sức chà đạp tiểu cục huyết, cục huyết khô khốc bị cưỡng lực ma xát tràn ra máu tươi, Khuynh Tâm đau đớn hít một ngụm không khí, Nhíp Nhân Khải lại càng đánh càng hăng, lực đạo mạnh mẽ để cô như hăm sâu vào địa ngục thống khổ...

Côn thịt của Nhíp Nhân Khải co rúm trong cục huyết, cục huyết bắt đầu mềm xuống, chảy ra máu, cảnh này khiến cho động tác của Nhíp Nhân Khải dừng lại, anh đứng lên.

“Em thật sự là trời sinh vu vật, thật chặt, kẹp đến thật thích! A...”

Bên tai quanh quẩn tiếng rống thỏm mẫn dục vọng của Nhíp Nhân Khải, Khuynh Tâm ý thức bắt đầu mơ hồ. Nhíp Nhân Toàn vẫn không bỏ qua hai bầu vú của cô, ma xát đến sưng đỏ nóng lên...

Ý thức dần dần bay xa, cô muốn chết đi... Có lẽ... Như vậy cũng tốt.....

Mẹ, con tới tìm người ...

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4.1

Thời điểm Khuynh Tâm khôi phục ý thức, đã thấy mình nằm trên giường, không phát hiện thấy hai tên cầm thú kia nữa, mà chỉ có gì Ngô ngồi ở cạnh giường nhìn cô thương tiếc.

“ ... ”

Khuynh Tâm nghĩ muốn gọi gì Ngô, chỉ là yết hầu đau rất giống bị lửa thiêu đốt, không phát ra một chút thanh âm. Phía dưới hạ thể cũng truyền đến từng cơn đau.

“Đứa nhỏ đang thương” Gì Ngô bắt đầu roi lệ.

Khuynh Tâm nhìn gì Ngô, khóc nức. Cô vốn cho rằng thoát đi nơi đó cô sẽ có một cuộc sống an lành, không nghĩ tới lại tiến vào nơi địa ngục đáng sợ này.

“Cũng vì cha của hai tiểu thiếu gia lúc bọn họ còn rất nhỏ, liền ngang nhiên mang phụ nữ về nhà, phu nhân thì luôn đi ra bên ngoài yêu đương vụng trộm, cho nên phụ nữ trong mắt hai tiểu thiếu đều thấp hèn, bọn họ không coi trọng ai mà chỉ xem các cô gái đó như công cụ phát tiết dục.” Gì Ngô dừng một chút,

“Tiểu thư không phải là người thứ nhất bị bọn họ đồng thời cưỡng bạo, tại trước cô cũng có mấy người, chỉ là mấy người phụ nữ kia đều nguyện ý muốn làm đồ chơi trong tay hai tiểu thiếu gia, chỉ vì có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, điều này khiến cho bọn họ lại càng thêm khinh thường phụ nữ...”

“Bọn họ... Sẽ... Thả cháu... Đi sao?” Khuynh Tâm chặt vật cổ nói ra vài chữ.

Gì Ngô sắc mặt ngưng trọng, qua hồi lâu, mới chậm rãi lắc đầu, “Trừ phi hai tiểu thiếu gia chơi chán, nếu không...” Gì Ngô không nói lên lời.

Khuynh Tâm nghe đến đó, từ đầu tới chân lạnh buốt. Cô cầm lấy tay gì Ngô, dùng ánh mắt cầu xin nhìn bà.

“Giúp cháu, thả cháu đi...”

“Không phải tôi không nghĩ muốn giúp tiểu thư, mà là... Cô có biết tập đoàn tài chính Niếp thị không?”

Khuynh Tâm lắc đầu, “Cháu vừa tới này...”

“Tiểu thư trước kia ở địa phương hẻo lánh?”

Khuynh Tâm gật đầu.

“Khó trách tiểu thư không biết, tập đoàn Niếp thị là tập đoàn tài chính có thế lực rất lớn, cô sẽ không thể tưởng tượng nổi ... Hai tiểu thiếu gia nhiều lần thiếu chút nữa gây tai nạn chết người, có lần bọn họ còn đem một người phụ nữ chủ động đưa tới cửa biến thành chỉ còn lại nửa cái mạng, chỉ là... Không người nào dám động tới bọn họ, bởi vì tập đoàn tài chính Niếp thị là mạch máu khổng lồ chế tạo toàn bộ giới kinh tế, nếu hai người bọn họ có việc, thế giới này không biết sẽ chết bao nhiêu người, cho nên, ngay cả chính phủ cũng không dám quản chuyện của bọn họ, bọn họ muốn thế nào được thế đó, cho dù tiểu thư có chạy trốn tới chân trời góc bể, chỉ cần bọn họ còn không buông tay, bọn họ nhất định có thể tìm tới cô...”

“Không...”

Cô nên làm cái gì bây giờ, cứ như vậy để cho bọn họ đùa bỡn cô, cho đến khi bọn họ chán? Cô có thể thừa nhận sao?

Khuynh Tâm liền nghĩ tới cái chết, chỉ là, nếu tự sát mà không được lên thiên đường, như vậy cô cũng sẽ không thấy được mẹ...

“Đứa nhỏ đáng thương, cô phải nhẫn nhịn, nếu cô thật sự phản kháng, thiếu gia bọn họ không biết sẽ còn làm ra chuyện gì quá phận nữa...”

“Cháu....”

Vì cái gì ngày đó bọn họ lại gặp cô? Cô làm sai cái gì sao?

Gì Ngô cũng không nói thêm cái gì nữa, chỉ lẳng lặng cùng cô rơi lệ...

Sau vài ngày, Khuynh Tâm cũng không nhìn thấy bọn họ, trên người vết thương đã phục hồi như cũ. Chỉ là tâm vẫn như cũ chìm trong bóng đêm...

Khuynh Tâm rốt cục cũng có thể xuống giường đi lại, muốn đi ra ngoài hít thở không khí, vì thế cô liền đi vào hoa viên nhà, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, nhưng nhìn không tới điểm dừng của hoa viên, từng tán lá cây cỏ thụ che phủ nền trời, thoang thoảng hương thơm của những loài hoa, cảnh đẹp trước mắt làm tâm tình của cô hơi thả lỏng một chút...

“Uông uông...”

Đột nhiên một con chó nhỏ hướng cô nhào tới, là luck. Nó đem cô đẩy ngã trên mặt cỏ.

“Được rồi, mày không cần liếm, ha ha...”

Nhìn đến nó, cô lộ ra nụ cười từ đáy lòng vui vẻ nô đùa, nó xem như là người 'Bằng hữu' đầu tiên của cô ở đây. !

“Thương thế của mày đều đã lành?” Khuynh Tâm hướng chân nó nhìn, ừm, dường như đã khỏi hẳn nha ...

“Uông uông!” luck tựa hồ có thể nghe hiểu được câu hỏi của cô.

“Vậy là tốt rồi...” Khuynh Tâm ôm cổ nó, vui đùa vào bộ lông mềm mại. Kỳ thật cô cũng từng nghĩ qua, nếu không phải tại nó, có lẽ cô cũng sẽ không gặp loại sự tình này, nhưng mà cô hận không được nó...Nước lại một lần nữa rơi xuống nhưng nhanh chóng bị cô gạt đi.

“luck, chúng ta đi chơi đi, đến, mày tới đuổi đi!”

Không muốn làm cho mình đắm chìm trong thống khổ, Khuynh Tâm lựa chọn tạm thời quên đi tình cảnh hiện tại, dù sao, cô bây giờ thân bất do kỷ.

“Mẹ, con sẽ học kiên cường!” Khuynh Tâm hướng phía xa chạy tới, luck ở phía sau đuổi theo, nhìn bầu trời xanh thẳm, cô tựa như nhìn thấy mẹ mỉm cười...

Cô rất nhanh đã bị luck đuổi theo, cùng nó vui vẻ lăn lộn trên mặt cỏ...

Trong thư phòng, đứng ở bên cửa sổ, Nhiếp Nhân Khải vẫn luôn nhìn Lãnh Khuynh Tâm cùng luck chơi đùa, trên mặt biểu tình hờn giận để anh như thế nào cũng không dời mắt được.

“Khải, anh đang nhìn cái gì?” Nhiếp Nhân Toàn vừa đi vào thư phòng, liền thấy Nhiếp Nhân Khải ánh mắt không rời nhìn ra ngoài cửa sổ,

“Cái gì mà lại hấp dẫn được anh thế?” Nhiếp Nhân Toàn tò mò đi đến cửa sổ.

“Toàn, em tin tưởng thế giới này có thiên sứ sao?”

“Em...” Nhiếp Nhân Toàn lúc này mới nhìn thấy ngoài cửa sổ không ai khác chính là Lãnh Khuynh Tâm.

“Không tin...” Nhiếp Nhân Toàn tựa hồ cũng có một tí do dự.

“Phải không? Anh cũng không tin... Chỉ là...” Nếu như trước kia, Nhiếp Nhân Khải sẽ khẳng định thế giới này là đen tối, cái gì thiên sứ, tất cả đều là giả tạo! Nhưng là, ngày đó tại ngõ nhỏ, khi anh thấy Lãnh Khuynh Tâm ôm luck đang bị thương ngủ trên mặt đất, anh cảm thấy, dường như nhìn thấy thiên sứ...

Cho dù khi đó Lãnh Khuynh Tâm hoàn toàn lấm lem bùn đất, trên người quần áo kiểu dáng dường như của vài thập niên trước, lại còn vừa cũ lại bẩn, nhưng mà, trên khuôn mặt ấy lại mang theo nụ cười hờn giận khiến cho dự cảm chiếm hữu của anh bùng phát! Anh muốn cô, muốn hung hăng mà chà đạp!

“Phụ nữ —— đều là động vật thấp hèn, nữ nhân kia... Cũng không là ngoại lệ!” Nhiếp Nhân Toàn căm giận nói, không biết là vì thuyết phục anh trai, hay là thuyết phục chính bản thân mình?

“Toàn, em nói rất đúng!” Nhiếp Nhân Khải xoay người, “Không có người phụ nữ nào là không thấp hèn!” Cô, rất nhanh cũng sẽ giống như những người phụ nữ khác, vì tiền, mà cam tâm tình nguyện làm đồ chơi của bọn họ, cái gì thiên sứ, tất cả đều là giả dối lừa bịp!

“Khải, anh đi đâu?” Nhìn Nhiếp Nhân Khải hướng cửa đi tới, Nhiếp Nhân Toàn vội vàng gọi anh lại, bọn họ không phải còn muốn thảo luận chuyện của công ty sao?

“Toàn, em không biết chúng ta mấy ngày nay đều quá mệt mỏi, bây giờ nên thả lỏng một chút?” Nhiếp Nhân Khải lộ ra nụ cười thị huyết!

Nhiếp Nhân Toàn rất nhanh liền hiểu được ý tứ, vì công tác, bọn họ đã vài ngày không chạm qua Lãnh Khuynh Tâm, nhớ tới nơi hoa kính chật đến bất khả tư nghị, Nhiếp Nhân Toàn cơ hồ lập tức phản ứng, chưa từng có người phụ nữ nào có thể làm cho hắn mãnh liệt khoái cảm như vậy! “Đúng là nên buông lỏng một chút !”

“Chúng ta còn chờ cái gì! Đi...”

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 4.2

“Ha ha...” Khuynh Tâm cùng luck chơi đùa rất vui vẻ, lại không biết rằng một con bão táp đang hướng cô đi tới.

“Đến a đến a, mày đuổi không kịp đâu, ha ha...”

Cô vừa chạy vừa nhìn luck ở phía sau đuổi theo.

“A...”

Kết quả do không chịu nhìn phía trước Khuynh Tâm ngã đè lên vật gì đó cứng cứng.

“Đã vội vã yêu thương, nhưng nhớ như vậy sao?”

Cô nhìn vật mà mình vừa ngã đè lên, là Nhiếp Nhân Khải, Khuynh Tâm mặt lập tức liền trắng xanh, bọn họ đối với cô một màn kia cô đều nhớ rõ.

“Không, buông, không cần, không cần...” Khuynh Tâm không khống chế được mà kêu lên.

“Xem ra em còn nhớ rõ chúng ta đã cùng thân mật a!” Nhiếp Nhân Toàn trên khoé miệng lộ ra tươi cười cùng ngày đó giống nhau, bọn họ lại muốn tra tấn cô sao?

“Không, không cần, xin anh thả tôi đi...”

“Khải, em ấy bảo chúng ta thả em ấy đi, anh nói... Chúng ta có nên đáp ứng hay không?”

“Đương nhiên —— không! Món đồ chơi tốt như vậy, anh làm sao có thể chơi một lần liền vứt bỏ được? Quá lãng phí...” Nhiếp Nhân Khải đem Khuynh Tâm kéo vào trong lòng ngực mình, bắt đầu gặm cắn cái cổ tuyết trắng.

“A... Không...” Khuynh Tâm kịch liệt giãy dụa nhưng đối với Nhiếp Nhân Khải ngay một tia tác dụng cũng không có, ngược lại khiến cho anh càng thêm hưng phấn.

“luck, cứu ta!”

“Ha ha, em cho rằng một con chó sẽ đến cứu em, hơn nữa nó còn do chúng ta nuôi từ bé tới lớn?”

Nhiếp Nhân Toàn cười lớn mang luck đi, luck ngoan ngoãn đi theo phía sau anh ta, còn không thèm quay đầu lại nhìn cô lấy một lần, bọn họ là chủ nhân của nó, nó có thể gì khác chứ?

Trong phút chốc, Khuynh Tâm dường như nhìn thấy trong mắt nó có sự áy, có lỗi...

“luck...”

“Em còn có tâm tư quản con chó kia...” Nhiếp Nhân Khải có vẻ không vui khi cô không đem lực chú ý đặt lên người anh, anh đặt tay ở bộ ngực Khuynh Tâm bóp mạnh một cái.

“A...” Khuynh Tâm đau đến chảy nước mắt...

“Tôi chính là muốn em đau...”

Nói xong, anh liền hôn cô, đầu lưỡi làm càn trong khoang miệng nhỏ nhắn hút đi những hương vị ngọt ngào của cô.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 5

”Không... Ân...”

Khuynh Tâm dùng đầu lưỡi đẩy cái lưỡi đang làm loạn của Nhiếp Nhân Khải, muốn đem lưỡi anh ta đẩy ra ngoài, nhưng không nghĩ tới, Nhiếp Nhân Khải lại nắm bắt cơ hội càng thêm hôn kịch liệt hơn.

“Chết tiết, tiểu yêu tinh, mới hưởng qua một lần tư vị đàn ông liền biết cách quyến rũ đàn ông sao?”

Nhiếp Nhân Khải buông môi cô ra, cách lớp quần áo ngậm lấy đỉnh nụ hoa. Thỉnh thoảng dùng răng nanh gặm cắn.

“Không muốn không muốn... Anh buông” Khuynh Tâm dùng tay đánh Nhiếp Nhân Khải, nhưng mà ngay cả sức lực để đuổi ruồi cũng không có, mọi cái đánh xuống của cô chỉ như gãi ngứa cho anh. Căn bản là không có cảm giác.

“A...”

Nhiếp Nhân Khải một bàn tay đi xuống phía dưới, kéo quần cô xuống, đem bàn tay đi vào.

“Ba! “Xấu hổ kèm theo giận dữ Khuynh Tâm dùng hết toàn sức lực còn lại quăng cho Nhiếp Nhân Khải một bạt tai. Nhiếp Nhân Khải rớt cục cũng buông cô ra, cô sợ hãi xoay người bỏ chạy.

“A...”

Nhiếp Nhân Khải từ phía sau đem Khuynh Tâm quật ngã trên mặt cỏ. Cô đau đến mức hét lên.

“Chưa từng có người phụ nữ nào đánh tôi! Em có biết vì cái bạt tai này của em mà phải trả giá rất lớn đó?” Nhiếp Nhân Khải ngậm lấy vành tai cô, ở bên tai nhẹ nhàng nói.

“Không... Van cầu anh, buông tha tôi.” Khuynh Tâm sợ hãi cả người phát run.

“Ha hả! Hiện tại biết sợ sao?” Anh cầm lấy bộ ngực cô, dùng sức vuốt ve.

“Không... Đau...” Khuynh Tâm khóc đến khản tiếng, yết hầu đau rát. Nhưng vẫn không ngăn cản được người đàn ông hung ác kia. Nhiếp Nhân Khải nâng mông cô lên, kéo quần cô xuống.

“Khi còn bé, nếu làm sai chuyện sẽ bị đánh đòn...” Nhiếp Nhân Khải bắt đầu dùng sức tại cái mông trắng nõn đánh xuống, lưu lại một dấu bàn tay đỏ ửng!

“Không... Không cần...”

Khuynh Tâm cảm thấy vừa thẹn lại vừa căm hận, hơn nữa anh ta xuống tay rất nặng, trên vú truyền đến đau đớn để cô vận vẹo thắt lưng muốn thoát đi!

“Em vẫn không ngoan a...” Âm thanh tà ác của Nhiếp Nhân Khải thì thảo bên tai, khiến cho Khuynh Tâm lạnh đến cả xương tủy.

Ngay sau đó cô cảm thấy Nhiếp Nhân Khải dùng lực tách hai chân cô ra đè thấp thắt lưng.

“A...”

Nam căn thô to hung hăng tiến vào trong hoa huyết non nớt, hoa huyết khô khốc không chịu nổi sự ma sát mãnh liệt chỉ trong phút chốc liền tràn ra máu tươi, vừa như bôi trơn khiến anh không ngừng ra vào.

Khuynh Tâm gầy dựa muốn bò về phía trước, lại bị Nhiếp Nhân Khải một phen kéo trở về, anh nằm trên người cô, hạ thân rất nhanh đang đưa, một chút một chút va chạm vào hai cánh mông tuyết trắng.

“Ô... Không cần... Ô...” Khuynh Tâm thanh âm khàn khàn cầu xin, lại làm cho Nhiếp Nhân Khải càng thêm hưng phấn, anh đem nam căn rút ra sau đó

lại dùng lực đút vào, trong hoa kính chật hẹp tùy ý va chạm.

“ Là do em không tốt, tôi nghĩ muốn dịu dàng với em, không nghĩ tới em cứ nhiên lại dám quăng cho tôi một cái bạt tai!” Nhiếp Nhân Khải vừa nói, một bên tăng thêm lực đạo, hạ thân không ngừng va chạm mãnh liệt.

“ Ô... Tôi không dám, thật sự không dám ... Xin anh buông tha tôi đi!”

“ Khó có thể, nếu không hảo hảo giáo huấn em một lần, em nhất định sẽ không nhớ kỹ! “ Nhiếp Nhân Khải xé rách chiếc áo sơ mi trên người Khuyên Tâm kéo đi chiếc áo lót, tay kia tại bộ ngực trần của cô không ngừng xoa bóp kiểu nhu...

Thật xấu hổ, khoái cảm dần dần từ dưới hạ thể truyền đến, Khuyên Tâm lắc đầu, muốn xoá đi cái cảm giác không nên có này.

“ Ha ha, bắt đầu cảm thấy thư thái?”

“ Không... Tôi không có...”

“ Không có? Kia là cái gì?” Nhiếp Nhân Khải vươn ngón tay đến nơi hai người kết hợp, mật dịch liền dính lên đầu ngón tay anh, anh đem mật dịch cường ngạch nhét vào trong miệng cô.

“ Ném được không? Đây là hương vị của em!”

Khuyên Tâm khóc muốn phun ngón tay của Nhiếp Nhân Khải ra, muốn chạy trốn cái cảm giác khác lạ đang chạy rần trong người. Chỉ là anh ta vẫn đưa ngón tay hướng miệng cô nhét xuống, cho đến khi chạm đến yết hầu mới thôi, sau đó ngón tay của anh lại bắt chước hạ thể ra vào cái miệng nhỏ bé.

Động tác của Nhiếp Nhân Khải càng ngày càng thô lỗ, Khuyên Tâm cảm giác anh mỗi lần tiến vào đều chạm đến tử cung của mình, hoa huyết bắt đầu mãnh liệt co rút lại.

“ Em thật bức tôi đến điên rồi... A... Hảo thích...”

Nhiếp Nhân Khải hôn khắp nơi trên lưng Khuyên Tâm, lưu lại những dấu hôn đỏ chói. Hạ thân vẫn liên tục va chạm...

“ Ô...” Khuyên Tâm nghĩ cầu xin tha thứ, nhưng trong miệng lại bị ngón tay anh bịt chặt không thốt lên lời..

Tại thời điểm đó, Nhiếp Nhân Toàn trở lại...

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 6

Anh nhìn Khuyên Tâm bị Nhiếp Nhân Khải đè trên người, hình ảnh hạ bộ của hai người không ngừng mãnh liệt va chạm vào nhau làm hô hấp của Nhiếp Nhân Toàn trở nên dồn dập, nam căn đứng lên, anh cởi bỏ quần của mình, giải phóng nam căn thô to đang dựng đứng. !

“ Khải, em cũng muốn...”

“ Không...” Bọn họ sẽ đùa chết cô mất. !

“ Tốt, mặt sau của em ấy liền cho cậu” Nhiếp Nhân Khải đem nam căn của mình rút ra khỏi hoa huyết chặt khít kia.

Vừa thoát khỏi ma trảo của Nhiếp Nhân Khải, Khuyên Tâm lập tức dùng cả tay chân cố bò về phía trước. Nhiếp Nhân Toàn bắt lấy cánh tay Khuyên Tâm, thô lỗ mà đem cô từ trên mặt cỏ kéo lên.

“ Không cần... Tôi van cầu các anh...” Khuyên Tâm lắc đầu, chậm rãi lui về phía sau. Nhiếp Nhân Toàn dùng sức, kéo Khuyên Tâm ngã vào trong lòng ngực mình.

“ Không cần... Ô...”

Anh hôn cô, cuồng bạo hút đi mật ngọt trong khoang miệng cô. Nhiếp Nhân Khải từ phía sau xé những mảnh vải còn sót lại trên y phục rách rưới của cô, khiến cả người Khuyên Tâm trần trụi bại lộ trước tầm mắt của bọn họ. Cô toàn thân nần da bởi vì bị kích thích trở nên phấn hồng, ánh mặt trời chiếu xuống lại càng trở lên mê người.

Nhiếp Nhân Khải đè thấp thân thể Khuyên Tâm xuống, để cô dựa lưng vào người Nhiếp Nhân Toàn, nâng hai chân cô đặt vào thắt lưng mình. Gầm nhẹ một tiếng, lần thứ hai đem dục vọng sáp nhập vào trong hoa huyết ẩm ướt ...

“A... Không...” Hoa huyết sung đỏ lại bị Nhiếp Nhân Khải một lần nữa gây sức ép, toàn thân cô đau đớn hận không thể hiện tại chết đi.

“Thật chặt... A...” Nơi đó mặc kệ bị tiến vào bao nhiêu lần vẫn đều gắt gao ngâm chặt lấy nam căn, khiến thất lưng anh một trận run lên, khoái cảm mãnh liệt làm Nhiếp Nhân Khải không chế không được lực đạo chạm, đem cô hướng lồng ngực Nhiếp Nhân Toàn ma sát.

Nhiếp Nhân Toàn nâng mông Khuynh Tâm lên, anh đem dục vọng để tại nơi hoa huyết bị Nhiếp Nhân Khải trừu sáp, ma sát qua lại, làm cho thủy dịch dính lên nam căn, sau đó đặt tại tiểu cục huyết đứt vào.

“Không... Không cần... A...”

Mặt sau bị nam căn hung hăng nhét vào, Nhiếp Nhân Toàn một khắc cũng không chịu dừng, theo từng nhịp luật động phía trước của Nhiếp Nhân Khải đồng thời va chạm.

“...”

Khuynh Tâm bị bọn họ rút gần hết sức lực, rốt cuộc cũng không thốt nên lời, bất luận cô có cầu xin tha thứ như thế nào thì bọn họ vẫn không chịu ngừng lại.

Trước mắt một mảnh mơ hồ, trừ bỏ hạ thân vô cùng đau đớn, trong đầu trống rỗng. Hai cảm thú vẫn như cũ trên người Khuynh Tâm tìm kiếm khoái hoạt...

Lần thứ hai tỉnh lại, cô vẫn nằm trên chiếc giường cũ. Hai cảm thú đã biến mất, Khuynh Tâm biểu tình đại ra nhìn chăm chăm trần nhà, cứ như vậy làm đồ chơi của bọn họ cho đến chết sao? Cô không phải như vậy, cô không cần! Đúng! Cô nhất định phải trốn, cho dù đi, cô cũng muốn rời nơi này!

Khuynh Tâm gầy dựa xuống giường, hai tay vịn vào tường, từng bước một hướng ra phía ngoài. Hai chân không ngừng ma sát vào nhau, làm cho cô đau đến đỏ mề hôi lạnh. Quần áo trên người rất nhanh liền bị mồ hôi thấm ướt.

Nhưng mà cô nhất định phải trốn bọn họ, hai tay chống đỡ từng bước một hướng cửa đi tới.

“Em muốn đi đâu?”

Ngay tại thời điểm Khuynh Tâm lết tới cửa, cô lại nghe được thanh âm ác ma, cô ngẩng đầu lên liền thấy Nhiếp Nhân Toàn hai tay dứt túi quần cả người tựa vào cửa. Khuynh Tâm sợ hãi xoay người bỏ trốn, nhưng hạ thân lại truyền đau nhức cả người như nhũn ra, khiến cô ngã nằm úp sấp đến trên mặt đất. Nhiếp Nhân Toàn đi tới, ngồi xuống ôm lấy Khuynh Tâm bế lên.

“Không, không cần, anh buông!”

Khuynh Tâm kịch liệt vùng tay chân loạn xạ, cô sợ, sợ anh ta lại khiến cho cô sống không bằng chết.

“Không muốn ngã xuống thì đừng lộn xộn, em yên tâm, tôi tạm thời sẽ không động vào em!”

“Không, buông! Buông!” Cô mới không tin lời ác ma nói, ác ma chỉ biết làm thương tổn cô!

“A...”

Nhiếp Nhân Toàn đem cô ném lên trên giường. Khuynh Tâm lập tức kéo chăn quấn chặt lấy chính mình, hai mắt mở to, sợ hãi nhìn Nhiếp Nhân Khải.

Nhiếp Nhân Khải hai tay ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống.

“Tôi mới vừa nói qua, tôi tạm thời sẽ không chạm vào em!”

Khuynh Tâm cắn môi, chậm rãi lui về phía sau.

“Em vừa rồi muốn đi đâu? Muốn chạy trốn?” Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên cúi đầu, đem khuôn mặt tuần tú ghé sát vào mặt cô hỏi.

“Em không nên ra nước ngoài?”

Khuynh Tâm lắc đầu, tiếp tục lui về phía sau.

“Em không giấy chứng nhận thân phận phải không?”

“Tôi...” Cô có, nhưng khi đó cô chỉ nghĩ nhanh nhanh trốn, căn bản là quên không lấy giấy căn cước.

“Không có, phải không? Nếu chúng tôi đem em giao cho cảnh sát, em đoán xem em sẽ như thế nào?” Nhiếp Nhân Toàn hướng về phía Khuynh Tâm tà từ cười.

Cô khẳng định mình sẽ bị trục xuất trở về làng chài nhỏ, sau đó, bị bắt gả cho thôn trưởng, nghĩ đến đó, sắc mặt càng trở lên tái nhợt.

“Nếu em ngoan ngoãn, chúng tôi liền không đem em giao cho cảnh sát.” Anh vuốt ve hai má Khuynh Tâm, thực hài lòng với kết quả này.

“Huống gì, cho dù em có trốn khỏi nơi này, em có năng lực đi đâu? Không giấy căn cước, không chỗ ở, không —— tiền! Em cho là em có thể sinh tồn?”

Khuynh Tâm nước mắt bắt đầu rơi xuống, cô biết những điều anh ta nói đều đúng, một cô gái mới 16 không nơi nương tựa, cho dù thoát đi nơi địa ngục này, cô cũng chỉ rơi một cái địa ngục khác mà thôi.

“Em ngoan ngoãn nghe lời chúng tôi, chúng tôi tự nhiên sẽ hảo hảo 'Chiếu cố' em, nghe rõ không?”

Khuynh Tâm không nói gì chỉ gật đầu, vì sinh tồn, cô cũng chỉ có thể khuất phục sao? Nhưng mà, còn có thể lựa chọn không khuất phục?

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 7

Tỉnh lại vào lúc nửa đêm Khuynh Tâm cảm thấy có chút khát nước, đứng dậy muốn đi uống nước, lại bị người đàn ông ngồi ở bên cạnh giường làm cho sợ hãi nhảy dựng lên.

Nhiếp Nhân Khải ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn Khuynh Tâm, khiến cho cô sợ hãi đem thân mình hướng phía giường lùi xuống.

“Như thế nào, rất sợ tôi sao?” Nhiếp Nhân Khải vươn tay bắt lấy cái ót cô, sau đó đem cô ấn về phía mình.

“Tôi cho rằng chúng ta đã thân mật qua, em không nên sợ tôi mới đúng a!” Hơi thở nóng bỏng phun lên trên mặt Khuynh Tâm, làm cho cô không tự giác được mà bắt đầu run run.

“Em như thế nào lại phát run, a, xem ra em thật sự rất sợ tôi!”

Vô nghĩa, hẳn là cái loại ma quỷ, cô có thể không sợ sao?

“Anh có thể không cần tiến gần tôi như vậy...” Khuynh Tâm thử thương lượng, Nhiếp Nhân Khải nở nụ cười, có lẽ là cười nhạo cô khờ dại đi.

“Em xác định muốn tôi tránh ra?” Nhiếp Nhân Khải đem vành tai cô ngậm vào miệng, chậm rãi đưa hút.

“Đừng, anh tránh ra...” Khuynh Tâm hai bàn tay để trước ngực Nhiếp Nhân Khải, ý đồ muốn đem anh ta đẩy ra.

“A...”

Nhiếp Nhân Khải một cái liền bắt được hai tay Khuynh Tâm, đem chúng áp chế trên đỉnh đầu, sau đó cả người nằm đè lên trên người cô.

“Không... Không cần, anh tránh ra...” Khuynh Tâm hai chân dùng sức đạp loạn xạ, muốn tránh thoát khỏi sự khống chế của anh.

“Xem ra lần trước giáo huấn còn chưa đủ, em vẫn chưa biết ngoan a, là tôi xuống tay còn chưa đủ nặng sao? ... Tiểu nô lệ, em nói, lần này tôi nên như thế nào dạy dỗ em đây? hừm?”

Ngữ khí của Nhiếp Nhân Khải rất nhẹ rất ôn nhu, nhưng mà lại làm cho Khuynh Tâm toàn thân máu đều giống như muốn đóng băng.

“Tôi...” Cô không dám phản kháng, cô sợ, sợ anh ta sẽ giống như ngày đó đối với mình.

“Học thông minh đi...” Bàn tay Nhiếp Nhân Khải đi xuống dao động trên cái cổ tuyết trắng của Khuynh Tâm, sau đó bàn tay lại hung hăng chụp lên bộ ngực căng tròn của cô!

“Ân...”

Khuynh Tâm hốc mắt nhanh chóng tràn ngập nước, cô cắn môi dưới đem sự đau đớn nuốt xuống bụng, hai mắt ngập nước mở to ai oán nhìn Nhiếp Nhân Khải.

“Đáng chết, mẹ em không dạy qua em không được lấy loại ánh mắt này nhìn đàn ông sao?”

Nhiếp Nhân Khải càng thêm vô tình mà đem nhũ hoa non nớt hung hăng xoa nắn, ngón tay kẹp lấy đỉnh núm hoa bắt đầu dùng sức lôi kéo. Khuynh Tâm chịu đựng đau, một tiếng cũng không dám kêu, bởi vì vài lần kinh nghiệm trước kia nói cho cô biết, cô càng phản kháng cầu xin tha thứ, bọn họ sẽ càng

hung phấn, càng muốn hung hăng tra tấn cô.

Ngay tại thời điểm Khuynh Tâm cho rằng hôm nay sẽ bị anh ta tra tấn, Nhiếp Nhân Khải lại đột nhiên buông tay đứng lên. Khuynh Tâm nhẹ nhàng thở một hơi, thập phần cảm thấy khó hiểu.

Nhiếp Nhân Khải nhìn chằm chằm về mặt đầy nghi ngờ của cô, khoé miệng trào phúng gọi lên nét cười.

“Cảm thấy kỳ quái tại sao tôi buông tha em? Hay là, tiếc nuối khi tôi không tiếp tục?”

Khuynh Tâm sợ hãi nhìn Nhiếp Nhân Khải, không lên tiếng, chỉ sợ không cẩn thận nói sai cái gì, để cái ma quỷ kia lại lấy cớ gây sức ép.

“Tôi đối với món đồ chơi bị thương không có hứng thú, chơi đứng lên không đủ kích thích.”

Lời nói của Nhiếp Nhân Khải khiến trái tim của Khuynh Tâm một chút nghẹn ứ, ý tứ của anh ta là, chờ cho cô tốt lên, anh ta sẽ vẫn tiếp tục làm sự việc kia sao? Khuynh Tâm sắc mặt càng ngày càng tái nhợt hơn, cô giống như đồ vật để giải trí của anh ta sao?

“A ~ giác ngộ rồi sao? Về sau thân phận của em chính là món đồ chơi cùng nô lệ, em thích loại nào hơn?”

Loại nào tôi cũng đều không thích! Đương nhiên, những lời như thế cô chỉ dám nói ở trong lòng.

“Em tên gì?”

“...”

“Đừng làm cho tôi hồi lần thứ ba, bằng không...”

“Lãnh, Lãnh Khuynh Tâm!” Không chờ Nhiếp Nhân Khải đem cô uy hiếp xong, Khuynh Tâm vội vàng nói ra tên của mình.

“Khuynh Tâm sao? A, muốn cho đàn ông đối với em vừa gặp đã thương? Quả nhiên là loại phụ nữ dám dâng! Hơn nữa đã tâm còn không nhỏ a!”

“Tôi không có...”

“Em không cần phải hướng tôi giải thích cái gì! Bắt đầu từ ngày mai, sẽ có người tới dạy cho em mọi chuyện! Đồ vật của Niếp gia tôi, cho dù là món đồ chơi cùng nô lệ, cũng phải là tốt nhất!” Nói xong Nhiếp Nhân Khải liền ly khai phòng.

Nhìn bóng dáng anh ta rời đi, Khuynh Tâm thở ra một hơi, mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất hôm nay cô tránh được một kiếp. Khuynh Tâm bàn tay lung tung lau đi nước mắt trên mặt, nếu trốn không được, vậy thì kiên cường đối mặt đi!

Tại thống khổ tìm kiếm khoái hoạt, tại đau khổ chung sống hạnh phúc, cho dù chỉ có một chút thôi, cũng có thể có đủ dũng khí để người ta sống sót, đây là điều mẹ thường dạy cho cô, cô đã từng muốn buông tay sinh mệnh của mình, chỉ là, nếu thương để cho cô một lối thoát, mặc kệ có phải địa ngục hay lối thông xuống địa ngục sâu thẳm, cô đều nên thật tâm nên cảm ơn, đừng cảm mà tiếp thu khiêu chiến, có lẽ sẽ có một ngày rốt cuộc cô không thể đứng dậy được nữa, nhưng ít ra, cô không để cho mẹ thất vọng!

Bắt đầu từ ngày hôm sau, mỗi ngày đều sẽ có mấy người cố định đến dạy cho cô cái gì gọi là sinh hoạt thượng lưu xã hội, dạy cô các loại xã giao lễ nghi, thậm chí là các cách sinh hoạt của các quốc gia khác, xã giao đối thoại.

Khuynh Tâm không rõ bọn họ vì cái gì mà muốn làm như vậy, nhưng là, có học hay không, không phải do cô lựa chọn, cho nên cô chỉ có thể mỗi ngày học tập với cô nói thực rất mới mẻ, ít nhất như vậy cũng lấy phần lớn thời giờ của cô, để cô có thể không còn thời gian nghĩ đến thân phận xấu hổ của mình.

Hai người bọn họ rất bận, vài ngày không trở về nhà là chuyện thường tình, không phải tăng ca chính là đi công tác, cuối cùng cho cô cảm thấy thoải mái hơn. Gi Ngô nói cho Khuynh Tâm biết, hoá ra hàng năm tháng 7 tháng 8 mỗi tới bọn sẽ rất bận, bởi vì bọn họ chọn hai tháng này để xử lý việc lớn của công ty, mà còn sang các nước khác thị sát, cho nên cơ bản cũng sẽ không về nhà.

Coi như đại khái cũng duy trì cuộc sống yên ổn được gần hai tháng, ngày nào, theo thường lệ cô cũng luyện tập đàn dương cầm.

“Tiểu nô nhi tựa hồ rất hấp dẫn chúng ta, Khải, anh nói đúng không?”

Ác ma đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 7.2

Khuynh Tâm lập tức dừng động tác, cô vừa quay đầu lại, thì thấy hai anh em Nhiếp gia từ trên lầu hai đi xuống.

Bọn họ trở về chưa? Bận bịu xong rồi sao? Khuynh Tâm khẩn trương không ngừng nuốt nước miếng.

Nhiếp Nhân Khải đi đến trước mặt nâng cằm cô lên.” Đường như là trắng lên một chút.” Tay kia cầm lấy bộ ngực của Khuynh Tâm” Chỉ là nơi này thế nào vẫn không to hơn?”

“Nơi này đường như cũng không có!” Nhiếp Nhân Toàn ác độc mà nhéo vào mông cô một cái.

“Tiểu nô nhi, em ăn cơm không ngon phải không?” Bàn tay Nhiếp Nhân Toàn chui vào chiếc váy dài, cách lớp quần lót mỏng manh vuốt ve.

“Đừng...” Khuynh Tâm vận vẹo hạ thân, muốn tách rời khỏi tay bàn tay anh ta, chỉ là...

“Thịt không hơn mấy lượng, nhưng vẫn hấp dẫn đàn ông không ít!” Nhiếp Nhân Khải châm biếm cười đi nút thắt áo sơ mi của cô, để bộ ngực cao ngất bại lộ trong tầm mắt của mình.

“Không! Không cần!”

Khuynh Tâm sợ hãi vội vàng dùng tay đem áo sơ mi khép lại, lại bị Nhiếp Nhân Toàn bắt lấy hai tay đưa ra sau lưng.

“Còn không thuận theo sao? Toàn, chúng ta có phải hay không nên thật tốt giáo huấn em ấy, cái gì gọi là xứng chức nô lệ!” Nhiếp Nhân Khải thoát đi cả vạt, để Nhiếp Nhân Toàn đem hai tay của cô buộc lên.

“Tê...” Một trận thanh âm vật liệu may mặc bị xé rách qua đi, Khuynh Tâm giống như một đứa trẻ mới sinh, nắn da tuyết trắng không gì che lấp hiển hiện ở trước mặt bọn họ... Cô không hề cầu xin tha thứ, mà quay đầu đi không nhìn bọn họ, nếu giữ không được trong sạch, kia ít nhất cô cũng muốn giữ lại cho mình một chút tôn nghiêm.

“Này tính là cái gì? Khinh bỉ?” Nhiếp Nhân Khải kiểm trụ cằm Khuynh Tâm, để cô nhìn thẳng vào mắt của mình.

“Em cho rằng như vậy có thể phản kháng lại chúng ta?”

“Nô lệ không cần tôn nghiêm kiêu ngạo, chỉ cần —— thuận theo!” Nhiếp Nhân Toàn đem Khuynh Tâm áp chế trên đàn dương cầm, kéo hai chân cô ra sau, đem dục vọng của mình thoát li khỏi quần

“Nô lệ nếu không nghe lời, nên...” Nhiếp Nhân Toàn đem dục vọng của mình tiến vào trong cơ thể Khuynh Tâm.

“... Đã bị trừng phạt!”

“A...”

Khuynh Tâm đem môi dưới cắn đến chảy máu, nhưng mà vẫn không áp chế được cơn đau đớn bị xò xuyên.

Ngay tại thời điểm Nhiếp Nhân Toàn muốn hoạt động, lại bị Nhiếp Nhân Khải lại ngăn cản!

“Khải?”

“Toàn, cậu thế nào lại thô lỗ như vậy? Nhìn, tiểu nô nhi đều chảy máu!” Anh đem bàn tay hướng tới chỗ cô cùng Nhiếp Nhân Toàn kết hợp, nơi tư mật mềm mại không chịu được nam căn thô to ma sát, tơ máu theo đuôi chảy xuống, khiến cho ngón tay của Nhiếp Nhân Khải dính máu.

“Từ từ thôi, chúng ta còn rất nhiều thời gian!”

“Được!”

Nhiếp Nhân Toàn đem nam căn của mình rút ra khỏi tiểu huyết. Khuynh Tâm hai chân mềm nhũn, nằm úp sấp quỳ đến trên mặt đất.

“Anh muốn em ấy khóc cầu chúng ta thỏa mãn mình!” Nhiếp Nhân Khải đem lời nói gián tiếp tuyên cáo tình cảnh kế tiếp của cô sẽ sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 8

”A... Ân...” Trong cơ thể không hiểu sao cảm thấy rất khô nóng làm cho Khuynh Tâm không ngừng vận vẹo trên giường, cô không biết bọn họ đã cho mình uống cái gì, chỉ biết hiện tại cô cảm thấy rất khó chịu, rất khó chịu!

Nhiếp Nhân Khải cùng Nhiếp Nhân Toàn ngồi ở hai bên mép giường, tựa hồ rất vừa lòng với bộ dạng thống khổ của Khuynh Tâm, khó có thể tin được thể nhưng cô lại không khống chế được thân thể của chính mình, nó hoàn toàn không nghe theo sự chỉ huy của não bộ, cô liều mạng tự nói với mình không thể không thể. Thế nhưng cô lại còn chậm rãi hướng Nhiếp Nhân Khải đi tới, gắt gao dán vào đường cong hoàn mỹ của anh ta, trong đầu vẫn luôn vang vọng thanh âm cảnh cáo, bảo cô không cần đi qua, đi qua liền thật sự trầm luân, chỉ là, cô khắc chế không được. Khuynh Tâm ở trên lưng Nhiếp Nhân Khải không ngừng cọ xát, khoái cảm mãnh liệt ập đến tựa hồ bùng dưới có chút khô nóng.

“A...”

Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên nắm chắc lấy thân hình trần truồng trắng muốt, đem Khuynh Tâm kéo về phía mình.

“Tiểu nô nhi, em tựa hồ không thích tôi a!”

Nhiếp Nhân Toàn đem mặt mình hướng xuống hoa huyết non nớt, vờn đầu lưỡi liếm nhẹ hoa huyết không tỳ vết, còn phát ra những thanh âm liếm láp đầy tình dục.

“Em thích Khải phải không?” Nhiếp Nhân Toàn tay kia tại đùi cô dao động.

“Tôi có phải nên cố gắng thêm một chút? Ân?”

“Ân... Ân... A...” Mật dịch ở hạ thể không ngừng rỉ ra ngoài, khoái cảm mãnh liệt truyền đến làm Khuynh Tâm cảm thấy mất thể diện muốn mau chóng chết đi, nhưng mà thực tế lại khác Khuynh Tâm chậm rãi tách hai đùi bóng loáng thuận tiện cho Nhiếp Nhân Toàn vuốt ve trên cơ thể khô nóng.

Nhiếp Nhân Khải quỳ gối xuống trước mặt Khuynh Tâm, nắm lấy mớ tóc dài của cô làm Khuynh Tâm không khỏi cảm thấy đau đớn khóc không ra tiếng, đồng thời anh còn nhân cơ hội đó đem nam căn thô to nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở, ấn đầu cô xuống, trước sau đong đưa.

“Tiểu nô nhi, em thật sự quá tuyệt vời!”

Nhiếp Nhân Khải biểu tình say mê tận tình tại khoang miệng cô trườn cằm dục dục vọng. Khuynh Tâm do không kịp nuốt nước miếng mà nam căn biến thành ướt át...

“Ồ...”

Nhiếp Nhân Toàn gập hai chân Khuynh Tâm xuống, để cô nằm úp sấp quỳ gối trên ga trải giường màu đen, sau đó vùi đầu vào hai chân cô

“Ồ...Ồ...” Trong miệng bị nam căn nhét chặt, Khuynh Tâm nức nở phát thanh âm sung sướng, lúc này đây cơ thể của cô không ngừng khoái cảm, nhưng nội tâm lại cảm thấy thống khổ, chỉ là lại vô lực ngăn cản bọn họ, cũng vô lực ngăn cản chính mình lâm vào cạm bẫy tình dục mà bọn họ bày ra.

Nhiếp Nhân Toàn li khai khỏi hoa huyết, đè thấp thắt lưng cô xuống, tầm mắt dừng lại ở nơi hạ thể lồ lộ đắm chìm.

“Thật ẩm ướt, em chảy thật nhiều thủy dịch a, chúng ta có cho em thoải mái không?”

Nói xong, Nhiếp Nhân Khải đem hai ngón tay sáp nhập vào trong tiểu huyết chặt khít, một lát cũng không dùng lại mà cứ như vậy ra vào rất nhanh. Tuy rằng bị bọn họ chiếm hữu hơn vài lần, thế nhưng lại không hề báo động trước tiến vào khiến cho cô cảm thấy khó chịu nhứt nhứt, nhưng là, khoái cảm dần lan toả khắp cơ quan thần kinh, rất nhanh sau đó Khuynh Tâm cũng cảm thụ không thấy bất luận đau đớn, mông hơi nhếch lên theo động tác của Nhiếp Nhân Toàn không ngừng lắc lư.

Nhiếp Nhân Khải giữ chặt lấy đầu của cô, càng lúc động tác đong đưa hạ thân càng nhanh hơn.

“A...” Nhiếp Nhân Khải điên cuồng hét lên một tiếng sau đó tại khoang miệng cô bắn ra dòng khí nóng bỏng, làm cho Khuynh Tâm ho khan đem nam căn vẫn sung to như cũ phun ra. Nhiếp Nhân Khải ác liệt mà khắp trụ môi cô, không cho Khuynh Tâm đem tinh dịch phun ra ngoài.

“Nuốt vào!”

Không thể làm gì khác Khuynh Tâm chỉ có thể nuốt xuống bụng, một ít tinh dịch không kịp nuốt vào trong dọc theo cái cổ mảnh khảnh chảy xuống, nhìn rất rất mê quýt rữ.

“Chết tiệt yêu tinh!”

Nhiếp Nhân Khải thô lỗ kéo Khuynh Tâm, để cô nằm ngửa trên giường lớn, anh mở hai chân ra đem cô đặt giữa hai chân mình, bàn tay to không ngừng chà đạp nhũ hoa tuyết trắng, ép chặt hai quả hồng đào cùng một chỗ sau đó đem nam căn từ dưới vọt vào tiếp tục đong đưa eo.

Nhiếp Nhân Khải hai tay cường đại khiến cho Khuynh Tâm đau đến chảy nước mắt. Hạ thể không có ngón tay Nhiếp Nhân Toàn an ủi, có cảm giác

trống rỗng không thỏa mãn để cô nhịn không được hai chân cọ xát vào nhau.

Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên đem hai chân cô khép lại đưa trước ngực mình, sau đó đem dục vọng sáp nhập vào khe đùi, trước sau lắc lư, nam căn nóng rực không ngừng cọ xát.

Khuynh Tâm bởi vì sung huyết mà trở nên mất cảm, một trận khoái cảm xông lên đại não, làm cô phát ra tiếng rên rỉ, hoa huyết lại càng thêm ngứa, thực muốn cái gì đó lấp đầy thỏa mãn.

Hơi hương thơm mật nước theo mộng chảy xuống, đem dưới thân chỗ Nhiếp Nhân Toàn đang hoạt động biến thành ướt sũng, trong phòng tràn ngập mùi vị hoan ái.

“A...” Nhiếp nhân Toàn gằm nhẹ đem tinh dịch nóng bỏng bắn lên trên bụng Khuynh Tâm, sau đó buông cô xuống. Ngồi bên giường thờ hồn hèn nhìn Nhiếp Nhân Khải nam căn tại bầu ngực cô đứng đưa.

“A...” Nhiếp Nhân Khải lần thứ hai trên người Khuynh Tâm thỏa mãn thú tính, đem tinh dịch phun đến trên mặt cô, sau đó cười nhẹ bứt ra rời đi.

Bọn họ thỏa mãn nhàn nhã ngồi ở bên giường hút thuốc, vừa thưởng thức bộ dạng thống khổ của cô bởi vì chịu đựng không nổi dục hỏa mà ở trên giường quay cuồng cọ xát.

“Cầu... Cầu... Các anh... Tôi... A...”

Khuynh Tâm rốt cuộc nhịn không được mà hướng về phía bọn họ, một bàn tay cầm lấy nhũ hoa bị ma sát mà đỏ bừng, một bàn tay đi vào hoa cốt để giảm bớt thống khổ.

“Tôi chịu không nổi ... Làm ơn... Cầu các anh...”

“Cầu chúng ta?” Bọn họ nhìn nhau cười. “Tiểu nô nhi, em yêu cầu chúng ta cái gì? Em nói không rõ ràng chúng ta như thế nào giúp em đây?”

“Cầu các anh, cầu các anh giúp tôi...” Muốn...rất muốn bọn họ xô xuyên... xé rách chính mình... Bị dục hỏa mê loạn tâm trí Khuynh Tâm căn bản không biết chính mình mất thể diện như thế nào khẩn cầu, chỉ biết là nếu không bị bọn họ chiếm hữu cô sẽ chết ...

“Rất muốn?” Nhiếp Nhân Khải cười tà kéo hai chân cô ra, sau đó đem hai ngón tay sáp nhập vào trong hoa huyết ẩm ướt.

“Muốn... tôi muốn... Cầu anh...” Khuynh Tâm đem hoa huyết nghênh hướng ngón tay đang ra vào của Nhiếp Nhân Khải.

“Về sau sẽ còn phản kháng sao? Hừm?” Ngón tay cái dùng sức ấn xuống hoa huyết một cái.

“A...” Khuynh Tâm thét chói tai lần đầu tiên cao trào.

“Nói, có hay không ngoan ngoãn nghe lời!” Nhiếp Nhân Khải vẫn không buông tha cô, ngón tay vẫn như cũ tại hoa huyết co rút không gián đoạn mà trều sáp.

“Nghe lời, tôi... Nhất định... Sẽ nghe lời... Van cầu anh, cho tôi...”

Khuynh Tâm khóc nức cầu xin, Nhiếp Nhân Khải lại rút ngón tay ra. Sau đó ở trên giường nằm xuống.

“Tốt lắm, muốn cái gì, chính mình tới...” Nhiếp Nhân Khải đem hai tay gối lên sau đầu, sau đó trêu tức mà nhìn cô.

“Tôi thật muốn biết em rốt cuộc có thể dám dâng đến loại trình độ nào a! Ha ha”

Khuynh Tâm hy vọng tại thời khắc này có thể chết đi, chỉ là, trong cơ thể dục hỏa lại làm cho cô khắc chế không được mà chậm rãi bò lên thân thể Nhiếp Nhân Khải..

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 9

Khuynh Tâm ngày đó ngay cả thể diện cũng bị sự chết lặng thay thế, cô biết cô sẽ mãi mãi không tìm lại được cô của trước kia nữa. Hiện tại cô chỉ vì sinh tồn, không có suy nghĩ, không có linh hồn, chỉ là còn sống mà thôi. Cô vẫn luôn lạc quan kiên cường giống như mẹ, cho nên đến nay cô không bị điên. Làm món đồ chơi của hai người đàn ông, khi bọn họ coi cô như công cụ phát tiết cô cũng không có điên. Có đôi khi Khuynh Tâm cũng thực hoài nghi chính mình đang rất kiên cường hay vẫn là rất yếu đuối? Yếu đuối đến không dám phản kháng lại vận mệnh, yếu đuối đến sợ bị tra tấn mà buông tha quyền lợi làm người.

Hai năm dài đằng đẵng trôi qua cô cũng học được thế nào là xứng chức nô lệ, đối với chủ nhân cười, cố gắng tìm kiếm niềm vui cho bọn họ. Cũng không còn muốn chạy trốn, bởi vì cô biết, thế giới này tràn ngập tàn nhẫn, hôm nay từ cái này địa ngục này chạy thoát ra ngoài, ngày mai thực có khả năng lại nhảy vào một cái hố lửa khác, cho nên cô học được cách phải thích ứng trong mọi tình cảnh. Bọn họ muốn cô cười, cô liền cười. Hy vọng cô khóc, vậy cố gắng bài trừ nước mắt.

“Khuyhnh Tâm? Khuyhnh Tâm...” Gi Ngô gọi âm ỉ đem Khuyhnh Tâm kéo trở về hiện thực. Cô thờ dài, đáp: “Gi Ngô...”

Gi Ngô đối với cô tốt lắm, cô biết gì muốn bồi thường cho những cực khổ mà hai anh em Nhiếp gia mang lại cho cô, chỉ là, nó không cần thiết, thực xin lỗi cô chưa bao giờ hiểu được.

“Hoá ra cô ở ban công a!” Nhìn Khuyhnh Tâm nằm ở trên ghế ngoài ban công, gi Ngô sâu kín thờ dài.

“Vừa rồi thiếu gia bọn họ gọi điện thoại tới nói bọn họ muốn trở về muộn hơn vài ngày...”

“Con đã biết!” Khuyhnh Tâm quay đầu lại tiếp tục nhìn vào không trung, bọn họ đi Pháp đã một tuần lễ đi!

Cô nghĩ có phải mình nên vui vẻ một chút không, chỉ là trong lòng vẫn không sao vui nổi. Thẳng thắn mà nói, bọn họ đối với cô tốt lắm, ở nơi này, không cần làm việc mà vẫn sống, cũng không có ai đánh chửi, thậm chí có thể nói cô muốn cái gì sẽ có cái đó. Cô không biết bọn họ sao phải đối đãi với một nô lệ tốt như vậy, có quần áo đẹp, trang sức đắt tiền, đồ ăn ngon, muốn có được đồ vật gì bọn họ đều cho cô, chỉ là, bọn họ lại quên cho cô thứ đồ vật tất yếu đó...

“Thiếu gia muốn cô đêm nay đi phi cơ sang Pháp gặp bọn họ!”

“Bọn họ muốn con đi Pháp?” Khuyhnh Tâm có chút kinh ngạc, bởi vì bọn họ chưa từng bao giờ có yêu cầu như thế. Nhưng mà, ánh mắt cô lại sụp xuống, cô chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của bọn họ mà làm việc, cảm xúc dư thừa không cần có!

“Thiếu gia nói cô không cần phải chuẩn bị hành lý, hiện tại, lão Vương đã ở ngoài sân chờ cô ...”

“Con đã biết!”

Khuyhnh Tâm chậm rãi đứng dậy đi vào phòng thay quần áo, tùy tiện chọn một bộ quần áo sang quý, rồi sau đó đi xuống lầu. Nước Pháp sao? Đó là một quốc gia rất lãng mạn nếu như đi cùng với người yêu... Khẽ lắc đầu, xoá tan đi ý tưởng không nên, Khuyhnh Tâm tự giễu khẽ cười, hạng người như cô, có tư cách gì có được người yêu?

Phi cơ hạ xuống nước Pháp, ngồi trên chiếc xe bọn họ phải tới đón, Khuyhnh Tâm được chở đến khách sạn nơi bọn họ nghỉ ngơi.

“Lãnh tiểu thư, tổng giám đốc hiện tại đang gặp khách hàng, thỉnh tiểu thư chờ một lát!” Phùng Thiệu Phong lạnh nhạt nói.

Khuyhnh Tâm gật đầu, ngồi ở trên ghế sa lông ngoài đại sảnh, yên lặng đợi bọn họ tới tìm.

Phùng Thiệu Phong thấy Khuyhnh Tâm ngoan ngoãn ngồi xuống, vừa lòng mà nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó bước đi, đại khái là trở về báo cáo!

Hai năm trong thời gian qua, cô đã sớm học được cái gì gọi là chờ đợi, vì thế không có chút mất kiên nhẫn nào mà ngồi uống cà phê. Chỉ là, không tưởng được lại có chuyện xảy ra, đột nhiên có bốn người đàn ông to cao lực lưỡng hướng phía cô đi tới, một câu cũng không nói, liền kéo cô đi ra ngoài.

“Các người là ai? Ban ngày ban mặt sao các người dám làm như thế!”

Khuyhnh Tâm nhìn thoáng qua bốn phía, tựa hồ không có ai dám đứng dậy ngăn cản bọn họ, khách sạn này an ninh đâu? Như thế nào sẽ cho phép khách hàng của mình cứ như vậy bị người ta mang đi?

Chớp nhoáng Khuyhnh Tâm đã bị kéo ra tới cửa khách sạn, cô chỉ có thể không ngừng giãy dụa, nhưng là bọn họ tay so cái kim còn vững chắc hơn, trừ bỏ càng làm cho mình thêm đau ra cũng không được gì, vì thế cô tính toán đổi một loại phương thức tự cứu mình, chính là phải, lớn tiếng kêu to!

“Cứu... Ô...”

Không đợi Khuyhnh Tâm hô lên tiếng, liền bị một cái khăn nhét chặt lấy miệng. Bọn họ đem cô đưa tới một chiếc xe Lincoln xa hoa, mở cửa đem cô nhét vào trong.

Hai tay được thả tự do, Khuyhnh Tâm liền liều mạng đẩy cửa xe, chỉ là xe cũng rất mau liền đóng cửa, lao đi!

“Nếu em không muốn té gãy cổ, tôi khuyên em không cần vọng tưởng muốn chạy trốn!”

Tiếng nói trầm từ phía sau lưng truyền đến, Khuyhnh Tâm mới phát hiện trong xe ngoại trừ cô ra còn có một người đàn ông khác. Anh ta rất đẹp trai, vừa nhìn thấy liền biết là con lai, mặc dù tóc đen mắt đen, ngũ quan lại phi thường đẹp, còn có đôi mắt kia giống như sâu không thấy đáy...

“Anh là ai, vì cái gì bắt tôi?” Khuynh Tâm bối rối hỏi anh ta.

Anh ta không nói gì, lại đột nhiên đem thân mình dịch tới gần Khuynh Tâm, ánh mắt nhìn cô dị thường khác biệt. Cô biết loại này ánh mắt đại biểu cho... Anh ta muốn cô! Mỗi khi thời điểm hai anh em Nhiếp gia dục vọng bùng bùng phần chấn, bọn họ sẽ lấy loại này ánh mắt nhìn cô, sau đó, bọn họ một lần lại một lần không ngừng ham muốn, cho dù cô có cầu xin thì bọn họ cũng sẽ không dừng lại.

Trước mắt tuần mỷ nam bắt cóc cô chẳng lẽ cũng là vì...Chiếm hữu? Cái loại nhận thức này làm cho yết hầu Khuynh Tâm giống như dính trứng gà vậy, thật khó chịu, cô không tự giác mà lui về phía sau, chỉ là, xe cũng có giới hạn của nó, phía sau lưng lập tức liền đụng phải cửa xe, rốt cuộc cũng lui không nổi nữa.

“Em biết tôi muốn làm gì, đúng hay không?” Hơi thở của anh phun lên trên mặt Khuynh Tâm, làm cho cô sợ hãi lông tơ dựng thẳng đứng.

“Tôi, tôi không biết...” Khuynh Tâm thật sự hy vọng mình cái gì cũng không biết!

“Không, em có biết...” Anh ta tại bên tai cô thổi nhiệt khí, “Nếu không em sẽ không sợ hãi như vậy!”

“Không cần...” Khuynh Tâm đẩy anh ta, sau đó đem chính mình co thành một đống. Nhưng anh ta cũng không làm gì khác nữa.

“Em yên tâm, tôi tạm thời sẽ không đối với em như vậy! Tôi bắt em là vì muốn mang em đi gặp một người!”

Khuynh Tâm cẩn thận nhìn anh ta, bộ dáng của anh ta dường như không phải đang nói dối, hơn nữa, cô cũng không cho rằng anh ta muốn gạt cô, bởi vì cô căn bản trốn không thoát!

“Anh dẫn tôi đi gặp ai?” Cô tại Pháp cũng không có quen biết ai, trên thực tế, tại Đài Loan cũng không có, mà ở Pháp, làm sao có thể?

“Đợi em gặp sẽ biết !”

Anh không nhìn cô nữa, thẳng tắp nhìn văn kiện trong tay. Trái tim của Khuynh Tâm cũng dần dần lắng xuống, không biết bọn họ phát hiện không thấy cô đâu sẽ phản ứng như nào? Sẽ tìm đến cô sao? Hay tìm một cái nô lệ khác thay thế? Nghĩ đến loại khả năng này, trái tim nhỏ bé của cô đột nhiên giống bị cái gì đó đâm một nhát, có chút khó chịu! Là vì cái gì mà có cảm như vậy? Cô không biết...

Xe đi vào một tòa biệt thự cổ, loại biệt thự này chỉ xuất hiện trên TV mà giờ phút này đây nó lại đứng sừng sững ở trước mắt cô, đột nhiên cô có cảm giác như mình đang ở trong mơ! Anh lôi kéo tay Khuynh Tâm hướng bên trong biệt thự đi vào.

“Thiếu gia, cậu đã trở lại, lão gia đang chờ cậu ở bên trong!”

Tiếng Trung? Cư nhiên đây là tiếng Trung, hiện tại cô mới nhớ tới, vừa rồi cô cũng cùng anh ta nói chuyện dường như tất cả cũng đều là tiếng Trung.

“Tôi đã biết!”

Vừa rồi do ngồi trên xe cho nên không cảm giác, lúc này Khuynh Tâm mới phát hiện anh ta thật cao, khẳng định hơn 1m90, so với hai anh em Nhiếp gia cao hơn!

“Cha, con đã trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 10

Một người đàn ông trung niên ngồi ở trên ghế sa lông đưa lưng về phía hai người, tóc đều đã bạc trắng xoá, cho nên Khuynh Tâm đoán người nọ tuổi hẳn là không nhỏ!

“Lạp Phi Nhĩ, con đã trở lại!” Người đàn ông trung niên quay đầu lại, nhìn thấy Khuynh Tâm một khắc kia nhảy dựng lên.

“Anh Anh...” Ông bỗng đứng vọt tới, đem Khuynh Tâm ôm chặt vào lòng, lực đạo mạnh mẽ khiến cho Khuynh Tâm cảm giác hơi đau đớn

“Anh Anh...” Ông không ngừng gọi cô là 'Anh Anh' chỉ là không phải vì vậy mà cô cảm thấy kỳ quái, mà là bởi vì mẹ cô kêu ____ Lãnh Anh Anh!

“Anh Anh, em rốt cục cũng chịu tới gặp anh sao?” Người đàn ông đầu tóc bạc phơ ôm lấy Khuynh Tâm, không ngừng kêu tên mẹ cô, Khuynh Tâm không biết làm sao mà chỉ đứng thẳng bất động ở nơi đó, tùy ý để ông đem cô ôm đến nỗi không thở nổi.

“Cái kia... Ông có quen mẹ tôi?” Khuynh Tâm thật cẩn thận mở miệng hỏi ông. Nghe vậy ông bỗng dừng đẩy cô ra.

“Con nói cái gì? Mẹ con...” Hai mắt của ông thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cô. Khuynh Tâm bất an nắm chặt lấy bàn tay mình, lắp bắp nói

“Tôi... Mẹ tôi kêu... Lành Anh Anh...”

“Con... Là con gái của Anh Anh?” Người đàn ông trung niên thoát nhìn bộ dạng khó có thể tin, Khuynh Tâm hơi khấn trương nhìn ông, sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu.

Người đàn ông nói rộng ánh mắt đứng chết lặng, một câu cũng không nói, dường như đang suy nghĩ việc gì đó.

Một khoảng thời gian rất lâu trôi qua, cả ba người đều không nói gì, Lạp Phi Nhĩ ngồi ở trên ghế sa lông, mang theo vẻ mặt hứng thú, tựa hồ như đang xem xét đồ vật thú vị.

“Con... Là con gái của ta...” Ông đột nhiên rơi lệ đầy mặt, lần thứ hai đem Khuynh Tâm ôm vào trong lòng mình.

“Con là con gái của ta... Là lỗi của ta, toàn là lỗi của ta, ta thực xin lỗi mẹ con...”

Ông nghẹn ngào dứt quãng nói, Khuynh Tâm có thể cảm giác được người đàn ông đang kích động, toàn thân đều đang run rẩy. Lời nói khiến cho Khuynh Tâm giống như lâm vào trạng thái sương mù, Ông ____ chính là cha của cô sao? Làm sao có thể? Bị bắt ngờ mang tới nơi này, chẳng lẽ là vì muốn nhận cha?

“Ông... Ông... Ông có phải hay không... Có phải hay không nghĩ sai rồi? Tôi không phải...”

Không đợi Khuynh Tâm giải thích, người đàn ông trung niên liền đánh gãy lời của cô.” Không, con nhất định là con gái của ta, năm đó vì cứu gia tộc sắp phá sản, ta không thể không buông tha cho mẹ con, ta vốn tính toán tìm một chỗ an trí cho bà ấy, chỉ là, bà ấy rất đau lòng, cho nên 2 tháng sau khi có bầu bà ấy liền bỏ đi.”

Khuynh Tâm lao đảo lui về phía sau mấy bước. “Ông... Ông thật là...” Cha của tôi... Bà từ cuối cùng dường như bị nghẹn ứ trong cổ họng không cách nào thoát ra.

“Đúng vậy, nhất định là, con có phải hay không kêu Khuynh Tâm?” Ông thấy cô gật gật đầu, lộ ra biểu tình mừng như điên.” Sẽ không sai, chúng ta đã nói qua nếu có con gái, liền gọi Khuynh Tâm... Mẹ con đâu? Hiện tại đang ở đâu, mau mau mang cha đi gặp bà ấy!”

Ông sốt ruột cầm lấy cánh tay Khuynh Tâm, có lẽ do quá kích động, có chút không khống chế được lực đạo, bóp chặt tay cô đến phát đau!

“Mẹ, bà bởi vì vất vả lâu ngày làm việc quá độ nên đã mất...”

Khuynh Tâm nói không nên lời, lúc này đây cảm giác rất cuộc là cái gì, là hận sao? Có lẽ vậy đi! Ông hiện tại thoát nhìn tốt lắm, có tiền có gia đình hạnh phúc, chỉ là cô cùng mẹ thì sao? Mẹ phải chịu mọi đau khổ? Còn cô phải chịu mọi sự khinh thường? Nếu ông không có vứt bỏ mẹ, cô sẽ không, sẽ không...

“Cái gì? Anh Anh bà ấy, bà ấy đã..Chết?”

Bộ dạng của ông thoát nhìn thật không tốt, mẹ chết tựa hồ đối với ông là sự đã kích rất lớn, chỉ là, nếu thật sự yêu mẹ cô thì lúc trước sao lại tàn nhẫn vứt bỏ bà? Để cho cô trở thành một đứa con gái không có cha, bị người ta bắt nạt. Để mẹ bị người đời phi nhổ, vất vả lâu ngày thành tật, cuối cùng ra đi.

Từ ánh mắt của Khuynh Tâm, ông dường như cũng nhìn thấu sự trách móc trong đó, ông hơi run rẩy vươn tay chạm vào mặt cô.

“Con... Hận cha sao? Khuynh Tâm... Con hận cha sao?”

“Tôi không biết... Thật sự không biết...” Người trước mắt là cha của cô! Từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn hy vọng có cha, chỉ là, vì cái gì cha cứ nhiên lại là đầu sỏ gây ra bi thảm cho mẹ con cô? Khuynh Tâm nhất thời khó có thể tiếp thu sự thật trước mắt, cô đến Pháp chỉ vì thỏa mãn kia dục vọng của hai người đàn ông kia, vì cô là đồ chơi tiêu khiển của bọn họ, nhưng là, mới một lát sau, như thế nào liền có cha? Còn có... Cô nhìn thoáng qua người vẫn đang ngồi ở trên ghế sa lông kia xem 'Trò hay'. Lạp Phi Nhĩ, Anh ta ____ là em trai cô?

“Cha thực xin lỗi mẹ con, là lỗi của cha...” Ông giống một đứa trẻ con gào khóc lớn, bộ dáng bị thương kia để trái tim Khuynh Tâm nháy mắt trở nên mềm yếu, người đàn ông này, là người mẹ cô cả đời vẫn luôn yêu sao? Ông ____ là cha của cô!

Khuynh Tâm vừa định tiến lên an ủi ông vài câu, đột nhiên.

“Thiếu gia, có hai người muốn gặp cậu...”

Quản gia còn không kịp nói cho hết lời, đã bị người khác một phen đẩy ra.

“Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia...” Khuynh Tâm kinh hô, cô như thế nào cũng không nghĩ ra bọn họ cứ nhiên nhanh như vậy đã tới rồi.

“Chết tiệt, em cứ nhiên chạy tới nơi này!” Nhiếp Nhân Toàn vừa nhìn thấy Khuynh Tâm liền thẳng tắp hướng phía cô đi lại, chỉ là còn chưa đụng tới

Khuynh Tâm, cô đã bị Lạp Phi Nhi kéo ra phía sau lưng.

“Nhiếp thiếu gia, anh như vậy tôi có thể cáo anh tội tự tiện xông vào nhà dân!”

Lạp Phi Nhi không sợ hãi chút nào trực tiếp chống lại hai anh em nhà Nhiếp gia, khiến cho Khuynh Tâm không khỏi vì anh mà toát mồ hôi lạnh. Anh ta không biết hai anh em nhà Nhiếp gia sao, dám như vậy chống đối bọn họ, không chết cũng sẽ mất đi nửa cái mạng!

“Chúng ta đây, có phải hay không cũng nên cáo người tội bắt người!” Nhiếp Nhân Khải kéo em trai đang không khống chế được, cười lạnh phản kích.

“Bắt người? Tôi chỉ là mang em gái của mình về nhà gặp cha, tại sao lại trở thành bắt người rồi?”

Em gái? Nghe được Lạp Phi Nhi nói như vậy, Khuynh Tâm đầu óc càng thêm hồ đồ, không phải phải là chị sao?

“Cái gì em gái? Người lại tái phát bệnh thần kinh sao!” Nhiếp Nhân Toàn muốn tiến lên kéo Khuynh Tâm, nhưng vẫn bị Lạp Phi Nhi cản trở.

“Cô ấy là con gái ruột của cha tôi, chúng ta mới vừa tìm được...”

“Bất kể cô ấy cùng các người có quan hệ như thế nào, ta chỉ biết cô ấy là người phụ nữ chúng ta!” Nhiếp Nhân Toàn gầm gừ, Khuynh Tâm chưa thấy qua bộ dáng anh hung tợn như vậy, mà Nhiếp Nhân Khải... Anh chỉ âm trầm, tuy rằng không giống Nhiếp Nhân Toàn biểu hiện lộ ra sự cuồng nộ, nhưng Khuynh Tâm biết, anh bị chọc giận!

“Chuyện trước kia của cô ấy, tôi không quản được, chỉ là hiện tại cùng về sau... Tôi toàn bộ quản!” Lạp Phi Nhi cười nói, khiến cho hai người bọn họ càng thêm nổi giận.

“Phải không? Người có tư cách gì mà nói lời như thế!” Nhiếp Nhân Khải ánh mắt lạnh như băng chống lại Lạp Phi Nhi.

“Chỉ bằng tôi là anh trai của cô ấy!”

“Anh trai? Chê cười, người chẳng qua chỉ là cô nhi được nhận về nuôi mà thôi!” Nhiếp Nhân Toàn cười tà, lời nói ác độc, hoá ra anh ta không phải con ruột của cha sao, cho nên anh mới so với cô là anh trai!

“Người không cần khinh người quá đáng!” Lạp Phi Nhi nghe vậy cũng giận tái mặt.

“Người bắt quả chỉ là kẻ thua cuộc dưới tay chúng ta mà thôi, dự án khai phá thu mua đất đều không tranh được, lại muốn đoạt đi người phụ nữ của chúng ta để xả giận phải không?”

Nhiếp Nhân Toàn giọng điệu càng thêm khinh miệt, Lạp Phi Nhi gân xanh trên trán đều đã nổi lên, có thể thấy được anh ta có bao nhiêu phẫn nộ rồi.

“Nơi này là nhà của ta, phiền hai người đi ra ngoài!”

“Đi? Đương nhiên có thể, bắt quả chúng ta phải mang cô ấy cùng đi!”

Nhiếp Nhân Khải dùng ngón tay chỉ vào Khuynh Tâm, khiến cho cô không khỏi sợ hãi hướng phía sau Lạp Phi Nhi lui xuống, chỉ là, Nhiếp Nhân Khải trong nháy mắt về mặt càng trở nên lãnh khốc, cô biết, vì động tác này, cô có khả năng phải trả giá thật lớn!

“Con gái của ta sẽ không đi theo bất luận kẻ nào!” Cha đứng chắn trước mặt Lạp Phi Nhi.

Khuynh Tâm nhìn hành động của ông nói không nên lời trong lòng cô rốt cuộc là cái gì tự vị gì, cảm động ông cuối cùng cũng đi ra bảo hộ mình? Chỉ là, tựa hồ đã quá muộn!

“Ông...” Nhiếp Nhân Toàn còn muốn nói gì đó lại bị Nhiếp Nhân Khải ngăn lại.

“Toàn, chúng ta đi!” Nghe thấy bọn họ tính toán muốn rời đi, cư nhiên cô cũng không thấy thoải mái hơn, thậm chí lại có chút thương tâm, bọn họ tính toán cứ như vậy buông tha cho cô mà rời đi sao!

“Khải!” Nhiếp Nhân Toàn cũng có chút không thể tin được thế nhưng Khải lại tính toán cứ như vậy rời đi. Nhưng là hai người bọn họ chỉ cần trao đổi một cái ánh mắt liền thấu hiểu nhau, sau đó yên lặng đi ra cửa.

“Khuynh Tâm, con yên tâm, cha sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn con nữa!” Ông từ ái vuốt mái tóc của cô.

“Để anh trai trước hết mang con đi nghỉ ngơi đã, mai kia chúng ta sẽ trở về Đài Loan, con... Mang ta đi gặp mẹ con một lần...”

Mắt của ông lệ lại không khống chế được theo từng nếp nhăn trên mặt chảy xuôi xuống dưới, vào giờ khắc này, cô đột nhiên có loại xúc động, muốn gọi ông một tiếng cha, chỉ là, cô cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Khuynh Tâm ngoan ngoãn đi theo phía sau Lạp Phi Nhi lên lầu! Hai anh em Nhiếp gia, sẽ còn tìm đến cô sao? Cô biết chính mình đang rất sợ hãi, nhưng không biết đến tột cùng cái cô đang sợ hãi đó là sẽ còn bị bọn họ mang về cuộc sống trước kia, hay là, từ nay về sau sẽ cùng bọn họ không có bất cứ quan hệ!

Vào phòng Khuynh Tâm cúi đầu chờ Lạp Phi Nhi rời đi, nhưng anh ta lại đột nhiên đi đến trước mặt của cô nâng cằm cô lên,

“Bọn họ đã chạm vào em?”

Khuynh Tâm bởi vì câu hỏi của Lạp Phi Nhi ngực hơi căng thẳng. Cô thấy trong mắt của anh hiện lên phần nộ cùng... dục vọng, cô biết, người đàn ông này sẽ không bỏ qua cô! Nhưng không thì thế nào, bởi vì cha sẽ không cho phép anh ta làm bất cứ điều gì thương tổn cô. Khuynh Tâm tự an ủi chính mình, hít một hơi thật sâu, đánh bạo nói.

“Không... Không liên quan đến chuyện của anh!”

“Không liên quan? Được, tôi đây sẽ khiến cho em biết rốt cuộc có liên quan hay quan không liên quan!”

Tay của anh đột nhiên nắm lấy bộ ngực của cô, môi cũng không ngừng trên cơ thể cô tìm kiếm.

“Không...”

Thân thể truyền đến đau đớn khiến cho Khuynh Tâm nhìn không được tràn ra nước mắt, hung hăng cắn một hơi xuống đầu lưỡi của anh ta đang làm càn trong miệng mình, sau đó thừa dịp anh bị đau nói nóng tay. Khuynh Tâm rất nhanh hướng phía cửa phòng chạy tới, chỉ là còn chưa kịp đụng tới cửa, đã bị anh kéo lấy hướng về phía giường lớn. Hung hăng ném cô xuống giường làm cho cô nhất thời không đứng dậy được, anh đứng ở bên giường, chậm rãi thoát đi áo khoác.

“Anh, anh không cần lại đây, cha...Cha cha...”

“Tôi nghĩ muốn, ai cũng ngăn cản không được, cho dù là cha cũng thế!”

Nói xong anh cầm lấy chân Khuynh Tâm đem cô kéo về hướng mình, sau đó đem hai cánh tay chế trụ lấy cô áp phía dưới thân thể.

“Bọn họ trước kia đối với em đã làm cái gì, tôi mặc kệ! Nhưng là từ hôm nay trở đi, người đàn ông của em chỉ được có một mình tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 11

Anh tách hai chân Khuynh Tâm ra, để nơi tư mật của cô cùng điểm cứng rắn của mình kiên quyết chạm nhau, nam căn nóng bỏng cách lớp quần mỏng manh mà sát làm người ta sợ hãi không thôi.

“Không, anh buông tha tôi đi...”

Khuynh Tâm không ngừng cầu xin, nhưng lại làm cho dục vọng của anh càng thêm bùng bùng phần chấn. Lạp Phi Nhi liếm cái cổ mảnh khảnh của Khuynh Tâm, phát ra thanh âm chắc chắn đầy đặn nữ khiến cô cảm thấy mất thể diện. Lạp Phi Nhi thoát đi tây trang trên người thả phồng ra dục vọng, nam căn để ngay trước cửa huyết cô.

“Không cần... Không cần...” Khuynh Tâm kịch liệt giãy dụa thân mình, không cho anh ta tiến vào...

“Muốn từ chối, em hôm nay nhất định phải trở thành người của tôi...”

Lạp Phi Nhi cuồng ngạo tuyên thệ, khiến cho trái tim của Khuynh Tâm chìm xuống đáy cốc. Ngay tại thời điểm cô cho rằng mình chạy không thoát khỏi bị anh ta lăng ngược, đột nhiên từ phương xa truyền đến một trận âm thanh rầm rầm khiến cho không người nào có thể xem nhẹ, sau đó ngoài cửa sổ cư nhiên nổi lên 'Gió to', phát ra thanh âm xèo xèo, bức màn theo cuồng phong không ngừng tung bay...

“Gặp quỷ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!” Lạp Phi Nhi buông Khuynh Tâm ra, tính toán đi đến ban công nhìn một chút đến tột cùng có chuyện gì.

Trời ạ! Cư nhiên là máy bay trực thăng! ? Từ trực thăng thả xuống hai cái cây dài, sau đó ____ hai anh em Nhiếp gia theo dây thừng tiến xuống ban công.

“Là các người...”

Lạp Phi Nhi như không tin nói rộng hai mắt, phỏng chừng anh cùng Khuynh Tâm đều giống nhau, cho rằng hai người kia đã buông tha cho cô, không nghĩ tới bọn họ cư nhiên thay đổi phương thức rồi lại tìm tới cửa. Càng làm Khuynh Tâm cảm thấy ngạc nhiên bọn họ cư nhiên có thể tại thời gian ngắn ngủi như vậy chuẩn bị được trực thăng, sau đó quay trở lại.

“Người nghĩ rằng chúng ta sẽ dễ dàng để cho người có được món đồ chơi của chúng ta?” Nhiếp Nhân Khải cười lạnh mang theo khinh miệt nói.

“Xem ra ngươi thật sự không thể nào thông minh hơn!” Nhiếp Nhân Toàn không chút nào che giấu anh đối với Lạp Phi Nhi khinh bỉ. Bước lướt qua Lạp Phi Nhi đi đến trước mặt Khuynh Tâm, thô lỗ cầm lấy tay cô, đem cô từ dưới mặt đất kéo lên, sau đó hướng ban công đi đến. Lạp Phi Nhi thấy thế cũng không ngăn cản bọn họ mang cô đi, khuôn mặt âm trầm đối mặt với Nhiếp Nhân Khai.

“Là ta sơ sót, lần sau, hừ, ta tuyệt đối sẽ không cho các ngươi lại có cơ hội mang cô ấy đi từ trong tay ta.”

“Lần sau? Vậy phải xem ngươi có năng lực hay không...”

Nhiếp Nhân Khai còn chưa nói xong cửa phòng đã bị đá mở, cha mang theo một đám người vọt vào, đúng lúc thấy Nhiếp Nhân Toàn ôm cô lên trực thăng.

“Khuynh Tâm...” Ông lớn tiếng gọi tên cô.

Nhiếp Nhân Khai cũng rất nhanh nắm chắc lấy sợi dây được thả xuống từ trực thăng, bên dưới truyền đến tiếng gọi nhưng bị âm thanh ầm ầm của trực thăng lấn át. Khuynh Tâm sợ hãi nhìn bọn họ, hai năm qua cô đối với bọn họ hiểu biết rất nhiều, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cô...

Quả nhiên...

“Hắn có hay không chạm qua cô? Nói!” Nhiếp Nhân Toàn hướng Khuynh Tâm quát.

“Không... Không có...” Khuynh Tâm liều mạng lắc đầu.

“Không có? Em còn dám nói không có?”

Nhiếp Nhân Khai biểu hiện tuy rằng không kích động giống Nhiếp Nhân Toàn, chỉ là anh lạnh như băng không mang theo bất kì một tia tình cảm khiến cho Khuynh Tâm lạnh toát từ đầu tới chân, cô thậm chí tình nguyện để anh ta cùng em trai của mình đồng thời phát hỏa...

Nhiếp Nhân Khai kéo vải bọc ở trên người Khuynh Tâm xuống, thấy trước ngực cô có một đám hồng ửng, bàn tay túm chặt lấy tóc cô lôi về phía mình, tàn bạo vuốt ve tuyết nhũ đang run rẩy.

“Này là như thế nào có? Do em hôn?”

“Không đau...”

Da đầu truyền đến đau đớn khiến cho nước mắt không kiềm chế được chảy ra ngoài! Nhiếp Nhân Toàn ban hai chân cô ra hết cỡ, để địa phương xấu hổ kia toàn bộ bại lộ trong tầm mắt của mình, Nhiếp Nhân Toàn vươn hai ngón tay ra, không báo trước dút vào trong hoa huyết, rất nhanh hoa huyết liền co rúm lại...

“Tôi hỏi lại cô một lần, hắn có hay không đã chạm qua?”

“Thật sự không... A...”

Nhiếp Nhân Toàn một phen bóp trụ lấy cổ Khuynh Tâm, Khuynh Tâm hai mắt ngập nước thống khổ nhìn anh ta..

Nhiếp Nhân Khai thoát đi quần của mình, Khuynh Tâm cảm giác được dục vọng của anh đang để tại nơi cục huyết của cô dùng sức khấp xuống, xé rách kèm theo đau đớn từ địa phương kia lan toả khắp toàn thân. Khuynh Tâm thông khổ muốn hét chói tai, chỉ là yết hầu bị bóp chặt không phát ra bất cứ thanh âm nào. Nhiếp Nhân Khai rất nhanh đã bắt đầu động thân, thô lỗ rút ra cắm vào, nơi cục huyết bị anh đã mạn va chạm, trên cổ áp lực khó thở khiến cho sinh mệnh cô dần dần mất đi...

“Cô ngay cả quần áo cũng không mặc, còn dám nói hắn không có chạm qua?”

Nhiếp Nhân Toàn mỗi một chữ nói ra, lực đạo trên tay liền tăng gấp đôi, lồng ngực bởi vì thiếu đường khí kịch liệt đau đớn, tầm mắt có chút mờ lung, từ ánh mắt của anh, cô có thể nhìn ra anh thật sự muốn giết cô...

Khuynh Tâm tuyệt nhiên không có chút phản kháng nào, chết, có lẽ thật sự rất đáng sợ! Nhưng mà, hai tên ma quỷ này so với chết còn đáng sợ hơn gấp trăm nghìn lần..

“Cô mới đến Pháp không bao lâu liền thông đồng với tên đàn ông khác, thời điểm không có chúng tôi ở cạnh có phải hay không cô cũng đi tìm rất nhiều đàn ông? Cô cho chúng tôi đội quá nhiều nón xanh? Cô nói...”

Câu nói kế tiếp Khuynh Tâm rốt cuộc nghe không được, bóng tối vô tận đem cô bao phủ... Cô tựa hồ trở về lúc nhỏ, mẹ ôm cô ngồi ở trên xích đu, xướng đồng dao, kể chuyện cổ tích, kể về người đàn ông cho bà tình yêu cũng cho bà đau khổ...

“Đồ vô dụng, nhiều ngày như vậy, cô ấy như thế nào còn chưa tỉnh lại? Tôi cảnh cáo ông, nếu cô ấy vẫn không tỉnh, ông phải chôn cùng...”

Bên tai mơ màng dường như nghe được gầm gừ của Nhiếp Nhân Toàn. Khuynh Tâm thực tức giận, tức giận anh ta cư nhiên ngay cả cô đã chết đều

không chịu buông tha cho cô!

“Nhị thiếu gia, Khuynh Tâm tiểu thư thân thể đã không có gì đáng ngại, theo lý thuyết đã sớm tỉnh...”

Là thanh âm của bác sĩ Vương, ông là bác sĩ gia đình của Nhiếp gia, cũng là viện trưởng của bệnh viện do Nhiếp gia xây dựng. Ông tại sao cũng ở đây? Hay là ông cũng bị hai anh em kia tra tấn chết?

“Vậy tại sao còn không tỉnh?”

Là thanh âm Nhiếp Nhân Khải, thanh âm của anh mang theo một tia lo lắng, anh ta đang lo lắng cho ai, cô sao?

“Có lẽ do tiểu thư, cô ấy không nghĩ muốn tỉnh lại!”

“Cái gì gọi là do cô ấy không muốn tỉnh?” Nhiếp Nhân Toàn lại gầm gừ!

“Người bệnh bị kích thích quá lớn, cho nên lựa chọn hôn mê để trốn tránh hiện tại...”

Ai trốn tránh hiện thực? Nói cô sao?

“Ông.” Nhiếp Nhân Toàn lại muốn mắng chửi người, chỉ là lần này lại bị Nhiếp Nhân Khải lại đánh gãy lời.

“Toàn, được rồi!” Nhiếp Nhân Khải ngăn cản em trai mình tiếp tục phát hỏa, sau đó đối với bác sĩ Vương nói.

“Ông có biện pháp gì hay không, làm cho cô ấy tỉnh lại?”

“Này...”

Bọn họ cứ oang oang nói thực phiền, làm cho cô cũng không thể an tĩnh mà chết, vì thế cô mở miệng.

“Các người không cần...”

“Khuynh Tâm em tỉnh?” Nhiếp Nhân Toàn thanh âm tràn ngập hưng phấn cùng vui sướng, anh nắm chặt lấy tay cô.

“Chết tiệt tôi không cho em ngủ tiếp ! Có nghe hay không?”

“Được...không cần động.” Yết hầu đau rát, giống như bị vô số cây châm cắm vào...

“Được được, chúng ta sẽ không chạm vào em, nhưng mà em không thể lại ngủ hay bất tỉnh nữa...”

Cô rốt cục vẫn không chết, nhưng, trái tim của cô sẽ vĩnh viễn ở lại nơi địa ngục tối tăm.

“Vì sao không ăn cái gì?” Nhiếp Nhân Khải thanh âm lãnh khốc nhưng vẫn không thể tác động tới Khuynh Tâm, chết cô đã thử qua, bây giờ cô còn phải sợ cái gì nữa đây?

“Trả lời tôi!” Nhiếp Nhân Khải nắm lấy cằm Khuynh Tâm đem mặt cô đối mặt với mình.

“Em muốn kháng nghị sao?”

Khuynh Tâm hai mắt nhắm lại, cô không muốn sống nữa, cô không nghĩ lại làm món đồ chơi của bọn họ, bọn họ có thể thế nào?

“Em...” Nhiếp Nhân Toàn thấy Khuynh Tâm ngay cả nói chuyện cũng lười cùng bọn họ nói, giận dữ không khỏi bốc lên. Tốt nhất để anh ta tức giận lại đến bóp chết cô đi!

“Em không ăn cũng phải ăn cho tôi!”

Anh cứng rắn đem miệng cô mở ra sau đó ngậm cháo vào miệng mình đút sang cho cô, vài ngày không ăn thứ gì chỉ trông chờ vào truyền dịch dinh dưỡng để duy trì sinh mệnh cho cô, căn bản bây giờ cô không có khí lực phản kháng, cháo chảy tới khí quản làm cho Khuynh Tâm kịch liệt ho khan đứng lên, ghé vào bên giường nôn mửa ...

“Em rốt cuộc muốn thế nào?” Nhiếp Nhân Khải vỗ lưng cho cô nói, giọng điệu cũng dịu lại ! Khuynh Tâm đẩy tay anh ra, kiêu ngạo nhìn anh

“Tôi muốn chết!” Thanh âm khàn khàn, đây đúng là kiệt tác của bọn họ làm ra!

“Em.” Nhiếp Nhân Khải phát hỏa, lần đầu tiên, anh lại biểu hiện như không hề có việc gì, không hề lạnh lùng mà khuôn mặt tuấn tú chỉ khốc.

“Tùy em! Toàn, chúng ta đi!”

Nhiếp Nhân Toàn còn muốn nói gì, lại bị Khải kéo ra cửa phòng. Vừa rồi tranh chấp làm cho cả người cô mệt mỏi kiệt sức, Khuynh Tâm nằm úp sấp

trên giường, yên lặng rơi lệ.

“Mẹ, thực xin lỗi, thực xin lỗi! Chỉ là con rút cuộc cũng không chịu nổi, tha thứ con, con đợi không được ngày cùng người đoàn tụ!”

Thân thể cô dơ bẩn như vậy cho dù có tự sát, cũng lên không được thiên đường! Như vậy, liền cho phép cô yếu ớt một lần đi!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 12

”Khuyh Tâm, Khuyh Tâm...”

Mơ màng nghe được có người gọi cô, Khuyh Tâm khó khăn mở hai mắt.

“Gi Ngô...” Vừa nhìn thấy khuôn mặt hiền lành kia, cô liền ủy khuất muốn khóc.

“Đừng khóc đừng khóc, tôi ở đây...” Gi Ngô nhẹ nhàng mà nâng Khuyh Tâm dậy, để thêm một cái gối ra phía sau lưng. “Cô đã vài ngày không ăn cái gì, đến, thiếu gia bọn họ tự tay làm cho cô một chén cháo...”

Tầm mắt lướt qua Gi Ngô, chỉ thấy Nhiếp Nhân Khải trên tay bưng một chén cháo, cả hai anh em họ đều cúi đầu không dám nhìn Khuyh Tâm, giống như đứa trẻ con làm sai chuyện đang chờ bị trừng phạt.

“Cháu không muốn ăn!” Đặc biệt do bọn họ làm đó.

“Đừng như vậy, Khuyh Tâm, cô không ăn cái gì như vậy sao được, hưởng gì.” Bà dừng một chút, “Hai vị thiếu gia đánh cược sẽ không nấu bất luận thứ gì, vì bát cháo gạo này, bọn họ ăn không ít cực khổ!”

Hừ, ai bắt buộc bọn họ chứ. Nói như bọn họ có bao nhiêu ủy khuất vậy! Tuy rằng trong lòng Khuyh Tâm nghĩ như vậy, nhưng tầm mắt vẫn không tự chủ được nhìn tình trạng thể thảm của cả hai. Nhiếp Nhân Khải mười đầu ngón tay bị băng kín như của cái. Nhiếp Nhân Toàn lại càng khoa trương hơn, cư nhiên ngay cả trên mặt đều dán băng gạc. Bọn họ đã làm cái gì, đi đánh giặc sao?

“Khải thiếu gia vì cắt cái củ, cô nhìn xem, củ cái đúng là không thiết sống, làm cho tay thiếu gia bị thương; Toàn thiếu gia lại bị cháo bắn lên mặt, kia khuôn mặt tuần tú đều bị hủy...”

Chuyện kia thì có liên quan gì tới cô? Cô bị bọn họ tra tấn còn thảm hại hơn!

“Trọng yếu là, nếu lại làm cho cả hai một lần nữa vào phòng bếp, tôi cam đoan, ngôi nhà này rất nhanh sẽ bị đốt.”

Cô không muốn nghe, không muốn nghe, cô vất vả lắm mới quyết định chết đi, như thế nào lại có thể bởi vì bọn họ làm chút việc nhỏ như vậy liền thay đổi ý định?

“Khuyh Tâm, em...Em ăn một chút đi...” Nhiếp Nhân Khải đem cháo mang đến trước mặt cô.

“Cho dù chúng ta không tốt, em cũng không đáng dùng thân thể của chính mình trút giận!” Nhiếp Nhân Toàn ngồi xuống giường bên cạnh Khuyh Tâm. Lại, bọn họ cư nhiên sẽ hướng món đồ chơi giải thích?

“Khuyh Tâm, em đang suy nghĩ gì, ăn chút đi...” Nhiếp Nhân Khải múc một thìa cháo lên thổi, sau đó đưa đến bên miệng cô.

“Nhiều nhất chúng ta đáp ứng em về sau sẽ không như vậy đối với em!” Nhiếp Nhân Toàn mang theo một tia lo lắng mà nhìn Khuyh Tâm. Nói thật, cô cũng hy vọng mình có thể không chịu thua kém, có cốt khí một chút. Nhưng khi nhìn thấy bọn họ vì muốn làm cho cô ăn ngay cả bản thân mình cũng làm cho bị thương, cô cư nhiên như vậy có một chút cảm động, như vậy một chút đau lòng, sau đó, dường như ý thức không tự chủ hơi mở miệng, làm cho Nhiếp Nhân Khải đem cháo đút vào trong miệng cô...Cho nên nói tuyệt đối không thể thỏa hiệp, bởi vì nếu bạn thỏa hiệp một lần sẽ thỏa hiệp lần thứ hai, có lần thứ hai, sẽ có lần thứ ba thứ tư... cũng sẽ theo nhau mà đến. Cho tới bây giờ không nghĩ tình huống lại diễn biến như thế này...

Trên chiếc giường lớn ước chừng có thể chứa được 5, 6 người, lúc này Khuyh Tâm cùng hai anh em kia đang gặt gao dây dưa cùng một chỗ, không, thực ra cô tính toán cùng bọn họ đánh nhau một trận, có thể hay không đánh thắng bọn họ để đòi lấy tự do, mà từ ngày cô đồng ý ăn, bọn họ cũng rất biết lợi dụng nhược điểm trong lòng cô, chẳng những đánh vỡ đi kiên trì, khiến cho cô mỗi ngày đều phải ngoan ngoãn ăn, càng kỳ quái hơn chính là hôm nay bọn họ rốt cục là lần thứ hai đem ném đến trên giường.

“Ân... A...”

Khuyh Tâm quý ghê vào người Nhiếp Nhân Toàn, hai cái móng hơi nhếch lên bị Nhiếp Nhân Khải chặt chẽ giữ chặt, anh tựa đầu chôn vào giữ hai chân

cô, dùng sức hút, mật dịch giống như chảy ra tích lại trên giường, đem dưới thân biến thành lầy lội ướt sũng. Nhiếp Nhân Toàn ngón tay thường thức nện hoa phần hồng trước ngực rồi kéo hai điểm cứng rắn như cục đá trên đỉnh. Đầu lưỡi làm cản trong miệng Khuynh Tâm, khiến cho cô không kịp nuốt nước miếng liền theo cổ tuyết trắng chảy vào giữa hai nhũ hoa, tạo thành cảnh tượng cực độ dâm mê. Hạ thân khoái cảm khiến đầu óc trở lên mơ hồ, căn bản quên mất cự tuyệt.

“A...”

Mông cùng hai cánh hoa bị hung hăng tách ra, Nhiếp Nhân Khải đem cự long thô to đặt tại đỉnh hoa huyết.

“Bảo bối, em thật ướt...”

Nói xong anh không lưu tình chút nào đem nắm căn thật lớn gắng gượng nhét vào hoa huyết lâu ngày đã không động tới, đau đớn khiến cho Khuynh Tâm tại trên người Nhiếp Nhân Toàn hung hăng cào rách một vết máu thật dài.

“Tiểu mèo hoang, em càng ngày càng hư !”

Nhiếp Nhân Toàn bị cào đến nhú mảy, sau đó anh tăng thêm lực đạo đem hai nhũ hoa mềm mại tàn sát bừa bãi khiến nó trở nên đỏ sẫm, nhưng cũng càng thêm kiều mỹ. Nhiếp Nhân Khải vẫn duy trì liên tục tiến vào rút ra rất nhanh liền làm cho cô giống như trên thiên đường cực lạc khoái cảm, hoa kính bị khuếch trương đau đớn kích thích khoái cảm khiến cho cả người cô giống như đang phiêu du trên mây.

“A a a a...” Khuynh Tâm không chế không được mà lên tiếng ngâm nga, giống âm phụ theo từng nhịp va chạm của Nhiếp Nhân Khải mà lu thất lung.

“Hào lớn, hào chặt, a...” Nhiếp Nhân Khải rất nhanh làm động tác mạnh, cơ hồ toàn bộ rút ra, sau đó lại hung hăng đâm vào, động tác tiến lui rất dã man. Nhiếp Nhân Toàn ngồi dậy, đem đầu của Khuynh Tâm áp hướng hạ thân anh, nam căn đồ sộ giương nanh múa vuốt đập vào mí mắt cô, còn không kịp kinh hô ra tiếng, đã bị vật nóng bỏng nhồi đầy toàn bộ khoang miệng.

“Khuynh Tâm ngoan, dùng đầu lưỡi liếm nó, dùng sức hút nó...”

Nhiếp Nhân Toàn ngửa đầu, một bộ dáng rất thống khổ. Có lẽ là tình cảm mãnh liệt đã sớm bao phủ thần chí của Khuynh Tâm, cô ngoan ngoãn liếm lộng nam căn lớn trong miệng, thậm chí anh còn không kịp đợi mà cầm lấy đầu của cô đập xuống, phối hợp cùng với động tác anh, Khuynh Tâm hút đỉnh mẫn cảm của vật nam tính... Nhiếp Nhân Khải đã lên đến cực hạn, một lần so một lần càng thêm cuồng dã tiến công, anh đạt tới cao trào, sau đó, đem tinh hoa bắn vào phía trong hoa kính. Khuynh Tâm run lên cũng đến thiên đường, trong đầu trống rỗng, chỉ là không đợi cô phục hồi lại tinh thần, Nhiếp Nhân Toàn cũng đã rút nam căn trong miệng cô ra để cô đưa lưng về phía anh ngồi vào phía trên bắp đùi của mình, nâng mông cô lên, đem vật nam tính vẫn chưa thỏa mãn sáp nhập vào hoa huyết bởi vì cao trào mà không ngừng run rẩy.

“Không... Được rồi, em từ bỏ... A a a a... A... A...” Khuynh Tâm thét chói tai lần thứ hai đạt tới cao trào.

“Hào lớn, yêu tinh, thật chặt...”

Anh không buông tha cho cô mà vẫn tiếp tục ra vào, ngón tay đi xuống tiểu huyệt sưng đỏ, rất nhanh lại dùng sức ma sát lấy nó...

“Không... Từ bỏ... Em muốn chết... A a... A...” Khuynh Tâm bị một đợt sóng khoái cảm tra tấn đến phát điên, mơ hồ không còn ý thức!

“Em thật lớn, vừa rồi đồ vật của Khải còn tại bên trong, sau đó lại biến thành anh thật thích phải không! Khuynh Tâm. tiểu yêu tinh... A...”

Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên đem cô dùng sức đẩy, để Khuynh Tâm nằm úp sấp trên giường, dùng sức tiến đến từ cung ở chỗ sâu nhất bên trong đem nhiệt dịch nóng bỏng toàn bộ bắn đi vào.

“A! ...”

Khuynh Tâm kêu đến yết hầu đều khản đặc, duy trì liên tục tư thế cao trào không còn chút khí lực! Nhưng mà bọn họ lại vẫn không chịu buông tha cho cô! Nhiếp Nhân Toàn đem Khuynh Tâm đi vào phòng tắm, vịn vòi nước để nước ấm cọ rửa cả hai người, anh kéo chân cô ra giữ chặt lên thất lung, sau đó...

“Không... Buông tha... Em không được...”

Lần thứ hai tiến vào nam căn một chút ma xát nội thất huyết vách tường, hoa huyết lại một lần nữa bị chà đạp truyền đến từng trận đau đớn, Khuynh Tâm chảy nước mắt cầu xin Nhiếp Nhân Toàn chấm dứt loại tra tấn này.

“Lại thỏa mãn một lần nữa, chúng ta sẽ bỏ qua em!”

Anh nói xong không đợi cô kháng nghị liền che lại miệng cô, đem Khuynh Tâm hôn đến đầu óc choáng váng, hoảng hốt cảm thấy phía sau có cái gì đó, nhưng lại bị cảm giác mãnh liệt đánh úp nên bỏ qua! Không biết từ khi nào Nhiếp Nhân Khải cũng đi tới phòng tắm, nhưng lại đứng ở phía sau cô, lúc này, anh đã đem nam căn đặt tại phía bên ngoài đỉnh cúc huyết

“Không...” Khuynh Tâm đầy sợ hãi thét lên, chẳng lẽ bọn họ lại muốn muốn...

“A... Đau a...” Không đợi cô nghĩ xong, phía sau liền bị xé rách đau đớn lập tức liền xác minh...

“A a a...”

Nhiếp Nhân Toàn phối hợp tiến lên, phía sau Nhiếp Nhân Khải một trận cuồng đảo... Khoái cảm cùng với đau đớn, cô chỉ có thể giống như búp bê thoả mãn dục vọng bị hai người đàn ông kẹp chặt ở giữa, bọn họ đem cô hướng tới thiên đường, hoặc tất nhiên là _____ địa ngục!

Sinh hoạt vẫn như hàng ngày, cô vẫn là món đồ chơi của hai người đàn ông kia! Nhưng, ít nhất thái độ hiện tại của bọn đối cô không hề khinh miệt, tàn bạo giống như lúc đầu, coi như đây cũng là một loại an ủi đi!

Khuynh Tâm mỗi ngày chuyện cần làm trừ ăn với ngủ ra, chính là thỏa mãn dục vọng của bọn họ, chỉ bằng cô _____ cô chỉ là một cô gái mới lớn, thể lực vĩnh viễn không sánh kịp với hai người đàn ông kia, có lẽ ngay cả ăn cũng đều không tiêu nổi, cho nên, ban ngày phần lớn thời giờ cô đều hoạt động thân thể! Ngẫu nhiên đôi khi cũng sẽ nhớ tới người cha mới nhận, còn có _____ Lạp Phi Nhĩ! Anh muốn chiếm hữu cô, bằng ánh mắt cuồng loạn giống kiến định tuyên thệ... Anh _____ có khỏe không? Anh thoát nhìn là người kiêu ngạo, bị người khác giáp mặt cướp người, anh sẽ như thế nào? Sẽ tức giận đến muốn giết người sao? Kỳ thật, cô cuối cùng cảm thấy anh cùng gia hai anh em kia rất giống nhau, nhận định muốn có được đồ vật nào liền nhất định phải lấy được, nhớ tới trước khi hai anh em Nhiếp gia dẫn cô đi có nói mấy câu, trái tim của cô liền một trận nhảy loạn, anh... Có phải hay sẽ không buông tha cho cô? Có phải hay không còn đang suy nghĩ như thế nào đoạt lại cô? Đương nhiên, về Lạp Phi Nhĩ hết thảy cô chỉ dám nghĩ ở trong lòng, nếu như bị gia hai người kia biết được cô cư nhiên nhớ thương người đàn ông khác, có lẽ cô nhất định sẽ lại chết thêm một lần!

Hôm nay, bởi vì nguyệt sự đến bọn họ không có chạm vào cô, ban ngày không đến mức không có thể lực làm việc gì đó, cô để bác Vương lái xe đưa đến cửa hàng bách hoá, không phải vì mua đồ, chỉ vì _____ hít thở không khí! Đi vào một gian hàng, tùy tiện cầm lấy một bộ quần áo, nhìn khuôn mặt kiều mị của chính mình trong gương, sâu kín hít một hơi! Nên may mắn vì ông trời cho cô khuôn mặt này sao? Bởi vì nó, cô không cần làm việc chỉ việc hưởng thụ người khác đến phục vụ, tựa như hiện tại thử kiện quần áo, chỉ sợ tâm thường đi làm cả tháng tiền lương cũng không đủ để mua, chỉ là cô hiện tại mua nó ngay cả ánh mắt cũng không thêm chớp! Thực may mắn, không phải sao?

Vừa mới cởi quần áo trên người xuống muốn thử bộ mới chọn, cửa phòng thay quần áo bỗng nhiên bật mở..

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 13

“A...”

Cô thét chói tai nắm lấy một bên quần áo che lại nội y trên thân thể.

“Ai... A? Lạp Phi Nhĩ, tại sao là anh?”

Đứng ở trước cửa không phải ai khác, đúng là _____ Lạp Phi Nhĩ! Anh như thế nào sẽ ở Đài Loan? Anh, tới bắt cô? Khuynh Tâm hoảng sợ nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn mỹ.

Lạp Phi Nhĩ chậm rãi lộ ra một tia mỉm cười. “Tôi nói rồi, tôi sẽ lần thứ hai đến gặp em!”

Nói xong anh kéo quần áo che trước ngực Khuynh Tâm, không để ý cô vung tay đánh mình, đem cô kéo vào trong ngực, sau đó, hai cánh môi mỏng chụp lên cái miệng nhỏ nhắn...

“Không... Không cần...” Cô lắc đầu, không muốn cho anh thực hiện được.

“Dừng tay, nơi này là phòng thay quần áo, anh làm sao dám? Không...” Khu mua sắm này nhân viên cửa hàng đâu? Cứ như vậy mặc kệ cho anh tiến vào mà không ngăn cản sao?

“Bên ngoài đều là người của tôi, lần này em chạy không thoát!” Anh động tác thô lỗ mà diệt trừ những trói buộc trên người Khuynh Tâm, cúi đầu đã đem nụ hoa hồng nhạt nhét vào trong miệng hút.

“Dừng, dừng tay... Không...” Cô lôi kéo đầu của Lạp Phi Nhĩ, anh bị đau liền hung hăng cắn nụ hoa đang trong miệng mình, khiến Khuynh Tâm đau đến thét chói tai.

“Lần này tôi muốn có được em trước, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản!” Lạp Phi Nhĩ ngẩng đầu, trong mắt tình thế bắt buộc khiến lòng cô hơi hoảng hốt, thiên, lần này thật sự trốn không thoát sao?

“Không... Không cần...” Khuynh Tâm dấy dựa cũng không hữu dụng, liền kéo đầu của Lạp Phi Nhĩ, đánh anh, thậm chí còn cắn, chỉ là, một chút tác dụng cũng không, anh vẫn cố chấp hút lấy nụ hoa xinh đẹp, phát ra thanh âm 'Chặc chặc' đầy tình dục.

“Không...” Trước ngực truyền đến khoái cảm, giấy dựa cũng dần yếu đi.

“A... Anh...”

Cô không phải không thừa nhận, kỹ xảo của Lạp Phi Nhĩ rất tốt khiến cô rất nhanh quên đi cái gì gọi là giấy dựa. Anh đem Khuynh Tâm để đến bộ phòng thay quần áo, bên cạnh gương chiếu thật lớn phản chiếu hai người đang gất gao trên cùng một chỗ, hình ảnh ái muội khiến khuôn mặt Khuynh Tâm như bị lửa thiêu nóng rát! Vật nam tính nóng bỏng cách lớp tây trang cọ nhẹ vào hạ thân không có gì che khuất, Khuynh Tâm theo từng động tác của Lạp Phi Nhĩ không ngừng phập phồng.

“Không... A a... Anh... Buông ra...” Cô dứt quãng nói xong, từ từ chìm vào dục vọng, lý trí bắt đầu mê loạn.

“Bảo bối, tôi muốn em...” Cầm lấy hai con thỏ đang nhảy lên trước mặt, anh tăng thêm lực đạo trên tay, đem nụ hoa đè ép, biến hình, bầu ngực tuyết trắng bị dầu tay hồng che kín.

“A a a...” Khoái cảm chiếm lấy toàn bộ lý trí, hai tay cô để tại trước ngực Lạp Phi Nhĩ, vô lực chống cự.

“Tôi không kịp đợi, trước thỏa mãn tôi một lần...” Anh cắn vành tai Khuynh Tâm, tại bên tai cô nói nhỏ.

“Không...” Nghe vậy Khuynh Tâm thần chí đột nhiên có một chút thanh tỉnh, cô bắt đầu tiếp tục vô nghĩa giấy dựa. Chỉ là Lạp Phi Nhĩ đã thoát đi quần xi-lip của anh, cô tình trường cảm giác vật nam tính nóng bỏng áp sát tại hoa huyết, ý đồ đem hai cánh hoa tách ra.

“Không cần... Cầu anh... A...”

Vật nam tính thô to không lưu tình chút nào mà xô xuyên vào trong cơ thể Khuynh Tâm, cô run run thừa nhận từng đợt tiến công như mưa rào của Lạp Phi Nhĩ. Anh không cho Khuynh Tâm bất luận thời gian thích ứng mà bắt đầu cuồng bạo luật động, hai thân thể đồng thời va chạm vào nhau phát ra thanh âm. Phía sau lưng đụng chạm tới vách tường tại phòng thay quần áo nhỏ bên trong biến thành cực độ dâm mãnh.

“Thật chặt... A...”

Lạp Phi Nhĩ điên rồi giống như đem vật nam tính cực đại một lần lại một lần hướng sâu vào tiểu huyết đi xuống, miệng từ cung mãnh liệt cảm giác áp bách, khiến Khuynh Tâm không chế không được mà ngâm nga thành tiếng.

“A... A a a a... A...”

Cô nghiêng đầu, từng sợi tóc ẩm ướt dính vào trên mặt. Tại nơi công cộng làm tình thật mất thể diện, phản bội hai anh em kia là tội ác, dường như khoái cảm so trước kia càng thêm mãnh liệt. Lạp Phi Nhĩ càng ngày càng lỗ mãng luật động, Khuynh Tâm thét chói tai đạt tới cao trào, sau đó lâm vào hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, cô đã không còn trong phòng thay quần áo. Khuynh Tâm ngồi dậy, hoảng sợ nhìn xung quanh nơi không quen thuộc này. Cô lại bị bắt?

“Tiểu thư, cô tỉnh?” Đi tới là một cô gái ước chừng 14, 15 tuổi!

“Cô là ai? Nơi này là chỗ nào?” Khuynh Tâm đem chân kéo đến trước ngực, nhìn cô gái trước mắt hỏi.

“Tôi kêu A Bích, là thiếu gia Lạp Phi Nhĩ phái tới chăm sóc tiểu thư! Nơi này là du thuyền, thiếu gia muốn dẫn cô đi...”

“Cô nói cái gì? Chúng ta đã rời Đài Loan sao?” Làm sao có thể? Cô mê man lâu như vậy sao?

“Đúng vậy, thiếu gia nói sẽ đến Aegean Sea, thiếu gia muốn dẫn tiểu thư đi du lịch a!”

Cô gái trên mặt mang theo hâm mộ tươi cười, cúi đầu nhìn Khuynh Tâm. Trái tim của cô một trận rung động, anh... Muốn mang cô đi... Chỉ là, hai anh em Nhiếp gia sẽ làm như thế nào? Bọn họ nếu phát hiện không thấy cô, không biết sẽ giận dữ ra sao? Bọn họ sẽ nghĩ cô bỏ trốn đi?

“Tiểu thư, cô làm sao vậy? Không vui sao?” A Bích quan tâm đi đến trước Khuynh Tâm hỏi.

“Tôi...”

Ngay tại thời điểm Khuynh Tâm bối rối, Lạp Phi Nhĩ đi đến. Cô vừa nhìn thấy anh, liền lập tức từ trên giường nhảy xuống, sau đó cầm lấy quần áo của Lạp Phi Nhĩ sốt ruột nói: “Anh... Anh để tôi trở về đi, bọn họ nếu không thấy tôi, sẽ thực tức giận! Tôi...”

“Không có khả năng!” Anh không kiên nhẫn đánh gãy lời cô.

“Tôi làm sao có thể cho em trở về, tôi rất vất vả mới có được em, tuyệt đối không có khả năng lại đem em đưa cho hai người kia!”

“Chỉ là... Chỉ là...” Nếu lại bị hai người bọn họ phát hiện cô cùng Lạp Phi Nhĩ ở một chỗ, hơn nữa cô còn cùng anh... Hậu quả cô không thể thừa nhận nổi!

“Tóm lại, tôi sẽ không cho em rời khỏi tôi!” Anh nâng cầm Khuynh Tâm lên, môi mỏng khô gọi nhẹ hôn xuống hai cánh môi hồng của cô.

“Không...” Khuynh Tâm đẩy Lạp Phi Nhi ra. “Anh không biết, tôi không thể rời bọn họ, tôi... Tôi...” Cô sợ bọn họ tức giận, càng sợ hơn, cô sợ... Cô sợ rời đi bọn họ!

“Em thương bọn họ? Em yêu hai anh em Nhiếp gia?” Anh bỗng nhiên nảy sinh ác độc mà khắp trụ cầm Khuynh Tâm, cô đau đến mức ứa nước mắt.

“Tôi không có, tôi không yêu bọn họ...” Cô khóc càng thêm lợi hại, không biết bởi vì cảm truyền đến đau đớn, hay là... Sự thật không thể chấp nhận nổi ____ Cô khả năng đã yêu thương hai người đàn ông luôn thương tổn tới mình?

“Nói dối!” Lạp Phi Nhi đem Khuynh Tâm đẩy ngã xuống giường. “Đi ra ngoài!” Đối với A Bích quát. A Bích sợ hãi chạy ra ngoài. Sau đó Lạp Phi Nhi xoay người từ trên cao nhìn xuống Khuynh Tâm.

“Em chỉ thuộc về tôi, em hiểu chưa?”

“Tôi...” Không, cô không muốn thuộc về bất luận kẻ nào, cô chỉ nghĩ thuộc về chính mình. Khuynh Tâm lắc đầu chống đỡ đứng dậy.

“Tôi không thuộc về anh, tôi cũng không thương bọn họ, tôi chỉ muốn rời đi các người, cách xa rất xa các người...” Cho các người không thể thương tổn tới tôi!

“Em...” Lạp Phi Nhi nhắm mắt lại hít một hơi sâu. “Tôi sẽ không thả em đi, một ngày nào đó, tôi sẽ cho em cam tâm tình nguyện lựa chọn ở lại bên cạnh tôi.”

Nói xong, Lạp Phi Nhi nhanh đi ra phòng. Khuynh Tâm nằm úp sấp ở trên giường khóc, vì cái gì, vì cái gì còn muốn một người nữa? Hai người đàn ông thương tổn đến cô còn chưa đủ sao? Vì cái gì thượng đế còn phái một người đến tra tấn cô?.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 14

Cô nghĩ, chung quy cô cự tuyệt không được người đàn ông kia.

Nơi đây là đảo nhỏ tách ra từ quần đảo thuộc vùng biển Aegean Sea. Chung quanh tập hợp những mái nhà nhỏ sơn trắng hoặc hồng, cửa sổ màu xanh lục hoặc xanh lam, có giáo đường nhỏ màu trắng, cách giáo đường không xa là quảng trường nằm ven biển với biểu tượng đặc trưng là những cối xay gió dùng làm nơi xay bột của mọi người trên đảo. Thành phố núi trên đảo với những con sóng xinh đẹp vỗ về, phía trên cao của phố núi được làm đẹp bởi cây chanh cùng cây ô-liu xanh tươi, um tùm che dấu những mái hiên màu trắng thấp thoáng. Kiến trúc trên đảo chủ yếu là màu trắng, kiểu dáng cổ xưa, không khí tươi mát, thỉnh thoảng lại lộ ra những bụi hoa rực rỡ, ngăn cách giữa sóng biển là những phiến đá uốn lượn đi lên càng lúc càng xa.

Trong ánh hoàng hôn năm màu sắc sặc sỡ là con thuyền trắng giương buồm thẳng đứng nhìn như một chiếc tàu chiến. Rất nhiều thứ trước kia chỉ thấy qua trong sách hoặc xem trên tivi, hiện tại lại được nhìn thấy cảnh vật chân thực hiện ra trước mắt.

Bị anh cưỡng chế ôm lấy, không hiểu sao trong lòng mơ hồ cảm nhận được một chút quan tâm yêu thương, khác với hành vi của hai anh em nhà họ Nhiếp. Cô từng hận anh bức bách, ép buộc cô, nhưng trong mấy ngày ở chung với anh, cô không thể gạt mình hay lừa dối bất cứ người nào rằng cô chán ghét anh ta. Cô nghĩ cô sẽ là một cô bé mơ mộng khi mở mắt ra sẽ thấy những đóa hồng kiểu diêm uớt ất, thả từng bước chân trên bờ cát, trên bầu trời ánh sáng chói của pháo bông hay khi cô ở giữa cảnh thiên nhiên xinh đẹp anh dùng giọng nói ấm áp kể chuyện bên tai, hay khi anh đem cô trở thành một người phụ nữ được sủng ái mà không phải là sủng vật, khi đó cô biết cô đã đắm chìm vào trong dịu dàng của anh.

“Vì cái gì tốt với em như vậy?” “Thật là yêu thương cô sao? Hay trên thế giới này thật sự tồn tại tình yêu khi chỉ vừa gặp mặt.”

“Anh nghĩ muốn đối tốt với em, cho nên liền làm như vậy, không vì cái gì khác! Nếu thật sự muốn có một cái lý do, thì phải là, anh thích!”

Lạp Phi Nhi biểu tình nghiêm túc nói chuyện, ngay cả cô cũng cảm thấy không tin, anh như vậy lại là một ác ma!

“Nhưng mà...” Anh không ngại chuyện trước kia của cô sao? Không ngại cô còn cùng hai người đàn ông khác có quan hệ không rõ sao?

“Không có nhưng mà! Em không cần lo lắng hai người đàn ông kia, anh sẽ giải quyết!”

Khuynh Tâm còn muốn nói gì đó, chỉ là anh đã đem môi mình đè lên cái miệng nhỏ nhắn của cô! Hai mắt nhắm lại không hề phản kháng, cô biết mình tâm đã dao động, cô đột nhiên muốn lưu lại cô trùng ở người trên người đàn ông này, bởi vì ít nhất, anh hiện tại thật sự đối với cô tốt lắm! Nhưng mà, ông trời sẽ không để cho cô hạnh phúc sao? Có lẽ kiếp trước cô đã làm nhiều chuyện xấu, cho nên, kiếp này cô chỉ dùng để chuộc tội!

Trên đường trở lại khách sạn, trái tim của cô đột nhiên cảm thấy bất an, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra!

“Em thấy không thoải mái sao? Như thế nào tinh thần em không được ổn định!”

“Em... Em không có chuyện gì...”

Phải là do cô nghĩ nhiều đi, không có việc gì, sẽ không ...Nhưng mà, sở hữu chỉ để lừa mình dối người, tại phía cửa khách sạn kia cô nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, thật là sự chê cười lớn mà!

Ôm lấy thân mình không ngừng phát run của cô, thời điểm ánh mắt Lạp Phi Nhĩ nhìn thấy hai người đàn ông kia liền trở nên u ám.

Nhiếp Nhân Toàn vừa nhìn thấy bọn họ lập tức chạy tới.

“Ai cho phép mày chạm vào cô ấy?” Nói xong muốn tiến lên kéo Khuynh Tâm.

Lạp Phi Nhĩ khoé miệng hơi câu lên, rất nhanh đem Khuynh Tâm kéo đến phía sau mình.

“Tôi không biết hoá ra tôi làm chuyện gì còn cần phải trải qua sự đồng ý của nhị thiếu gia đây!” Ngữ khí trào phúng lập tức đem hoà khí của Nhiếp Nhân Toàn vọt lên cao.

“Mày...”

“Toàn!” Nhiếp Nhân Khải cũng đi lên,

“Lạp Phi Nhĩ, tôi nghĩ đến cậu cũng đã buông tha! Xem ra vẫn là học không ngoan a! Lại bức chúng tôi động thủ sao?”

“Muốn hai người đánh một người? Không thành vấn đề, tôi phụng bồi!” Lạp Phi Nhĩ trấn tĩnh như cũ.

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào? Đừng nói với tôi, cậu thật sự yêu thương cô ấy!” Nhiếp Nhân Khải khinh thường cười khê.

“Nếu tôi nói là đúng?”

“Đường đường là người giàu có nhất nước Pháp, cư nhiên đối với thứ giày hồng của chúng tôi cũng có hứng thú, cậu không biết là buồn cười lắm sao?”

Lời nói ác độc của Nhiếp Nhân Toàn khiến chân cô không khỏi lao đảo một cái, thân thể cũng lay động một chút. Lạp Phi Nhĩ nhanh chóng đem Khuynh Tâm kéo vào trong lồng ngực mình.

“Nếu cô ấy không đáng giá tiền, hai vị cần gì phải đuổi sát tôi đây không chịu buông tay?”

“Đồ vật của chúng tôi, chúng tôi thả rằng phá hủy, cũng sẽ không để cho người khác có được!”

Câu nói của Nhiếp Nhân Khải làm cho Khuynh Tâm rung mình một cái, cô biết anh ta nói được nhất định sẽ làm được! Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cô, Nhiếp Nhân Toàn nở nụ cười, tựa hồ rất vừa lòng với lời nói của anh trai.

“Sợ sao? A ~ lại đây!”

Ánh mắt của anh ta thật là khủng khiếp, dường như nếu cô không đi qua, anh ta liền giết cô!

“Tôi...”

Khuynh Tâm cắn chặt cánh môi dưới bất lực nhìn Lạp Phi Nhĩ, giúp cô! Cô cầu xin anh, bởi vì hiện tại trừ anh ra, cô không biết còn có thể dựa vào ai.

Hai anh em họ Nhiếp bởi vì cô chần chờ sắc mặt càng lên khó coi, sau đó lại thấy cô nhìn Lạp Phi Nhĩ, hoà khí lập tức bị bùng nổ. Khuynh Tâm thấy bọn họ nhìn đến trên trán đều nổi gân xanh.

“Tôi không biết hoá ra hai vị đây lại ham mê phụ nữ đến vậy! Thật sự khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa! Hai người thật sự muốn cường bách cô ấy sao?”

Nghe Lạp Phi Nhĩ nói, Khuynh Tâm hơi ngẩn ra, sau đó ánh mắt lộ vẻ kỳ quái chăm chú nhìn Lạp Phi Nhĩ, bởi vì nghe lời nói này thật sự rất kỳ quái, anh lúc trước không phải dùng sức mạnh đem cô mang đến nơi đây! Câu nói của Lạp Phi Nhĩ nháy mắt dẫn tới chiến tranh.

“Đáng chết...” Nhiếp Nhân Toàn hai bàn tay nắm chặt muốn đánh tới, lại bị Nhiếp Nhân Khải kéo lại.

“Toàn, bình tĩnh một chút.”

“Anh, hấn...”

“Lạp Phi Nhĩ, cậu lại muốn chọc giận chúng tôi?” Nhiếp Nhân Khải không để ý đến em trai đang bất mãn, khuôn mặt lạnh như băng nhìn Khuynh Tâm cùng Lạp Phi Nhĩ.

“Tôi làm sao dám, tôi chỉ cảm thấy tất cả mọi người đều là người văn minh, cũng không nên dùng phương thức hòa bình để giải quyết vấn đề sao?”

“Cậu lại muốn đùa giỡn cái gì, nói đi!”

“Khải, không cần nói nhiều với hần, hần.”

“Câm miệng, để hần nói!”

Nhiếp Nhân Toàn cảm giận ngậm miệng lại, hung hăng nhìn chằm chằm Khuynh Tâm!

“Chúng ta hần là nên cho cô ấy có quyền quyết định? Để Khuynh Tâm chính mình lựa chọn không phải tốt sao?”

Khuynh Tâm hoảng sợ mở to hai mắt, không thể tin nhìn anh, muốn cô làm lựa chọn?

“Cậu tựa hồ rất có lòng tin, như vậy đã nắm chắc cô ấy sẽ chọn cậu?” Nhiếp Nhân Khải cười nhạt.” Vậy để chúng ta thử xem đi! A ~ “

“Thử liền thử, người nghĩ rằng chúng ta sợ người sao? Nữ nhân, nói, em muốn chọn ai?” Nhiếp Nhân Toàn nhìn Khuynh Tâm hỏi, ánh mắt khủng bố tựa hồ nói cho cô biết, 'Cô nếu dám chọn hần, cô nhất định phải chết!'

Khuynh Tâm theo bản năng vui đầu vào trong ngực Lạp Phi Nhĩ, gấu gao nắm lấy áo sơ mi của anh.

“Xem ra cô ấy lựa chọn là tôi!” Lạp Phi Nhĩ ôm lấy thắt lưng Khuynh Tâm, lộ ra vẻ thắng lợi tươi cười! Hai anh em họ Nhiếp trên mặt một mảnh mây đen đầy đặc.

“Hai vị hần là sẽ không giữ lời đi!”

“Người__” Nhiếp Nhân Toàn lại muốn hướng tiến lên, nhưng mà lại bị Nhiếp Nhân Khải giữ chặt lại, sau đó, ý vị thâm trường nhìn Lạp Phi Nhĩ.

“Cậu thực thông minh, lần này là chúng tôi thua, nhưng mà..”

Anh ta cũng không nói hết lời, liền lôi kéo em trai của mình bước đi. Khuynh Tâm không muốn thừa nhận, chỉ là, lòng mơ hồ có chút đau, tuy rằng hần là có thể nói rằng cô lựa chọn chính mình, nhưng mà.. Không thể hối hận nữa rồi, vừa nghĩ tới từ nay về sau cô sẽ không cùng bọn họ có quan hệ gì nữa trái tim của cô bỗng cảm thấy trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 15

Cô cho rằng hết thảy mọi chuyện đều đã kết thúc, không nghĩ tới, hết thảy, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Lạp Phi Nhĩ rất nhanh liền mang cô về Pháp, ở nơi đó, cô lần thứ hai gặp được người nhận là cha của cô.

“Khuynh Tâm, con rốt cục đã trở lại...” Ông vừa nhìn thấy cô liền kích động, gấu gao đem cô ôm vào trong lòng của mình, cảm giác kia__nói thật, không phải tốt lắm, chỉ là cô cũng không biết vì sao chính mình lại có loại cảm giác này!

“Tôi... Tôi...”

Khuynh Tâm bắt lực nhìn Lạp Phi Nhĩ, anh cười tiến lên kéo cô ra.

“Cha, Khuynh Tâm em ấy vừa về nên rất mệt, con đưa em ấy đi nghỉ ngơi được không?”

“Được được, nghỉ ngơi, con đưa em đi nghỉ đi!”

Ông liên tục gật đầu, cô cắn lấy cánh môi dưới, cuối cùng cũng vẫn không mở miệng nói chuyện liền cùng Lạp Phi Nhĩ trở về phòng của anh!

“Em ngủ một lát trước đi, anh có việc phải về công ty một chút!” Anh cúi đầu hôn lên trán cô một cái rồi đi ra ngoài!

Tắm rửa xong, cô nằm trên giường, trần trọc không ngủ được, trong lòng vẫn luôn nghĩ tới hai anh em kia, bọn họ thế nào? Thật sự buông tha cho cô? Về sau cũng sẽ không tới tìm cô nữa? Không hiểu sao trong lòng không biết vì nguyên nhân gì, chẳng lẽ, cô...

“A...”

Hai tay dơ lên ôm lấy đầu mình? Vì cái gì đã yêu thương một người giờ lại có thể thêm một người đàn ông khác nữa? Cô không lừa được chính mình, tại một mức độ nào đó, cô luôn ý lại vào hai anh em kia, chỉ là, cô cũng rất sợ bọn họ, rất oán bọn họ, mâu thuẫn tâm lý trong lòng dường như muốn tra tấn cô, cho nên khi người đàn ông khác xuất hiện muốn dẫn cô rời đi bọn họ, cô do dự, thậm chí, cô đồng ý, đơn giản vì cô không muốn mình lại bị mâu thuẫn trói buộc, không muốn hận bọn họ đồng thời vừa muốn lừa gạt mình tuyệt không thương hai người kia, không muốn thừa nhận kỳ thật cô là bị cưỡng ngược!

Dần dà cô cũng dần mất đi ý thức...

“A... Ân...” Nóng, càng ngày càng nóng, nhưng sau đó lại cảm thấy man mát!

“Còn không tỉnh sao?”

Mơ màng mở hai mắt ra, chỉ thấy Lạp Phi Nhi vùi đầu vào trước ngực cô, cọ xát. Khuynh Tâm chậm rãi mở to hai mắt còn đang mộng lung.

“Anh đã trở lại?” Hơi đẩy đầu anh ra ngồi dậy, hiện tại sự đụng chạm của anh dường như nó đã thành thói quen với cô.

“Em thật thơm...” Anh vẫn tiếp tục dụi dụi vào cổ cô. Ngón tay thon dài lướt qua bộ ngực cao ngất, sau đó dừng lại trên đùi trắng mịn vuốt ve.

“Ân...” Cô không kim lòng nổi mà bật ra tiếng rên rỉ, khoái cảm trước sau như một, rất nhanh liền chiếm lĩnh lấy thần chí cô.

“Em càng ngày càng biết hưởng thụ tình dục! Khuynh Tâm, em thật là một học sinh tốt...”

Tiếng nói ma mị xuyên qua màng tai ngăn cản truyền tới chỗ sâu trong óc, kích thích càng mãnh liệt, bất tri bất giác quần áo trên người đã hoàn toàn thoát ly thân thể. Hai đùi trần trụi bại lộ trong không khí bị tách ra đến cực hạn, hoa huyết xấu hổ lộ ra bên ngoài có chút ẩm ướt. Mùi vị ngọt ngào bắt đầu chiếm lĩnh từng góc phòng...

Lạp Phi Nhi nôn nóng hôn đi xuống, tại cái rốn khéo léo đáng yêu động tác hơi dừng lại, sau đó liền không chút do dự tiếp tục đi xuống phía dưới...

“A...”

Trong không khí bất ngờ vang lên tiếng thét chói tai. Lạp Phi Nhi đem đùi cô để lên trên bờ vai của mình, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng thăm dò hoa huyết...

“Không... Không cần... A...”

Giống một cái dâm phụ cao giọng ngâm nga, thanh âm lạc điệu tựa hồ càng thêm kích thích tình dục, động tác của Lạp Phi Nhi bắt đầu trở nên thô lỗ, răng nanh gặm cắn hoa hạch sưng đỏ, đem tình cảm mãnh liệt chôn sâu xuống ba phần.

“Lạp Phi Nhi, không cần... A... A a a...” Cả người cô khẽ run lên không thể không được thân thể đang run rẩy vì khoái cảm, từng sợi tóc ẩm ướt dính áp xuống mặt...

“Anh muốn em...” Lạp Phi Nhi buông hai chân cô xuống, đem vật nam tính thô to nhắm ngay thẳng hoa huyết mãnh liệt dùng sức một cái.

“A a a...”

Nháy mắt bị khoái cảm đánh úp cô không kiềm chế nổi thất thanh kêu ra tiếng! Kỹ xảo tình tế đánh sâu vào trong cơ thể mẫn cảm, khoái cảm kích thích ngay cả ngón chân đều cuộn đứng lên, hai tay nắm chặt lấy ga giường, theo sự luật động không ngừng của người đàn ông, đem hạ thân hướng phía trên...

“Bảo bối, em thật lớn! A... Kẹp thật chặt!” Lạp Phi Nhi đem đùi cô đặt lên trên vai mình, hạ thân hướng chỗ sâu đâm xuống...

“A... A a a... Được rồi... Được rồi...”

Tình cảm mãnh liệt đột nhiên ập tới làm cô điên cuồng, khóc nức nở cầu xin anh tha thứ, nhưng người đàn ông lúc này đã hóa thân dã thú, chỉ biết cướp đoạt chất lỏng ngọt ngào cùng khoái cảm... Nam căn thô to rất nhanh tại hoa kính chật hẹp ma sát ra vào, thỉnh thoảng xâm nhập tới miệng tử cung, đem khoái cảm áp bách tăng lên

“Thật thoải mái... Lại cho anh... A... A a a...”

Sự va chạm thô lỗ của người đàn ông khiến đầu óc cô trở lên trống rỗng, chỉ cảm thấy khoái cảm tràn ngập, trong lòng hy vọng được thỏa mãn khát vọng.

Thời gian bất tri bất giác qua đi quá khứ cũng mờ dần theo, tại Pháp hai người đã ở chung với nhau hơn một tháng, Lạp Phi Nhi thật sự đối với cô tốt lắm, lúc rảnh rỗi sẽ mang cô đi du ngoạn. Hai người ở tại Paris, nơi này hết thấy tất cả đều là giấc mộng của bao cô gái!

Tọa lạc tại thủ đô Paris trung tâm chợ ở giữa là quảng trường Paris chiến thắng, nơi đây có kỷ niệm đặc biệt vào tháng 2 năm 1806 Napoléon tại Áo Tư đánh bại chiến dịch của Nga, cùng liên quân Áo, dọc theo 12 con đường chạy về trung tâm, hướng bốn phía mà tiến, khí thế bàng bạc, giống như ánh sáng bắn ra bốn phía.

Trung tâm chợ Paris ven sông Xen nam ngạn, mọc lên một toà tháp cao, có thể nói ở trên thế giới này đây là toà tháp được kết cấu bằng sắt thép cao nhất. Còn có cung Louvre, viện thánh mẫu Paris, xe buýt để ngúc đi chỉ, từ tiên hiền, Kiều Trì, Trung tâm văn hóa nghệ thuật quốc gia, quảng trường Paris...

Ở Paris tất cả đều khiến cô mê muội!

Đáng để nhắc tới là con đường hương tạ lệ xá, che khuất đi quán Paris và lại rất đặc sắc, nhất là ngã tư đường phồn hoa. Tại Pháp Văn trung “Hương tạ lệ xá” cùng “Điền viên cỗi yên vui”. Đi qua nơi này từng là một khu đất trống ẩm ướt. Ở thế kỷ 17 khi Louis mười bốn tuổi, từng ở nơi đây tự trồng rừng sau này thì nó trở thành vùng cấm. Trước kia cánh rừng chỉ rộng tới gần 1 km. Về sau được mở rộng thêm. Năm 1709 được mệnh danh là đường cái hương tạ lệ xá. Đường cái lấy hướng nam bắc đi long phố vạn phố làm ranh giới, chia làm hai đoạn phong cách. Đoạn phía Đông u tĩnh thể hiện phong cảnh điển viên, một cánh đồng ngô xanh ngắt, khu vực nhô lên ở giữa đường có trồng cây, chia giao thông thành hai đoạn giữa vạn mộc từng trung lúc ẩn lúc hiện. Ở phía Đông là quảng trường nguy nga hùng vĩ, nổi tiếng nhất là cánh cổng chiến thắng. Gần đó là đường cái sát nhà thờ lớn. Nơi này còn có công viên, cung Louvre, thị phủ building cùng yêu lệ xá đều là những danh nam thắng cảnh nổi tiếng.

Cô rốt cục cũng có thể có một cuộc sống hạnh phúc, cho dù kế tiếp trong cuộc sống phát sinh ra chuyện gì cô cũng không muốn biết hãy cứ để cho cô chìm trong giấc mộng, cô không phải không thừa nhận, cô sợ, sợ cái cảm giác đang từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục!

Tất cả những con ác mộng từ Lạp Phi Nhĩ cũng bắt đầu vội vàng ập tới, anh càng ngày càng ít khi về nhà, có đôi khi thậm chí không trở về.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 16

”Thật nhàm chán!”

Hai tay chống cằm nhìn ra phía ngoài ban công, cô sâu kín thờ dài. Lạp Phi Nhĩ đã hai ngày chưa trở về, cô có chút lưu luyến hương vị trên người anh, mỗi buổi tối đều lăn lộn qua lại không ngủ được, đành phải đứng dậy ngơ ngác ngồi ở bên ngoài ban công, anh rốt cuộc khi nào thì mới có thể trở về đây?

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn truyền đến, cửa phòng bị đẩy ra, cô căng thẳng nhìn chăm chăm vào cửa, không nghĩ tới cư nhiên đó là ___cha cô

“Anh Anh, Anh Anh...”

Trên người ông nồng nặc mùi rượu, miệng không ngừng gọi tên mẹ của cô.

“Ông uống say!” Khuynh Tâm đi qua dìu ông đi vào bên giường ngồi xuống, vừa định giúp đi rót chén nước, không nghĩ tới ông lại ôm lấy cổ cô đem cô đặt dưới thân mình

“Ông làm cái gì? Mau thả tôi ra!” Cô kịch liệt từ chối muốn đứng lên “Tôi không phải mẹ... Ông buông ra...”

“Anh Anh, em chính là Anh Anh, vì cái gì lại muốn cự tuyệt tôi, vì cái gì? Vì cái gì? Tôi yêu em...”

Trái tim của cô gần như hoàn toàn bị cảm giác sợ hãi chiếm giữ, bởi vì, cô tinh tường nhìn thấy trong mắt ông nổi lên một tầng đục vọng, hai tay hơi nhăn nhoe vuron ra vuốt ve gò má cô

“Em vẫn không yêu tôi sao? Vẫn chỉ yêu anh trai tôi sao? Vì cái gì? Tôi còn chưa đủ sao? Còn chưa đủ yêu em sao? Vì cái gì không thể yêu tôi...” Ông thống khổ ní non.

Ông đang nói cái gì? Rốt cuộc đang nói cái gì? Mẹ không phải vẫn luôn yêu thương cha sao?

“Tôi biết là tôi không tốt, sau khi anh trai chết không lâu tôi không nên cường bạo em, không nên cầm tù em, chỉ là tôi thật sự yêu em, vì cái gì sau khi có con với tôi em vẫn không chịu ở lại bên cạnh tôi? Vì cái gì...”

“Không...”

Hai mắt Khuynh Tâm mờ to, ông ấy, cường bạo mẹ cô? Trời ạ... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trên khuôn mặt già của ông phủ kín nước mắt. Cô điên rồi, thật sự sắp điên rồi, ông rốt cuộc là ai, ông ta rốt cuộc đã đối với mẹ của cô làm những chuyện gì?

“Vì cái gì em lại tàn nhẫn đối với tôi như vậy? Đến ngay cả lần cuối cùng cũng không muốn để tôi thấy em... Vì cái gì... Em nói cho tôi biết đây rốt cuộc là vì cái gì...”

Ông không ngừng lay động người cô, cho dù cô có khóc có đá, có đánh, ông cũng hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, khiến người khác không khỏi hoài

nghe ông thật sự mới có năm mươi mấy tuổi hay không

“Anh Anh, Anh Anh... Tôi yêu em... Tôi muốn em...” Ông ta bắt đầu điên cuồng xé rách quần áo trên người cô

“Ông điên rồi!” Khuynh Tâm bắt lấy một bàn tay của ông “Tôi là của con gái của ông. Tôi không phải mẹ... Không phải... Mẹ, bà ấy đã chết lâu rồi! Ông hiểu chưa? Bà ấy đã chết!”

“Không... Anh Anh không có chết, em chính là Anh Anh của tôi, em chính là cô ấy, tôi sẽ không buông em ra nữa! Sẽ không!” Ông lại tiếp tục ở trên người cô du động, vô luận cô có giãy dụa cũng không thể tránh thoát sự kiềm chế của ông!

“Không cần... Buông, cầu ông, buông ra.”

Cô đã đủ ô uế, đứng lại để trên lưng cô đeo thêm tội danh loạn luân, cô nhận không nổi, thật sự nhận không nổi ..

“Anh Anh, Anh Anh...” Ông dùng lực găm cán lấy cổ của cô, tay không ngừng tại trên người cô dao động...

“A... Không cần... Không cần... Cứu em... Lạp Phi Nhĩ, cứu em... Toàn, Khải, cứu em...”

Khuynh Tâm không ngừng kêu gọi tên của ba người, hy vọng bọn họ sẽ đến cứu cô...Bỗng nhiên, áp lực phía trên người của cô đều bị tiêu tan, cô vừa mở mắt ra liền thấy, hoá ra là Lạp Phi Nhĩ, anh tới cứu cô! Anh đem một viên thuốc nhét vào trong miệng người đàn ông kia, sau đó, người đàn ông kia ngã xuống, Lạp Phi Nhĩ đem ông đặt ở trên ghế sa lông, đi đến trước mặt của cô dùng chân bông đem cơ thể của cô bao bọc kỹ lưỡng

Khuynh Tâm dựa vào trong lồng ngực của anh khóc rống, tận tình mà khóc để giải tỏa đi nỗi sợ hãi! Cô rút cuộc cũng không không chế được tâm tình của mình!

“Đừng sợ đừng sợ, anh ở đây, không có việc gì, ngoan, không có việc gì!” Anh nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng cô!

“Em rất sợ, thật sự rất sợ chính mình sẽ bị ông ấy... May mắn anh đến rồi... May mắn...” Khuynh Tâm đứt quãng nói

“Không có việc gì, anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn đến em một lần nữa!”

“Lạp Phi Nhĩ...”

Giờ khắc này, cô thật sự hy vọng mình có thể cùng anh vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vĩnh viễn không cần phải trải qua bất luận sóng gió gì nữa! Bởi vì có anh hứa hẹn, khiến cô cảm thấy cô cũng có thể buông tha cho hai người đàn ông kia ...

Lạp Phi Nhĩ đem Khuynh Tâm ôm đến căn phòng khác, còn người đàn ông kia ____ cô vô pháp đem ông gọi là cha, cũng đã bị người hầu đưa trở về phòng

Sau đi tắm nước ấm xong, cô cùng Lạp Phi Nhĩ ngủ ở trên giường!

“Khuynh Tâm đáng thương, thật sự bị làm cho sợ hãi đi!” Anh nhẹ hôn môi cô một cái

“Ông ấy... Vì cái gì...” Khuynh Tâm đáng thương nhìn Lạp Phi Nhĩ

“Hôm nay, là ngày mẹ em rời bỏ ông ấy, mỗi khi đến ngày này, ông sẽ dùng cồn cùng ma túy làm hại bản thân...”

“Mẹ... Bà ấy không phải thực thương ông sao?”

“Mẹ em yêu không phải ông, mà là, anh trai của ông...”

Lặng lặng mà nghe Lạp Phi Nhĩ nói, cô rốt cục cũng từ từ hiểu được chuyện gì xảy ra. Hoá ra mẹ cô yêu chính là anh trai của người đàn ông kia, nhưng bởi vì tai nạn xe cộ, ông ấy đã chết, không nghĩ tới người đàn ông kia cư nhiên đã sớm yêu mẹ cô, hy vọng về sau mẹ có thể ở cùng một chỗ với ông. Mẹ đương nhiên không chịu, bởi vì người bà yêu là anh trai của ông. Sau đó người đàn ông kia lại cưỡng bạo mẹ, còn khiến bà hoài thai, chỉ là mẹ chưa bao giờ yêu ông, cuối cùng có một người hầu đã giúp bà chạy thoát. Sau đó tại thôn chài nhỏ sinh ra cô!

“... Cha vừa say sẽ đi ôm những người xung quanh ông nói là Anh Anh của ông, mà em cùng mẹ em bộ dạng cơ hồ giống nhau như đúc, anh sợ ông... May mắn anh đã trở về, nếu không...” Sắc mặt Lạp Phi Nhĩ có vẻ không được tốt

“Vậy bây giờ nên làm gì, em rất sợ, em không có cách nào đối mặt với ông nữa...”

Về mặt Khuynh Tâm đầy cầu xin, ngày mai nên làm gì bây giờ? Nếu gặp phải ông cô nên làm gì đây? Cô thật sự không có cách nào coi mọi chuyện đều chưa hề phát sinh qua!

“Bắt đầu từ ngày mai em cùng anh đến công ty, trên tay anh còn có một chút công việc chưa hoàn thành, không có biện pháp nào ở tại chỗ này cùng em, biện pháp duy nhất chính là đem em theo bên người...”

Khuynh Tâm gật đầu, trừ bỏ như vậy, cũng không có biện pháp nào khác!

Hôm nay thật là một ngày tồi tệ, cô còn cho rằng quá khứ sẽ không thực sự tiếp diễn nữa, chỉ là, cô thật không ngờ, người đàn ông kia kỳ thật không phải uy hiếp lớn nhất, mặt khác hai người đàn ông đó, mới thật sự sẽ đem cô đưa vào địa ngục ma quỷ!

Trải qua chuyện này, cô cho rằng Lạp Phi Nhĩ là đối tượng cô có thể dựa vào cả đời, cho nên, khi anh hướng cô đề xuất đính hôn, cô do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, vì thế, anh quyết định cử hành một bữa tiệc đính hôn long trọng nhất....

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 17.1

Khuynh Tâm ngơ ngẩn nhìn cô gái trong gương, rất đẹp, thật sự rất đẹp, người trang điểm cho cô thật sự tài hao, lại có thể giả dạng cho cô thành một cô công chúa xinh đẹp, cao quý, ung dung như vậy!

Hai gò má đỏ bừng, đôi môi kiều diễm, hấp dẫn nhất ánh nhìn của mọi người chính là một đôi thủy mâu mông lung kia, hai hàng lông mi thật dài cong vút! Không hề nghi ngờ, hôm nay cô thật xinh đẹp! Thật hạnh phúc ! Hôm nay là ngày cô cùng Lạp Phi Nhĩ cử hành lễ đính hôn, tối hôm qua dường như là một đêm khó khăn đối với cô, không biết là do hưng phấn, hay là ____ khủng hoảng?

Đúng vậy, trong lòng cô vẫn còn có một tia sợ hãi, nhưng một tia đó dường như không xác định, thật sự cô sẽ cùng với anh đính hôn sao? Cô từ nay về sau liền hạnh phúc không cần phải lo nghĩ nữa sao? Nhớ tới hai anh em họ Nhiếp, trái tim của cô sẽ đau, còn khó thở, trong lòng cô có người khác, thật sự có thể không hề khúc mắc mà gả cho Lạp Phi Nhĩ sao?

Như vậy... Đối với anh sẽ công bằng sao? Chỉ là, hiện tại muốn hối hận cũng không còn cơ hội nữa, Lạp Phi Nhĩ đã mời tất cả mọi người đến dự lễ đính hôn, mà cô, cũng không thể đối với anh nói không!

“Khuynh Tâm, em khỏe không?”

Lạp Phi Nhĩ dịu dàng hỏi cô, sâu trong lòng không khỏi thờ dài, trên khuôn mặt khẽ nở nụ cười hạnh phúc của một cô gái sắp được ở bên người mình thương, đem tay đặt vào trong lòng bàn tay anh, ngừng đầu cùng anh nhìn nhau

“Em tốt lắm!” Khuynh Tâm cười ngọt ngào, cô đem hết tất cả sự bồn chồn chôn chặt xuống đáy lòng!

“Tốt lắm đi xuống đi, khách mời đã đều tới đủ không sai biệt lắm!”

Lạp Phi Nhĩ kéo cô. Cô không biết mình có đi đúng hướng mà vận mệnh đã an bài hay không... Cô cảm thấy cô thật muốn hôn mê, cô nằm mơ cũng không ngờ tới, cứ nhiên sẽ ở lễ đính hôn nhìn thấy hai người kia!

“Anh...Bọn họ...”

Bọn họ nhìn cô bằng ánh mắt bí hiểm, không mang theo ý tốt, dường như cô đã là con mồi bị nhốt trong lồng sắt của bọn họ, tùy thời điểm bọn họ đều có khả năng đem cô cắn nuốt vào trong bụng!

Khuynh Tâm kéo quần áo của Lạp Phi Nhĩ, thanh âm mang theo theo sự run rẩy vô pháp kiềm chế

“Hai anh em họ Nhiếp sao? A ~ là anh mời bọn họ tới, ngày trọng đại của chúng ta, như thế nào lại có thể vắng mặt bọn họ đây?”

Biểu tình của Lạp Phi Nhĩ thật tà ác, cô biết, anh là đang muốn khoe sự huyền diệu, sự huyền diệu cuối cùng được đến trên người của cô và anh, mà không phải hai người kia, đây đối với bọn họ phải là một đã kích rất lớn!

“Nhưng... Nhưng mà ...” Anh đều không sợ bọn họ sẽ làm ra chuyện gì sao?

“Em yên tâm, nơi này nhiều người như vậy, bọn họ có thể làm gì? Em chỉ cần không cùng bọn họ một mình ở chung, bọn họ liền không cơ hội thương tổn em!”

Nói là nói như vậy, chỉ là, cô rất bất an, thật sự rất bất an, cô hiểu rất rõ bọn họ, bọn họ làm sao có thể cứ như vậy mà tới tham gia lễ đính hôn này, tuy rằng cô đối với bọn họ mà nói chỉ là một món đồ chơi, chỉ là, đối với đồ vật của bọn họ, bọn họ vẫn luôn biến thái chiếm giữ, bọn họ thật có thể tiêu tan, thật có thể liền như vậy buông tha cho cô?

“Em đừng sợ, anh...”

“Thiếu gia, lão gia tình, tìm cậu có việc.”

“Tôi đã biết!” Lạp Phi Nhi nhủ thầm “Khuyh Tâm, em...”

“Không... Em không muốn gặp ông ấy...” Khuyh Tâm đứng không vững cả người không ngừng run rẩy, chuyện khủng bố vào đêm đó, đời này cô đều sẽ không quên!

“VẬY... Em ngoan ngoãn đứng ở yên hội nghe không, anh đi sẽ lập tức quay lại!”

“Em đã biết, anh đi nhanh về nhanh, em sẽ không chạy loạn!”

Anh liếc mắt nhìn hai người kia đang cùng người khác nói chuyện với nhau, sau đó đi lên lầu. Không có Lạp Phi Nhi bên người, Khuyh Tâm nhất thời mất một chỗ chống trụ, vì thế cô tìm một góc ngồi xuống, tính toán ở nơi đó chờ Lạp Phi Nhi trở lại.

“Anh ta đâu? Mới đính hôn xong đã vứt em lại một mình sao?” Nhiep Nhân Khái ở trước mặt Khuyh Tâm ngồi xuống, trào phúng nhìn cô.

“Anh, Anh ấy có một số việc nên phải rời đi...”

“Em không biết là đã lâu như vậy chúng tôi không thấy em, hẳn là tìm một địa phương nào đó thật tốt ôn lại chuyện cũ sao?” Anh ta đột nhiên hướng người về phía cô, cô nhanh chóng lùi lại phía sau

“Không... Không... Tôi...” Khuyh Tâm lắp bắp không nói nên lời

“Mới gần đây ngày không thấy, em liền học được cự tuyệt sao? Ân? Xem ra anh ta dạy em không ít a!” Anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy thương thức

“Có hay không dạy em công phu hầu hạ đàn ông trên giường?”

“Anh... Anh không cần phải như vậy...”

“Cùng tôi đi ra ngoài, ra hoa viên chúng ta cùng tâm sự” “Hơi thở của anh phun lên trên mặt cô khiến cho cô một trận run rẩy!

“Không, như vậy... Không tốt lắm...”

“Phải không, em là nói, tôi có thể ở trong này hôn em?” Anh càng ngày càng tiến gần lại cô hơn...

“Không được...” Khuyh Tâm đẩy anh ta ra. Hoảng sợ nhìn anh, cô phải trốn, đứng cô phải trốn...

“Em tưởng nơi này người nào cũng biết quan hệ của chúng ta sao? Còn muốn tôi nói cho mọi người biết em ở trên giường có bao nhiêu nhiệt tình?”

“Anh, Anh không thể... Anh...” Thiên, anh ta tại sao có thể? Tại sao có thể?

“Em có thể thử xem, xem tôi rốt cuộc có thể? Hoặc là không thể?” Tiếp theo anh đứng lên

“Không... Không cần...”

Anh ta làm như vậy Lạp Phi Nhi về sau trong giới thương nhân như thế nào còn có thể sống yên đây? Anh sẽ bị mọi người chê cười, không, cô không thể để cho anh ta hủy đi Lạp Phi Nhi

“Tôi ở hoa viên chờ em, nhớ kỹ, em chỉ có thời gian mười phút, nếu mười phút sau em không đến, như vậy... Em sẽ biết hậu quả? Ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 17.2

”Tôi, tôi tới rồi... A...”

Nhiep Nhân Toàn đột nhiên đem cô kéo vào trong ngực, bàn tay chụp lên bộ ngực đầy đặn của cô. Không hề báo trước mà vuron đầu lưỡi ra liếm hai má cô

“Không, đừng như vậy...” Khuyh Tâm cố gắng kháng cự, đáng tiếc không có hiệu quả!

“Cô, người phụ nữ này! Mới mấy tháng không gặp, nhanh như vậy liền biết phản kháng chúng tôi?” Bàn Nhiep Nhân Toàn dùng sức bóp chặt, đem bầu ngực đè ép đến thay đổi hình dạng!

“Đau quá...” Khuynh Tâm đau đến rơi nước mắt. Nhiếp Nhân Khải một phen nâng cằm cô lên

“Cô có biết cô đã phạm vào một cái sai lầm thực trí mạng sao?” Ánh mắt của anh như vậy lạnh lẽo vô tình, toàn thân cơ bắp trong nháy mắt liền buộc chặt lấy cô

“Không... Buông ra...”

Khuynh Tâm khóc cầu bọn họ, liền giống như trước kia mỗi một lần như vậy nhất dạng mà cầu xin bọn họ buông tha cho cô, hôm nay là ngày cô cùng Lạp Phi Nhĩ đính hôn, cô không thể, không thể để cho bọn họ... Để cho bọn họ làm... Trong nháy mắt, cô thật hối hận khi đã đi ra!

“Cô đem tự tôn của tôi cùng Toàn dẫm nát dưới lòng bàn chân, tôi nghĩ thời gian qua chúng tôi đã đối với cô rất nhân từ” Tay anh nắm chặt lấy cằm cô, dường như muốn bóp nát nó

“Đau...”

“A...”

Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên đem cô đẩy quỳ rạp trên mặt đất, sau đó vén làn váy lên đến thắt lưng, quần lót bị anh xé rách...

“Không... Không cần... Không...Buông... Buông...”

Khuynh Tâm thét chói tai né tránh, không thể, không thể làm cho bọn họ làm như vậy, tuyệt đối không thể...Nhiếp Nhân Khải rất nhanh liền cởi quần của mình lấy ra vật nam tính đang điên cuồng gào thét, sau đó chế trụ đầu của cô đem dục vọng của anh nhét vào trong miệng cô

“Cô có thể lại kêu lớn tiếng một chút, tôi rất chờ mong mọi người thấy được cô có bao nhiêu dâm dăng!”

Anh thô lỗ tại trong miệng cô rút ra tiến vào, nam căn thô to mỗi lần tiến vào lại chạm đến tận yết hầu, khó chịu khiến cho nước mắt chảy ròng... Chỉ là, cô cũng không dám phát ra bất luận thanh âm nào...

“Như thế nào không gọi? Tôi không làm cho cô thích sao? Vẫn là, một mình tôi không đủ thỏa mãn cô!” Anh nhìn thoáng qua Toàn đang đứng ở phía sau

“Toàn, tiểu nô lệ cảm thấy không đủ kích thích a!”

“Kia thật không đơn giản...”

Hoa huyết rất nhanh liền cảm nhận được một cổ tình dục nóng bỏng đang cố gắng chen vào, cô liều mạng lắc đầu xoay mông, chỉ là rất nhanh liền bị bọn họ giữ chặt

“Không... Không cần...”

Khuynh Tâm ở trong lòng hồ hết, đáng tiếc bọn họ không nghe được, huống chi, cho dù bọn họ nghe thấy, cũng sẽ không bỏ qua cho cô!

“Ân...”

Xé rách đau đớn từ dưới hạ thân truyền đến, hoa huyết không có bất luận thứ gì bôi trơn nháy mắt liền bị nam căn thô to gồng gượng xò xuyên qua, đau đớn xé rách toàn thân căn bản không thể dùng bất kì ngôn ngữ nào để hình dung được, Nhiếp Nhân Toàn không có bất luận một tia tình cảm thương tiếc, tận tình tại trên người cô phát tiết dục vọng của mình, lần lượt hết sức mà tiến, sau đó lại hoàn toàn rút ra, lẳng ngược đã man tới hai cánh yếu ớt, hoa huyết non nớt bị hành động thô bạo đối đãi, tơi mấu theo từng động tác trêu chọc của người đàn ông chảy xuống, đem mặt cô xanh nhạt nhiễm một màu đỏ tươi...Khóe miệng cũng bị ma sát tới chảy máu, cô nếm được mùi vị nhẹ nhàng của máu tươi...

“Hào lớn, tiểu nô lệ, em thật sự rất lớn, chưa bao giờ có người phụ nữ nào lại có thể giống như em để tôi điên cuồng...”

Nhiếp Nhân Toàn gào thét, động tác càng thêm thô ngược va vào hai cánh mông tuyết trắng, cô đã nghĩ trong mưa gió tại vùng biển rộng mênh mông phiêu bạt một thuyền buồm, chỉ có thể theo từng động tác của anh ta mà không ngừng lay động

Nhiếp Nhân Khải ấn hai má cô, đem hạ thân một chút một chút đánh xuống trên mặt cô, mùi tinh dịch nam tính tràn ngập chớp mũi, khiến hô hấp của Khuynh Tâm càng trở nên khó khăn!

“A...”

Anh gầm nhẹ một tiếng, đem tinh dịch phun vào trong miệng của cô cùng trên mặt! Khuynh Tâm dùng sức ho khan, yết hầu giống như bị hỏa thiêu nhất dạng đau rát! Nhiếp Nhân Toàn vẫn như cũ không ngừng ra vào

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 18

”Không, buông... Không cần... A a a a...”

Hạ thê không ngừng bị ma xát đau đớn khiến cho Khuynh Tâm liên tục cầu xin, Nhiếp Nhân Toàn lại quyết tâm đem cô tiến hành tra tấn, anh ta để cô giống con chó quý sấp trên mặt cô, đỉnh nhũ hoa mềm mại thỉnh thoảng cùng mặt cô cọ xát, dần dần, đầu óc cô cũng trở lên trống rỗng, hạ thân cũng không còn cảm thấy đau đớn nữa. Khuynh Tâm không tự chủ được nắm chặt thắt lưng bắt đầu theo từng động tác của Nhiếp Nhân Toàn không ngừng lắc lư. Miệng phát ra thanh âm rên rỉ

“A... A... Ân... Không... A...”

“A, tiểu tao hàng, cảm thấy sáng khoái chứ?”

Nhiếp Nhân Toàn khinh thường cười khê, một tay đặt ở trên lưng cô, để hông cô kiêu đến rất cao, tùy ý để anh đùa bỡn, nam căn thô to lần lượt đem đóa hoa tách ra đến cực hạn. Rót cuộc về sau cũng chậm rãi rút ra, sau đó lại một lần nữa vô tình tiến vào tới chỗ sâu nhất, vòng đi vòng lại...Đột nhiên, anh đem vật thô to trong cơ thể cô hoàn toàn rút ra, để tại phía ngoài hoa huyết không ngừng hoạt động

“Không... Cầu anh...”

Chịu không nổi cảm giác hư không trống rỗng, Khuynh Tâm lắc lư đem hạ thân dán lên hướng Nhiếp Nhân Toàn.

“Hiện tại biết cầu tôi rồi sao, cô thật đúng là dâm đảng a! Không biết Lạp Phi Nhĩ thấy bộ dáng hiện tại của cô sẽ nghĩ như thế nào đây?”

Ngón tay của anh thường thức hoa hạch ẩm ướt. Thân thể hưởng thụ khoái cảm, tâm lại thừa nhận sự đau đớn phản bội Lạp Phi Nhĩ, lời nói của anh ta không thể nghĩ ngờ đem thân chí của cô kéo trở lại hiện thực đáng sợ...

“Không... Tôi... A...”

Còn không kịp đem lời nói cự tuyệt nói ra miệng, lại bị một thứ thô to đem chất lỏng phun tại trong yết hầu. Anh thô bạo khiến cho hoa huyết cô co rúm lại, rất nhanh liền kích thích...

“A... A a a a...”

Sau tiếng thét chói tai, Khuynh Tâm đạt tới cao trào, mà Nhiếp Nhân Toàn lại một trận kịch liệt run, đem tinh dịch nóng bỏng phun vào chỗ sâu trong hoa cốc...Tình cảm mãnh liệt nhanh chóng qua đi, cô vô lực nằm trên mặt cô, ngay cả khí lực để khép hai chân lại với nhau cũng đều không có, lễ phục dạ hội bị xé rách đến thắt lưng, làn váy đầy cao tới ngực, dâm đảng giống như con hát Nhật Bản AV...

“Lạp Phi Nhĩ, vị hôn thê của cậu chơi đúng thật sự rất là thích a, kia tiểu hoa huyết vẫn còn chặt như vậy...Chắc chắc.”

Nhiếp Nhân Khải nhìn phía sau lưng cô nói, Khuynh Tâm chống đỡ đứng dậy liền thấy... Thiên, Lạp Phi Nhĩ, Lạp Phi Nhĩ cư nhiên đứng ở nơi đó! Anh ở nơi đó đã bao lâu, chẳng lẽ...chẳng lẽ là bọn họ... Chẳng lẽ hết thấy đều là kế hoạch của bọn họ? Cô hận bọn họ, thật sự hận, bọn họ... Bọn họ như thế nào có thể...

Biểu tình của Lạp Phi Nhĩ như vậy lạnh lẽo, anh nhìn Khuynh Tâm bằng ánh mắt không hề có độ ấm, còn ánh mắt anh nhìn hai anh em kia tràn ngập sát khí, anh... Anh cũng kiêu ngạo như vậy, mà cô cư nhiên... Cư nhiên...

Đột nhiên, ở đầu lao ra một đám phóng viên, ánh sáng loang loáng của đèn chớp của máy ảnh không ngừng loé sáng, bọn họ đối với cô không ngừng chụp, không ngừng mà chụp... Chỉ là Khuynh Tâm lại hoàn toàn vô pháp nhúc nhích, giống như bị điểm huyết giống như bị định ở nơi đó...

Sau lại, Lạp Phi Nhĩ đi lại đây; sau lại, những phóng viên kia bị đuổi đi; sau lại, hai anh em kia cũng đã đi rồi; sau lại, tiệc đính hôn cũng kết thúc; về sau lại... Cô... Cùng Lạp Phi Nhĩ... Cùng kết thúc...

“Vị hôn thê của Lạp Phi Nhĩ cùng tổng giám đốc tập đoàn tài chính Nhiếp thị bất luân chi luyến...”

“... Tân thời đại Phan Kim Liên?...”

“...Tại bữa tiệc đính hôn tình cảm mãnh liệt vô hạn...”

Mấy ngày kế tiếp, truyền thông không ngừng đưa tin cô cùng hai anh em họ Nhiếp, mà Lạp Phi Nhĩ... mặt mũi của anh đều đã mất hết, tại bữa tiệc đính hôn vị hôn thê cư nhiên lại cùng người đàn ông khác xảy ra quan hệ, hơn nữa, đối tượng còn không chỉ có một cái... Hiện tại ai cũng biết anh đội trên đầu rất nhiều nón xanh (cắm sừng!)

Anh đã nhiều ngày vẫn chưa trở về, Khuynh Tâm biết anh không muốn gặp cô...Mỗi ngày cô đều khóc tới ngủ, sau đó tỉnh lại, sau đó lại tiếp tục khóc, cô cứ như thế từ trên đám mây rơi xuống địa ngục, nhưng so với địa ngục thực sự còn thống khổ hơn gấp trăm ngàn lần...

Khuynh Tâm hận bọn họ, thật sự thật hận. Bọn họ thương tổn cô sâu như vậy, hiện tại ngay cả người khác cho cô hạnh phúc cũng muốn cướp đi, bọn họ là ma quỷ, là ma quỷ... Cô hận bọn họ... Thật hận thật hận...

Đột nhiên, bên ngoài cửa truyền đến một trận xô xao, Khuynh Tâm ra khỏi phòng liền thấy, cư nhiên là Lạp Phi Nhĩ, anh đã trở lại...Anh uống đến say mềm, hơn nữa, anh cư nhiên ôm hai người phụ nữ. Khuynh Tâm lập tức tiến lên phía anh

“Lạp Phi Nhĩ, anh không sao chứ?” Cô nghĩ muốn diu anh, chỉ là anh lại không lưu tình chút nào đem cô đẩy ra, khiến Khuynh Tâm ngã ngồi trên mặt đất.

“Đừng đụng vào tôi! Người đàn bà dơ bẩn giống như cô thật buồn nôn!”

Anh gầm gừ, nói lời thương tổn tới cô, chỉ là Khuynh Tâm cũng không thể phản bác, bởi vì hết thảy đều là lỗi của cô, là cô khiến anh trở thành đối tượng để mọi người nhạo báng, là cô khiến cho mặt mũi của anh hoàn toàn bị mất hết...

“Lạp Phi Nhĩ... Em...” Khuynh Tâm hàm lệ nhìn anh, bộ dáng của anh thật tiêu tụy “Em... Em thật có lỗi...”

“Thật có lỗi...” Anh đột nhiên tiến lên túm lấy tóc Khuynh Tâm đem cô từ trên mặt đất kéo lên “Những gì cô đã làm cho tôi, chỉ với một câu thật có lỗi của cô? Cô cho là một câu thật có lỗi có thể lấy lại sự tôn nghiêm đã mất đi?” Anh gào lên, trong mắt tràn đầy thống khổ.

“Thực xin lỗi.. Thật sự thực thực xin lỗi...”

Tuy rằng biết nó vô dụng, chỉ là trừ bỏ giải thích, cô còn có thể làm cái gì?

“Cút! Từ hôm nay trở đi cút khỏi tầm mắt tôi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cô!” Anh dùng lực đẩy Khuynh Tâm ra, sau đó ôm hai người phụ nữ kia đi vào trong phòng...

“Lạp Phi Nhĩ...”

Khuynh Tâm đuổi theo đi vào, cô chưa từng vì mình mà tranh thủ thứ gì, chỉ là, vì người này đã từng đối với cô rất tốt, đã mang đến cho cô cái thứ gọi là hạnh phúc xa xỉ, mà cô chưa từng giám nghĩ tới, cô muốn thử một lần, cô, không muốn mất đi anh...

Lạp Phi Nhĩ mãnh liệt ôm lấy một người phụ nữ, người phụ nữ còn lại kia không ngừng phun ra nước vào vật cực đại của anh, dâm mĩ như vậy khiến trái tim cô đau quá, chỉ là.. Cô không có tư cách nào để trách anh...

“Lạp Phi Nhĩ...”

Khuynh Tâm gọi anh, hy vọng anh có thể liếc mắt nhìn cô một cái, chính là liếc mắt một cái! Chỉ là anh vẫn như cũ chỉ lo vùi đầu vào trong ngực người phụ nữ kia, tay anh xé mở quần áo cô ta, một tay cầm lấy nhũ hoa to lớn vuốt ve, toàn bộ thân mình người phụ nữ gất gao dán trên người anh, tay cũng không ngừng tại lồng ngực rắn chắc hoạt động...

“Không...” Khuynh Tâm không hy vọng anh ôm người phụ nữ khác, cô tiến lên dùng sức đẩy người phụ nữ kia ra” Lạp Phi Nhĩ, không cần đối với em như vậy được không? Không... A...”

Khuynh Tâm bị anh đẩy ngã xuống giường

“Như thế nào, hai anh em kia còn không thỏa mãn cô sao? Cô liền thực như vậy khát khao, một ngày không có đàn ông chơi cô, cô liền toàn thân khó chịu phải không?” Anh bóp lấy cổ Khuynh Tâm, nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Em... Khụ khụ... Buông...” Thật là khó chịu!

“Được, cô muốn phải không? Tôi thỏa mãn cô!”

Nói xong anh buông tay ra khỏi cổ cô, thanh âm quần lót bị xé rách rõ ràng truyền đến, còn không kịp nói gì, một cổ bị xỏ xuyên qua, xé rách đau đớn lan toả khắp toàn thân

“Đau, Lạp Phi Nhĩ... Không cần... Dừng tay...”

Chỉ là anh lại giống như điên rồi dùng sức mãnh liệt va chạm xuống hạ thể cô, hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của cô, Khuynh Tâm bị tra tấn đến mồ hôi lạnh ứa ra...

“Đau? Hừ! Cô hẳn là thực thích mới đúng!”

Động tác của anh càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng dã man, liều mạng rút ra đụng vào, lực đạo rất mạnh khiến cho cô thiếu chút nữa ngay cả hít thở đều không được

“Từ bỏ... Cầu anh... A... Đau quá... Dừng tay... Không... Không cần...”

Khuynh Tâm thét chói tai cầu xin anh, chỉ là, động tác của anh vẫn không chút nào chậm lại. Anh muốn cô chết, thật sự muốn cô chết, hẳn hiện tại căn bản không muốn người khác nhìn thấy cô! Thời gian từng phút trôi qua rất lâu rất lâu, ngay tại thời điểm Khuynh Tâm cho là mình sắp chết, kết thúc, anh rốt cục cũng kết thúc sự tra tấn đối với cô. Yết hầu sớm đã ứ đọng đau rất

“Lạp Phi Nhĩ...” Hai mắt Khuynh Tâm sưng đỏ nhìn anh “Em thật không phải cố ý phản bội anh..”

“Không phải? Tôi cùng cô đã nói cái gì, tôi kêu cô tuyệt đối không thể cùng hai người đàn ông kia một mình ở chung, còn cô thì sao? Vì cái gì cô lại cùng bọn họ một mình gặp nhau tại hoa viên, cô còn ở dưới thân bọn họ kêu đến dâm dăng như vậy, đừng nói với tôi là bọn hắn cưỡng bách cô...”

“Lạp Phi Nhĩ... Em...” Khuynh Tâm nhìn anh, không tiếng động mà chảy nước mắt...

“Chính là loại ánh mắt này, cô chính là dùng loại ánh mắt đáng thương này mà cầu xin đàn ông đưa bốn mình sao?”

“Em không có...”

“Không có? A, vậy vì cái gì cô lại nhìn tôi như vậy, còn chưa thỏa mãn, còn muốn cầu tôi làm cô sao?”

“Không phải...”

“Được, tôi thành toàn cho cô!”

Anh căn bản không chịu nghe cô giải thích, anh đem cô trở mình nằm úp sấp trên giường, từ phía sau lần thứ hai tiến vào trong cơ thể của cô. Khuynh Tâm nằm sấp trên giường, không ngừng vịn vẹo gối dựa, hai tay thủy chung nắm chặt lấy ga giường, vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì? Cô đến tốt cùng đã làm sai cái gì, vì cái gì những người đàn ông đó đều không xem cô là người? Cô chưa từng chủ động đi trêu chọc bọn họ, vì cái gì sai lầm đều đổ hết lên đầu cô, không công bằng, thật sự không công bằng.

Khuynh Tâm đột nhiên thấy ở trên bàn trà có đặt một đĩa hoa quả, chiếc dao nhỏ dùng để gọt hoa quả tựa hồ như đang dụ dỗ cô. Sau đó, không biết lấy khí lực ở đâu, Khuynh Tâm tránh thoát sự kiểm chế của Lạp Phi Nhĩ, nhắm về phía bàn trà, không chút do dự cầm lấy dao. Lạp Phi Nhĩ kinh ngạc nhìn cô

“Em...Em muốn làm gì?”

Anh muốn tiến tới đoạt đi con dao nhỏ trong tay Khuynh Tâm, cô lại một cái né tránh anh, sau đó, đem dao nhỏ đâm xuống bụng mình. Đau đớn kịch liệt trong nháy mắt khiến Khuynh Tâm trở nên mơ màng, một màu đen vô tận dần dần bao trùm căn buồng lấy cô...

“Không... Khuynh Tâm...”

Ấn tượng cuối cùng mà cô còn ý thức được là tiếng gọi thê lương đầy thống khổ của Lạp Phi Nhĩ...

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 19

Đau đớn kịch liệt đem Khuynh Tâm kéo trở về hiện thực, cô không mở mắt ra, mà chỉ lẳng lặng nằm ở nơi đó. Vẫn là không chết, haha...

Trời xanh thật sự rất thích trêu người, vừa không để cho cô đạt được hạnh phúc, lại không cho cô giải thoát. Nó rốt cuộc muốn thế nào đây? Nếu đòi trước cô thật sự làm nhiều việc sai trái, Khuynh Tâm cô đây dùng một cái mạng để bồi thường chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

“Tình liền mờ mắt, tôi không có hứng thú nhìn cô giả chết!”

Thanh âm này, không phải Lạp Phi Nhĩ, là —— Nhiếp Nhân Toàn! Khuynh Tâm khó khăn mở mắt. Trong lúc nhất thời không thể thừa nhận được ánh sáng chói mắt, cô dơ tay cản một chút, sau đó, mới từ từ thích ứng, tình huống nhìn thấy người đứng ở bên giường —— hai anh em họ Nhiếp! Khoé miệng Khuynh Tâm khẽ nở nụ cười, chạy thoát lâu như vậy, nhưng cuối cùng vẫn phải về bên bọn họ sao?

“Cô tựa hồ không bắt ngờ khi thấy chúng tôi ở đây?”

Trong thanh âm của Nhiếp Nhân Khải mang theo một tia nghi hoặc. Khuynh Tâm không phải không thừa nhận, cái gọi là hạnh phúc trong tương lai chỉ là cô lừa mình dối người mà thôi, tại trong tiềm thức, cô rõ ràng biết một ngày nào đó cô sẽ phải trở về bên người bọn họ, vĩnh viễn làm nô lệ cùng món đồ chơi cho bọn họ! Khuynh Tâm không mở miệng nói chuyện, mà chỉ mỉm cười nhìn hai người!

“Nói chuyện, đừng cho rằng giả chết với tôi!” Nhiếp Nhân Toàn tức giận nhìn Khuynh Tâm

“Nói cái gì?” Chuyện cho tới bây giờ, còn có cái gì để nói, sự thật không phải đã ở trước mặt cô sao, tiền căn hậu quả với cô mà nói một chút đều không trọng yếu.

“Cô không hỏi chúng tôi vì cái gì ở trong này? Cô không hỏi chúng tôi Lạp Phi Nhi đã đi nơi nào?”

“Hỏi có ích lợi gì? Có thể thay đổi được sao?”

Khuynh Tâm quay mặt ra phía bên ngoài cửa sổ, biết hoặc là không biết có phân biệt sao? Không có! Bọn họ chưa từng để ý tới nguyện vọng của cô, nếu bọn họ muốn dẫn cô đi, bọn họ sẽ dùng hết thủ đoạn, còn cô chỉ cần nhận lấy kết quả mà bọn họ mang lại, cho dù bọn họ có dùng tới phương pháp gì đi chăng nữa, cùng cô không có quan hệ!

“Cô thật thông minh! Đáng tiếc, đã quá muộn!”

Nhiếp Nhân Khai trào phúng nói, nếu như là trước kia, cô nhất định sẽ cảm thấy bị thương, chỉ là hiện giờ, không hề gì!

“Nơi này là Đài Loan, mà vị hôn phu kia của cô... Hừ, chỉ sợ sẽ sống không tốt chút nào!”

Nhiếp Nhân Toàn đầy vui sướng khi thấy người gặp họa. Khuynh Tâm nhắm hai mắt lại, phải không? Hoá ra cô đã ở Đài Loan...

“Thái độ đó của cô là gì, khinh thường khi thấy chúng tôi?”

Tiếng gầm gừ của Nhiếp Nhân Toàn truyền đến, chỉ là, ý thức của cô lại bắt đầu càng ngày càng mơ hồ!

“Toàn, đừng chờ cô ta đem thương tích dưỡng tốt, khi đó mới là thời gian để chúng ta chơi! Mà hiện tại... Hừ, cô ta cứ như vậy chết đi, không chơi được vài cái liền xong đời, kia không có ý nghĩa!”

Ý tứ của Nhiếp Nhân Toàn cô hiểu được, bọn họ chưa bao giờ muốn một người sắp chết, cho nên, Khuynh Tâm nghĩ cô đại khái sẽ có một đoạn thời gian không phải chịu bất luận sự quấy rầy nào! Nhiếp Nhân Toàn nói cái gì đó nhưng cô nghe không được, trước mắt là một khoảng rừng rậm mênh mông, cô ở nơi đó không ngừng chạy, đụng phải một thân cây, lại đụng phải một gốc cây, sau đó là một gốc cây tiếp một gốc cây, thẳng đến khi cô không còn đứng dậy được nữa. Đột nhiên, Khuynh Tâm nhìn thấy ánh sáng của rặng đông phá tan màn sương mù, cô đi tới gần nó, nhưng như thế nào cũng đi không đến. Cô càng muốn tiếp cận nó, nó lại càng cách xa! Thẳng đến khi sương mù lần thứ hai đem cô vây quanh, lần thứ hai đem hết thảy mọi thứ căn nuốt, Khuynh Tâm mới phát hiện ra nó chỉ là khung cảnh xinh đẹp trong mơ mà thôi!

Vết thương mỗi ngày một tốt hơn. Cô không còn cảm thấy đau nữa, khi đó Khuynh Tâm biết, cực khổ chân chính đã đến! Nhìn hai người đàn ông ngồi ở trên giường kia, cô vẫn như cũ mặt không đổi sắc. Chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ, lẳng lặng chờ đợi động tác của bọn họ. Không quan tâm mình sẽ bị đối đãi như thế nào, cô chỉ biết, cô sẽ không bất luận vì một người đàn ông nào mà rơi lệ, sẽ không lại cầu xin bất luận một người đàn ông nào nữa!

“Lạp Phi Nhi dạy cô công phu trên giường, thuận tiện cũng dạy cô cái gì gọi là phản kháng sao?”

Không nói, không bài xích bất cứ thứ gì, chỉ lạnh nhạt cùng im lặng khiến cho Nhiếp Nhân Khai cũng không cảm hóa được, anh lạnh lùng nhìn Khuynh Tâm, môi mím khiêu gợi khẽ mở ra khép lại! Khuynh Tâm cái gì cũng đều không quan tâm, cái gì cũng không muốn để ý, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh, thẳng tắp đối diện với ánh mắt của anh. Không hề lùi bước, không hề sợ hãi, càng không có cầu xin!

“Tốt lắm, phi thường tốt! Xem ra chúng tôi tất yếu phải một lần nữa dạy cho cô cái gì gọi là thuận theo, phải không?”

Nhiếp Nhân Toàn đi đến bên cạnh Khuynh Tâm, kéo tóc cô để cô đối diện với mình, sắc mặt của anh thập phần khó coi

“Anh lại tức giận sao?”

“Cô còn dám hỏi tôi có phải hay không lại tức giận?” Anh tại bên tai Khuynh Tâm gào thét, cô nhũn mảy, lỗ tai đau quá, anh ta không thể nhẹ nhàng một chút sao?

“Có gì cần tức giận, hai người muốn thế nào thì được thế đó, tôi sẽ không phản kháng!” Cho dù bọn họ muốn cô chết, cô cũng sẽ không trốn, nghe lời bọn họ như vậy còn có cái gì không hài lòng đây?

“Cô...”

Anh tức giận đến khuôn mặt đỏ rần! Khuynh Tâm kéo tay anh ngồi xuống bên giường, chậm rãi thoát quần áo. Từng cái, từng cái

“Đừng tức giận, tôi cam đoan sẽ không phản kháng! Thật sự, ha ha!”

“Chết tiệt cô làm cái gì?” Nhiếp Nhân Khai nắm chặt lấy tay cô, lực đạo rất lớn, khiến Khuynh Tâm rất đau

“Hai người không phải muốn tôi? Chính mình thoát, hai người sẽ không phải phiền toái, như vậy không vui sao?” Khuynh Tâm dùng ánh mắt vô tội nhìn bọn họ, như vậy có sai sao? Bọn họ không phải nói cô không đủ nghe lời sao?

“Cô... Cô được lắm!” Anh buông tay cô ra “Toàn, chúng ta đi!”

Nói xong liền dẫn đầu đi ra khỏi phòng.Nhiếp Nhân Toàn há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng không nói liền đi theo anh trai ra ngoài.

Khuynh Tâm nằm trên giường, giường mắt nhìn chăm chăm trần nhà. Bọn họ cho rằng cô cố ý chọc giận bọn họ sao? A ~ cô chỉ là buông tha cho chính mình , như vậy cũng có thể chọc tới bọn họ? Thật nực cười...

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 20

” ... “

Khuynh Tâm gắt gao cắn chặt lấy cánh môi của chính mình, không cho tiếng rên rỉ phát ra ngoài. Hai bắp đùi trắng mịn bị đẩy ra đến cực hạn, lửa nóng cứng rắn một chút lại một chút biến mất bên trong hoa huyết đỏ bừng.

Nhiếp Nhân Toàn thô lỗ vuốt ve bộ ngực cao ngất của cô, nắm ngón tay co rút lại, đem nhũ hoa đè ép thành các loại hình dạng, nụ hoa mẫn cảm căng cứng thành một viên đá nhỏ. Ghé người vào tay vịn của thành ban công, anh tách hai cánh mông đẩy dà mịn màng ra, dùng sức đem vật cực đại gồng gượng xò xuyên vào tận cùng bên trong thân thể của cô. Hoa huyết càng gào càng chặt, không ngừng co rúm lại theo từng tiết tấu.

“ A... Thật lớn...”

Anh mất đi lý trí trước sau lắc lư, nam căn dữ tợn đem hoa huyết căng ra đến cực hạn, không ngừng rút ra chọc vào, đem bụng nhỏ nhô lên cao. Cực đại viên đầu va chạm ma sát tại chỗ cực kỳ mẫn cảm, Khuynh Tâm kích động cả người run rẩy, mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ khoang miệng cô

“ Lần trước cô chính là chủ động, như thế nào, lần này cải trang trình tiết liệt nữ?”

Lời nói đầy châm chọc của anh rõ ràng truyền tới tai cô, nhưng tâm sớm đã chết không còn bất luận cảm giác dù chỉ là một tia đau đớn.

Không chiếm được đáp án, Nhiếp Nhân Toàn tức giận tăng thêm lực đạo, anh nâng Khuynh Tâm lên làm cho nửa người trên của cô cơ hồ đều treo ở phía ngoài tay vịn, nắm lấy một chân cô đặt trên thành vịn, một tay chế trụ hông của cô, dùng sức đem tiểu huyết trứu sắp phát ra thanh âm 'Kết kết' rung động..

“ ... “

Cô tuyệt đối sẽ không lại cầu xin bọn họ thứ gì, tuyệt đối sẽ không...Đột nhiên, anh ta đem vật cực đại rút đi ra ngoài, sau đó cầm lấy tóc của cô dùng sức lôi kéo, đem Khuynh Tâm áp chế tại chiếc bàn ngoài ban công, đem đùi cô kéo đến mở rộng, sau đó dụng lực đụng vào, một chút, hai cái... Mãnh lực tại trong cơ thể cô di động tới lui.

“ Ân...”

Không thể phát ra âm thanh, không thể nhận thua, không thể... Chỉ là, khoái cảm quá kích thích, nó như ma túy khiến cho thần chí của cô bắt đầu lung lay, hoa huyết không ngừng truyền tới khoái cảm trí mạng, cả người cô run rẩy tiếp thu sự đụng chạm của anh. Tiếng chất lỏng róc rách tạo ra thanh âm kích thích thần kinh thánh giác của cô, Khuynh Tâm rốt cục cũng nhận không được thét ra tiếng

“ A... Không...”Đừng lại đến đây, cô chịu không nổi!

“ Thích sao?” Anh hút lấy nụ hoa mềm mại của cô, ngón tay dùng sức xoa nắn giọt sương mẫn cảm

“ Không... Từ bỏ... Được rồi... A a a...”

Khuynh Tâm thét chói tai đạt tới cao trào, nhưng người đàn ông này lại như trước không chịu buông tha cho cô. Anh xoay ngược thân thể cô lại, làm cho cô nằm úp sấp tại trên bàn. Tách đùi cô ra, đem cự long vẫn giương nanh múa vuốt như cũ thẳng tiến vào trong cơ thể của cô, bởi vì cao trào mà hoa huyết vẫn không ngừng co rút

“ A... Không...”

Cao trào tìm không thấy điểm dừng, Khuynh Tâm thống khổ lại vui thích thét chói tai cầu xin. Nhiếp Nhân Toàn một cái thâm mãnh đỉnh xâm nhập, duy trì liên tục triển khai. Cự long nhanh chóng tiến công, hoa huyết chặt hẹp gắt gao bao vây lấy cự long thô to, kích thích thần kinh mẫn cảm của đàn ông. Anh nắm chặt lấy mông của Khuynh Tâm, bắt đầu cấp tốc điên cuồng lật động, mỗi một lần ra vào đều dùng lực chạm đến tận miệng tử cung. Mấy chục cái ra vào, cuối cùng cũng như dã thú gầm nhẹ.

“ A a...” Anh đem tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể cô

“A a a... Hào năng...” Nhiếp Nhân Toàn lần thứ hai đem tinh dịch phóng vào trong cơ thể Khuynh Tâm đưa đến dự vọng điên cuồng..

Nhiếp Nhân Khải từ công ty trở về liền đến phòng của Nhiếp Nhân Toàn, lại phát hiện cậu ta không ở trong phòng, vì thế anh lập tức đi tới phòng Khuynh Tâm. Ở trong phòng nhìn thấy hai người đang trần truồng tại phía ngoài ban công, cổ họng khẽ động nhìn em trai đang run run đạt tới cao trào

“Toàn, xong việc đến thư phòng gặp anh”

Nói xong không đợi Nhiếp Nhân Toàn trả lời, liền xoay người rời khỏi phòng. Nhiếp Nhân Toàn cười tà đem dự vọng rút ra khỏi hoa huyết Khuynh Tâm, chất lỏng trắng đục theo động tác của anh cũng chảy ra bên ngoài, rớt xuống mặt bàn. Anh một phen kéo cô lên, làm cho cô quỳ ở trước mặt mình

“Liếm khô nó!”

Phát tiết qua đi nhưng nam căn vẫn lớn đến dọa người bại lộ trước tầm mắt, Khuynh Tâm ngậm chặt miệng lắc đầu. Nhiếp Nhân Toàn không chút nhượng tay nắm lấy tóc của cô, đem dự vọng của mình đưa đến bên miệng cô

“Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời!”

“Đau...”

Da đầu truyền đến đau đớn khiến cho Khuynh Tâm hơi hé miệng, Nhiếp Nhân Toàn lại nhân cơ hội đem dự vọng đưa vào trong miệng cô.

“Mau liếm!”

Mùi tinh dịch nồng đậm bắt ngờ tràn ngập toàn bộ khoang miệng, Khuynh Tâm nhắm mắt lại, chết lặng dựa theo chỉ thị hút lấy vật nam tính trong miệng.

Nắm mắt lại hưởng thụ trong chốc lát, Nhiếp Nhân Toàn đẩy cô ra, kéo quần xi-lip của chính mình lên, tùy ý để cô xụi lơ trên mặt đất. Sau đó hướng thư phòng đi tới.

“Anh, anh tìm em có chuyện gì?”

Nhiếp Nhân Toàn tựa người vào giá sách, hơi nghiêng đầu nhìn anh trai

“Toàn, người phụ nữ kia vẫn một bộ dáng muốn chết không muốn sống sao?”

Nhiếp Nhân Khải đưa lưng về phía cậu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nhiếp Nhân Toàn nghe vậy dừng một chút, không kim lòng được thở dài, sâu kín nói

“Anh, em không rõ, chúng ta cũng đã hào phóng không đi so đo chuyện cô ấy phản bội chúng ta, cô ấy vì cái gì lại không biết phân biệt? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ cô ấy còn đối với tên kia nhớ mãi không quên?” Nói tới đây, giọng điệu của anh bắt đầu trở nên âm trầm.

“Vì cái gì? Toàn, vì cái gì?”

“Anh, cái gì vì cái gì?” Nhiếp Nhân Toàn khó hiểu nhìn anh trai của mình.

“Anh vẫn không nghĩ ra, vì cái gì chúng ta lại muốn đem cô ấy cướp về, vì cái gì sẽ tha thứ cho cô ấy, vì cái gì... Trừ bỏ cô ấy ra chúng ta không bao giờ muốn người phụ nữ khác?”

Nhiếp Nhân Khải đột nhiên xoay người, tầm mắt chống lại Nhiếp Nhân Toàn. Anh thật sự không rõ, bọn họ như thế nào lại lần nữa dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ kia, nếu như vì mặt mũi, bọn họ hẳn đã đem cô bán đi Thái Lan, làm cho cô cả đời đều sống không bằng chết, phải chịu sự trừng phạt vì đã phản bội bọn họ. Chỉ là, vì cái gì bọn họ cho tới bây giờ đều không muốn buông tha?

Thậm chí còn, nếu bọn họ nguyện ý thành thực một chút, bọn họ liền biết, kỳ thật, bọn họ đã sớm tha thứ cho cô, chỉ cần cô đồng ý luôn ở bên người bọn họ, bọn họ cái gì cũng có thể cho cô!

“Anh...” Cậu cũng rất muốn hỏi vì cái gì, chỉ là...

“Toàn, chúng ta rốt cuộc nên làm như thế nào đây? Tha thứ cho cô ấy? Hay là vẫn tiếp tục tra tấn cô ấy?” Hoặc là, tiếp tục tra tấn chính bọn họ?

“Cho dù chúng ta nguyện ý cho cô ấy bất kể mọi thứ, còn có ích lợi gì, người phụ nữ kia hiện tại căn bản không đem chúng ta để vào mắt, xa cách!” Nói đến đây anh liền một bụng hỏa khí.

“Có lẽ... Chúng ta hẳn nên thay đổi sách lược mới đúng!” Nhiếp Nhân Khải như có điều suy nghĩ nói.

“Cái gì?”

“Làm cho cô ấy yêu thương chúng ta, cam tâm tình nguyện, khẳng định một mực vĩnh viễn ở lại bên người chúng ta!”

Nếu đã không buông tay được, vậy thì khiến cho cô vĩnh viễn không ly khai bọn họ!

Chương 26: Chương 21

”Lạp Phi Nhi, vì cái gì lại để cho bọn họ mang Khuynh Tâm đi?” Ông kích động hướng về phía con trai mình gào thét.

“Luu lại cô ta làm cái gì? Để cho ông cường bạo sao?” Lạp Phi Nhi lạnh lùng hỏi lại.

“Con... Con...” Ông tức giận đến không ngừng thờ phỉ phò, ngón tay run rẩy chỉ vào Lạp Phi Nhi.

“Luu lại cô ta để cho cô ta tiếp tục đem sỉ nhục ném lên người tôi?”

Trong mắt Lạp Phi Nhi tràn đầy hận ý. Anh hận cái đám phụ kia khiến cho anh không thể ngẩng mặt lên được, càng hận chính mình cứ nhiên còn muốn cô! Phải, thời điểm anh biết hai anh em kia mang cô đi, phản ứng đầu tiên của anh chính là đi tìm cô, chỉ là, khi anh vừa nghĩ tới cô đã từng cấp cho anh sỉ nhục, nghĩ tới cho dù anh có mang cô về cũng không mang lòng của cô trở về được nữa, vì thế, anh thả cô đi! Như vậy không biết người phụ nữ khiến cho anh mất thể diện kia anh còn mê luyến cô ta làm cái gì? Anh còn chưa đủ sỉ nhục sao? Còn ngại nón xanh trên đầu không đủ sao? Hai tay Lạp Phi Nhi nắm chặt, gân xanh trên trán nổi lên, anh thực hận không thể giết chết bản thân mình, rõ ràng hẳn là nên quên, chỉ là nó lại giống như khối u ác tính nhất dạng thủy chung không thể loại trừ! Anh không cam lòng, thật sự không cam lòng. Dựa vào cái gì anh phải chịu thống khổ, còn cô có thể tự tại cùng hai người đàn ông kia ở cùng một chỗ? Dựa vào cái gì sỉ nhục đều một mình anh gánh vác? Anh không cam lòng, thật sự không cam lòng!

“Không, Lãnh Khuynh Tâm, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô! Tuyệt đối sẽ không!”

Anh hồi hận, anh không muốn thả cô đi, anh muốn đi tìm cô, sau đó vĩnh viễn cầm tù cô, tra tấn cô, làm cho cô sống so với anh thống khổ gấp bội!

Khuynh Tâm ngồi ở trước bàn trang điểm, một chút lại một chút đem tóc của chính mình búi lên, trong mắt không có sự hồn nhiên của trước kia, cũng không có sợ hãi. Hận, cô thật hận những người đàn ông đã cấp cho cô vô tận đau đớn! Bởi vì bọn họ, cô sống so với con rối còn không bằng.

Thế giới này chính là như vậy, bạn càng yếu đuối, nó càng khi dễ bạn!

Quay đầu, cô đánh giá chính mình trong gương. Ông trời cho cô sự mỹ mạo, không phải để cho cô bị những người đó đập hư, nếu đàn ông yêu thương nhất chính là thân thể của mình, vì cái gì cô lại không lợi dụng? Cô muốn tự do, mặc kệ phải trả cái giá đắt tới đâu, cô nhất định phải tìm lại tự do của mình!

“Đang suy nghĩ gì?” Nhiep Nhân Khải đi đến phía sau cô, đem cô kéo vào trong ngực mình.

“Suy nghĩ, hai người như thế nào vài ngày không tới tìm em?” Khuynh Tâm ghé sát vào lỗ tai anh khẽ thổi khí. Nhiep Nhân Khải ngẩn người, từ trước tới giờ anh chưa từng thấy qua cô quyến rũ như vậy, cô nhu thuận khiến cho lòng anh có chút hoảng hốt

“Em đang suy nghĩ gì? Đừng nghĩ đem tôi đùa giỡn như kẻ ngốc!”

Anh nắm lấy cằm Khuynh Tâm, hai mắt âm trầm thẳng tắp nhìn cô, giống như muốn xem trong lòng cô đang nghĩ gì!

Trên cằm truyền tới đau đớn khiến mày liễu của Khuynh Tâm nhẹ nhún lại, nhưng trên mặt cô lại không hề có bất luận dấu hiệu phản kháng

“Anh, cằm em đau quá?”

Hai mắt ngập nước chống lại Nhiep Nhân Khải. Cô nhẹ giọng kháng nghị, lại giống như đang làm nũng...

“Em...”

Nhiep Nhân Khải không kịp phản ứng, anh không biết cô thế nào lại đột nhiên biến thành như vậy, chỉ là, cô rất kiêu ngạo hoàn toàn khiến cho anh nổi lên dục vọng!

“Ô...”

Khuynh Tâm hoàn toàn xem nhẹ sắc mặt bất định của anh, hai tay nắm lấy bờ vai vững chắc, đem đôi môi đỏ mọng đưa đến bên môi anh. Nhiep Nhân Khải nhất thời đều đem nghĩ hoặc ném sang một bên, hung hăng hôn yêu nữ mê hoặc trước mắt - người phụ nữ của anh

...

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Nhiep Nhân Khải ngủ thật say. Khuynh Tâm lại dị thường thanh tỉnh!

Cả người cô trần trụi đi vào trong phòng tắm, trên chiếc gương to phản chiếu thân thể chẳng chịt dấu vết hoan ái, hai tay Khuynh Tâm nhẹ nhàng chà sát dấu hôn đỏ ửng đọng máu

Đàn ông? A... Nửa người dưới đều là động vật!

Cô bắt đầu tăng lực đạo chà lau thân thể, cho dù mang lại đau đớn cho chính mình, cô cũng sẽ không dừng tay...Cô sẽ không để cho mình yếu đuối, tuyệt đối sẽ không! Bọn họ muốn thân thể của cô phải không?

Được! Cô cho bọn họ, nhưng mà... Chẳng lẽ bọn họ không cần phải trả giá sao? Thế giới này có tiền là có thể muốn làm gì thì làm, nếu bọn họ không có tiền nữa? Nếu Nhiếp thị phá sản? Bọn họ không phải cũng chỉ có thể giống như cô sao? Để cho người khác chà đạp!

Móng tay hung hăng tiến vào trong da thịt, trước mắt là một mảnh sương mù trắng xoá. Nếu bọn họ không có tiền, không có quyền, bọn họ còn có thể đối với cô thế nào? Bọn họ còn có thể cầm tù cô, còn có thể tra tấn cô?

Không, bọn họ không thể!

Vặn mở vòi nước, nước ấm từ từ chảy đầy bồn tắm. Trái đất hình tròn, ai cũng có thể bị người khác dẫm nát dưới chân, không lý do gì cô vĩnh viễn đều ở một vị trí!

Khuynh Tâm nhắm mắt lại, chậm rãi tựa đầu chìm vào trong nước..

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 22

Khuynh Tâm đứng lên, lau khô thân thể của chính mình sau đó hướng phòng thay quần áo đi đến, lúc này, Nhiếp Nhân Toàn lại đột nhiên mở cửa đi vào trong phòng tắm.

“A...”

Theo phản xạ hai tay Khuynh Tâm bùng kín lấy bộ ngực của chính mình ngồi xổm người xuống, kêu ra tiếng sợ hãi. Nhiếp Nhân Toàn một cái tiến lên đem cô kéo đến bên người, sau đó hôn cô. Dục vọng hết sức căng thẳng. Khuynh Tâm dùng tay để ở trước ngực anh. Nhiếp Nhân Toàn dùng sức, đem cô áp sát mình, khiến cho thân thể hai người dán lại gần nhau không một khe hở.

“Ô...”

Anh hôn cô đến nổi lên tình dục, đầu lưỡi bất chước giao hoan cùng động tác ra vào cái miệng nhỏ nhắn. Ngón tay xoa nắn hai đầu nhũ hoa của cô, khiến cho nó cứng lên như hòn đá nhỏ! Khuynh Tâm ngoan ngoãn dựa vào người anh, ngẩng đầu lên để thuận tiện cho anh hôn cô.

“Thật muốn thao chết em!”

Nhiếp Nhân Toàn đem ngón tay giữa mạnh lực đẩy vào trong hoa huyệt của Khuynh Tâm. Ngón tay thô to đem hai cánh hoa đang khép kín chia đôi rồi mở ra, sau đó không đợi cho cô kịp thích ứng, anh lập tức gia nhập thêm một ngón tay, dùng sức đem hoa huyệt mở rộng, đâm thủng theo ngón tay chảy xuống, khiến cho toàn bộ mu bàn tay của Nhiếp Nhân Toàn đều tẩm ướt!

“A... Ân...”

Khuynh Tâm đỏ mặt, miệng không ngừng phát ra âm thanh dâm đãng. Ngón tay của anh vẫn không gián đoạn mà trườn đưa, tiểu huyệt phát ra âm thanh “phốc phốc” và đập tiếng nước.

“Thật là dâm đãng!”

Nhiếp Nhân Toàn bĩu môi, trong con ngươi mang theo sự trào phúng. Khái nói không thể lại bức cô, nếu không cô thật sự sẽ hỏng mất, chỉ là...Anh mặc kệ, anh quên không được sự phản bội của cô, anh vừa nhìn thấy cô, sẽ nghĩ đến cô đã từng nằm trong ngực người đàn ông khác, để người đàn ông kia xò xuyên qua tiểu huyệt dâm đãng của cô...

“Đáng chết!”

Anh tức giận đem cô đẩy ngã xuống mặt sàn phòng tắm lạnh như băng, hai tay kháp chặt lấy hông cô, gầm nhẹ một tiếng đem nam căn cực đại đụng vào tiểu huyệt. Nộn huyệt bị ma xát mãnh liệt.

“A...”

Khuynh Tâm cắn răng thừa nhận sự đau đớn bị xô xuyên qua, mặc kệ bị tiến vào bao nhiêu lần, một chút liền có thể thích ứng với vật nam tính thô to. Nhiếp Nhân Toàn cuồng loạn lay động thất lưng của chính mình, đem hoa huyết trừu sáp đến thâm thủy bắn ra bốn phía, nắm chặt lấy hông của cô, tình cảm mãnh liệt bất ngờ áp đến anh không khống chế được lực đạo của mình, đem chiếc eo mảnh mai của cô nắm đến đỏ bầm.

“A... A a a...”

Khuynh Tâm không thể khống chế được thét chói tai, khoái cảm cùng đau đớn từ dưới hạ thân truyền đưa lên tâm trí.

“Dâm dăng...”

Nhiếp Nhân Toàn ngửa đầu gầm gừ, giống như muốn xé rách tiểu huyết, điên cuồng va chạm ra vào, ma sát xoay tròn. Sau đó liền một cú thúc mạnh vào trong hoa huyết sưng đỏ, mang theo nồng đậm tinh dịch nóng bỏng. .

“Thật đúng là đủ điên cuồng...” Nhiếp Nhân Khải dựa vào tấm thủy tinh bên trong phòng tắm, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhìn không ra cảm xúc, trong miệng thì thảo.

“Anh, cô ấy vẫn chưa thỏa mãn a, trách không được sẽ đi trộm người!” Anh vĩnh viễn cũng sẽ không quên cô đã từng phản bội anh! Vừa nói bàn tay lại đánh xuống mông cô một cái.

“A, đau...”

Cô kinh thanh thét chói tai! Nhiếp Nhân Toàn lại đột nhiên cuồng trừu mãnh đưa, nhũ tuyết trắng nộn trên không trung điên cuồng đung đưa, hình thành hình ảnh dâm mỹ xinh đẹp, khiến trong mắt anh không ngừng cuộn sóng. Sở hữu tiếng kinh hô toàn bộ đều nhen ở miệng yết hầu!

Thân thể hoàn mỹ bại lộ trong không khí, Nhiếp Nhân Khải hướng phía hai người đi tới, anh ngồi xuống sàn nhà, để một bên chân thon dài của Khuynh Tâm lên cánh tay rắn chắc của mình, duỗi tay ra, đi vào nơi kết hợp giữa cô cùng Nhiếp Nhân Toàn, anh nắm lấy hoa hạch của cô, trước sau khẽ động, một tay kia cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô để tại dực vọng của chính mình, cao thấp hoạt động.

“A... Ân... A a a...”

Quá nhiều khoái cảm kích thích khiến cho cả người cô xụi lơ hai chân không ngừng run rẩy. Hoa hạch gần như bị tàn nhẫn xoa nắn, nhưng mà, lúc này đau đớn lại càng thêm kích thích tình dục trong con người cô. Nhiếp Nhân Toàn quên mình tiến lên, hưng hăng đem hai cánh mông tuyết trắng trước sau tách ra, hoa huyết nộn hồng nháy mắt liên bại lộ tại trong tầm mắt của anh, anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào bộ vị nơi hai người ma sát, hình ảnh dâm mỹ nhuộm đỏ hai mắt anh, động tác của anh càng trở nên tàn bạo hơn. Động tác xô xuyên tăng lên, cơ hồ hoàn toàn rút ra rồi lại hưng hăng đi vào, ngón tay thô lớn theo nam căn đột nhiên không đi vào trong hoa huyết, đem hoa huyết đã căng đến không còn khe hở tách ra, ngón tay theo vật cực đại ra vào, anh còn thỉnh thoảng lại hoạt động ngón tay, xoay tròn, dùng móng tay ma sát mạnh lên vách tường.

“A... Không... Buông tha em...”

Khuynh Tâm kêu đến yết hầu đều đau rát, cả người mềm nhũn nằm úp sấp hướng phía Nhiếp Nhân Khải, bộ ngực cao ngất một chút lại cọ sát xuống nam căn của anh.

“Yêu tinh!”

Nhiếp Nhân Khải thấp giọng mắng một câu, cầm lấy hai nhũ hoa của cô xoa nắn thành các loại hình dạng. Sau đó hướng phía trung gian để nam căn từ khe hở lọt vào trong, anh không ngừng tại nhũ hoa của cô hoạt động. Nhiếp Nhân Toàn tiến lên rốt cục cũng đạt tới cực hạn

“A...”

Anh điên cuồng hét lên đem tinh dịch nóng bỏng bắn vào chỗ sâu nhất trong tử cung. Nhiếp Nhân Toàn vừa rời khỏi, Nhiếp Nhân Khải lập tức ôm lấy Khuynh Tâm đặt cô lên trên bắp đùi của mình, than nhẹ một tiếng đem nam căn đưa vào trong hoa huyết ẩm ướt, lần thứ hai triển khai luật động...

Khuynh Tâm xụi lơ tùy ý anh cầm lấy hông của cô cao thấp đong đưa... Cứ như vậy, bọn họ không ngừng muốn cô, một người bắn, một người tiếp, có đôi khi, hai người cùng một lúc trừu sáp hai cái tiểu huyết, thẳng đến trời sáng mới buông tha cho cô...

Một tháng sau

“Nôn...”

Một trận ức chế ghê tởm vọt tới, Khuynh Tâm che miệng nhanh chóng chạy tới phòng vệ sinh! Mấy phút đồng hồ sau, cơ hồ cô đều muốn đem ruột mình đều cắt ra, rốt cục, cô ngồi phịch ở bên cạnh bồn cầu thở hổn hển. Cô biết, cô có khả năng đã mang thai!

Nước mắt không nghe theo sự điều khiển của cô mà điên cuồng tranh nhau trào ra hốc mắt, ngay tại thời điểm cô quyết định rời khỏi hai người đàn ông kia, vì cái gì, vì cái gì lại không để cho cô cùng bọn họ cắt đứt liên lụy? Cô nhất định sẽ trốn không thoát khỏi bọn họ sao?

Khuynh Tâm bám vào vách tường chậm rãi đứng lên, dùng nước rửa mặt, sau đó đi ra khỏi phòng tắm ngồi xuống bên giường.

' Không, cái gì cũng không thể thay đổi được quyết định phải rời khỏi của mình!' Cô âm thầm nghĩ.

Khuynh Tâm như cũ vuốt ve phần bụng còn bằng phẳng của mình, cô không thể có đứa bé này! Chú ý cùng quyết định đồng thời được đưa ra, lòng của cô nháy mắt cũng vỡ thành ngàn vạn mảnh!

Đứa bé này, nó tới không đúng lúc! Cô không có tiền, không có năng lực mưu sinh, một khi rời khỏi hai người kia, cô tất phải trải qua gian khổ, nếu như vậy, cô làm sao có thể sinh ra đứa bé này để cho nó phải cùng cô đồng thời chịu khổ đây? Nó sẽ không hạnh phúc! Cô biết đứa nhỏ nếu mồ côi cha sẽ phải đối mặt với cái gì! Cô chính vì như vậy mới chịu khổ, cô không hy vọng đứa nhỏ sẽ giống như cô. Nếu bất hạnh đứa nhỏ lại là con gái, có thể hay không sẽ giống như cô, trở thành đối tượng đùa bỡn của đám đàn ông?

Chỉ là, cô không thể không rời khỏi hai người kia, nếu không, cô sẽ chết, cô nhất định sẽ chết! Cho nên cô nhất định phải thoát khỏi nơi này, thoát khỏi sự khống chế của hai người đàn ông kia. Cô đến tốt cùng nên làm như thế nào cho tốt đây!

Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên một cái ý niệm! Cấn chặt môi dưới, cô không tự giác run rẩy đứng lên, làm như vậy thực tàn nhẫn, đối đứa nhỏ tàn nhẫn, đối với chính cô lại càng tàn nhẫn hơn! Nhưng mà, hiện tại mặc kệ muốn cô hy sinh thứ gì, cô nhất định phải rời khỏi nơi này!

“Con à, mẹ thực xin lỗi con! Mẹ thực xin lỗi con...”

Nước mắt cô không khỏi là chảy rơi, cô không ngừng đối với đứa nhỏ trong bụng nói thật có lỗi...Đó là một bước nguy hiểm, có lẽ sẽ không có cơ hội lần thứ hai nữa, chỉ là cô còn có lựa chọn sao? Bọn họ không cho cô ra khỏi cửa, trừ bọn họ ra không cho cô tiếp xúc với bất kỳ ai, bọn họ đem cô nhốt trong lồng, bọn họ hy vọng bẻ gãy hai cánh của cô, làm cho cô vĩnh viễn đều thoát không khỏi lòng bàn tay của bọn họ, cô sẽ không để cho bọn họ như ý, tuyệt đối sẽ không!

*

Lập Phi Nhĩ ngồi trong phi cơ tư nhân, hai mắt khép hờ 'Lãnh Khuynh Tâm, em chờ đây, tôi đến đây...'

“Thiếu gia, rất nhanh sẽ tới Đài Loan!”

“Tôi đã biết!” Anh mở mắt ra, nhưng ánh mắt hoàn toàn bị che phủ bởi sự lãnh khốc cùng tàn nhẫn...

Anh đến đây, rốt cục đến đây! Cô đợi thật lâu, rốt cục cũng đã tới! Sở hữu kế hoạch, cũng nên thực thi! Nhìn bóng người quen thuộc trong TV, khỏe miệng Khuynh Tâm khẽ nhếch lên, sau đó cô đứng dậy đi đến trước máy tính ngồi xuống. Mở máy tính ra...máy tính này là do hai anh em kia sợ cô nhảm chán nên đã mua cho cô, bọn họ không cho cô đi ra ngoài, cho nên mặc kệ cô muốn mua cái gì, cô cũng có thể mua được. Cô muốn cái gì bọn họ đều sẽ cho cô, trừ bỏ___tự do!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 23.1

”Các anh mang em đi nơi nào?”

Mới sáng sớm, Khuynh Tâm đã bị hai anh em kéo từ trong ổ chăn đi ra ngoài. Thay áo sơ mi cùng quần bò tất cả đều giống nhau như đúc, Khuynh Tâm cực kỳ cảm thấy không được tự nhiên, hoảng hốt loạn cả lên cô không biết bọn họ lại muốn làm cái gì!

“Đến đó em sẽ biết!”

Thực quý dị, Nhiếp Nhân Toàn cư nhiên đối với cô bằng vẻ mặt ôn hoà để nói chuyện, anh ta... Làm sao vậy? Như thế nào lại đột nhiên trở nên thân mật a!

Nhìn vẻ mặt đầy hoài nghi của Khuynh, Nhiếp Nhân Toàn tươi cười một lát! Đều do anh trai không tốt, nói cái gì sẽ đối với cô tốt một chút, đem lòng của cô kéo về! Anh vốn không nghĩ sẽ để ý tới, vì cái người phụ nữ đã phản bội bọn họ, làm cái gì đều là lãng phí, chỉ là... Anh trai lại còn nói cái gì muốn dẫn cô đi hẹn hò! Thật sự tức chết anh! Không có biện pháp, anh cũng phải đi theo, nếu không... Nếu không... về sau trong lòng của cô chỉ có anh trai thì làm như thế nào?

Trong lòng Khuynh Tâm tràn đầy hoài nghi, nhưng mà cuối cùng cái gì cô cũng chưa hỏi!

Xe chậm rãi chạy, đi vào một công viên trò chơi sau đó ngừng lại! Nhìn công viên trò chơi mộng ảo trước mắt, Khuynh Tâm ngây dại. Cô không nghĩ tới bọn họ cư nhiên sẽ mang cô đến cái chỗ này.

“Còn ngây ngốc làm cái gì? Đi vào!”

Nhiếp Nhân Khải đặt tay lên hông cô, ôm lấy cô hướng bên vào bên trong! Nhiếp Nhân Toàn thấy thế bấu môi, cũng theo đi vào!

“Như thế nào... Không có người?”

Khuynh Tâm tò mò nhìn bốn phía, phát hiện trừ bọn họ ra ở ngoài cũng chỉ có nhân viên công tác, hôm nay không phải là Chủ Nhật sao? Như thế nào đều không có người đến?

“Nơi này hôm nay không mở cửa!” Nhiếp Nhân Khải nói.

“A? Vậy chúng ta làm sao có thể đi vào?”

“Công viên trò chơi này là của họ Nhiếp, hôm nay nơi này trừ bỏ chúng ta, sẽ không có người khác!” Nhiếp Nhân Khải thân nhiên trả lời.

“Cái gì?”

Khuynh Tâm kinh ngạc há to miệng, ý tứ của anh ta không phải là hôm nay bọn họ muốn dẫn cô đến nơi đây chứ, cho nên công viên trò chơi này mới ngừng kinh doanh, chỉ dành cho ba người bọn họ! Nghĩ tới đây, ánh mắt Khuynh Tâm tối sầm xuống. Bọn họ, vì cái gì lại làm như vậy? Vì lấy lòng cô?

“Kia cái cây nắm đó là cái gì? Phải đợi bầu trời tối đen mới bắt đầu chơi sao?” Nhiếp Nhân Toàn không kiên nhẫn lôi kéo Khuynh Tâm hướng về phía trò chơi trong vườn đi đến.

—

“A... A... A a a a...”

“Kính nhờ đừng kêu được không, hai cái lỗ tai anh sắp điếc tới nơi rồi!” Nhiếp Nhân Toàn không chịu nổi tiếng thét cao đề-xi-ben của Khuynh Tâm, giơ tay lên, bịt miệng cô lại.

“Ô... Ô ô...”

Khuynh Tâm sợ tới nước mắt chảy ròng, cô không nên đi vào nhà ma, nơi này tối đen đến vờ tay không thấy được năm ngón, còn không khí thối qua không biết là đồ vật gì, cô sợ tới mức hai chân phát run. Nhiếp Nhân Khải buồn cười lắc đầu, nhìn Khuynh Tâm, vờ tay giúp cô lau đi nước mắt ràn rụa trên mặt.

“Cô gái, lá gan của em cũng quá nhỏ đi! Có cái gì phải sợ, đây đều là giả!”

Không đợi cô đáp trả, Khuynh Tâm bỗng nhiên cảm giác dưới chân chợt lạnh, tựa hồ có cái gì đó đang nắm chặt lấy chân cô.

“A... A a a...”

Cô thét chói tai nhảy lên trên người Nhiếp Nhân Khải, hai chân gắt gao quẩn chặt lấy thắt lưng anh. “Có... Có... Có...” Cô khóc không ra tiếng, cô sợ ma, sợ nó sẽ bay tới tóm lấy mình!

“Người phụ nữ này!” Nhiếp Nhân Toàn có chút ghen tị nhìn cô ôm anh trai mình, tư thế kia, miễn bàn có bao nhiêu ái muội!

“Chết tiệt, nếu em không nghỉ ở trong này cùng anh làm tình, em tốt nhất đừng động!”

Bởi vì hai chân cô hoàn toàn ôm chặt lấy thắt lưng anh, hạ thể hai người thỉnh thoảng ma sát với nhau, Khuynh Tâm bởi vì sợ hãi không ngừng tại trên người anh vận vẹo... Nghe thấy lời anh nói, cô không khỏi ngây dại, anh ta tại loại địa phương quý quái này còn muốn ... Thấy cô rốt cục cũng yên tĩnh trở lại, Nhiếp Nhân Khải ôm cô đi ra ngoài, hai cái lỗ tai đều sắp điếc, còn có tâm tình gì đi quý ốc?

Đến chạng vạng, yết hầu Khuynh Tâm đã muốn rách ra, bất quá ngàn vạn lần không cần hiểu lầm, không phải bởi vì hai anh em kia làm chuyện yêu cô, mà là... Đồ chơi rất kích thích, lá gan của cô rất nhỏ liền chịu không nổi, cái gì vật rơi tự do, cái gì xe chạy trên cao, cái gì loạn thất bát tao một đồng chơi trò chơi nguy hiểm, chơi đến tinh thần cô đều rất nhanh muốn chết đi, chỉ là hai anh em kia không biết ăn phải thuốc gì, cứ nhiên chơi từ sớm đến tối...

Nhiếp Nhân Khải đỡ lấy Khuynh Tâm, một bên vừa đi vừa cười, khẽ lắc đầu “Lá gan của em thật sự so với con chuột không lớn hơn được bao nhiêu!”

Khuynh Tâm còn chưa kịp phản bác, Nhiếp Nhân Toàn liền đi lên “Kính nhờ, anh, anh không cần vũ nhục con chuột được không!”

Khuynh Tâm tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, lá gan của cô nhỏ vậy thì sao, nếu bọn họ không còn có cuộc sống như bây giờ nữa, cô sẽ trả lại cho bọn họ những thứ mà bọn họ đã làm với cô, bọn họ cứ nhiên còn có mặt mũi nào cười nhạo cô?

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 23.2

Khuynh Tâm chỉ lo tức giận, không chú ý tới bọn họ đã chạy đi đâu, thời điểm khi cô phục hồi lại tinh thần, cô phát hiện trước mặt mình cứ nhiên là —— khinh khí cầu! Đó là khinh khí cầu đi?

“Này... Đây là... Các anh...” Cô nhìn hai anh em họ Nhiếp đang đứng ở bên cạnh mình, kinh ngạc nói không ra lời!

“Phát ngốc cái gì, lên thôi!” Nhiếp Nhân Toàn lôi kéo cô leo lên khinh khí cầu, Nhiếp Nhân Khải nhìn theo bóng dáng hai người chỉ thản nhiên cười, lập tức cũng leo lên theo.

Cảnh đêm ở Đài Bắc lại mê người như vậy, đẹp đến khiến người ta ảo mộng. Hàng vạn ngọn đèn dầu từ những ngôi nhà cao thấp chiếu rọi, giống như những ngôi sao sáng trên bầu trời kia, cực kỳ mỹ lệ. Ngẩng đầu nhìn sao trời, gió cuốn hoa rơi, trời đầy sao giống như những ngọn đèn nhấp nhoe phát sáng nhân gian, nếu những ngọn đèn hoa cùng sao trời thiên hà, trước sau hội tụ, hoà lẫn nhiều màu sắc vào cùng nhau, cúi đầu và ngẩng đầu nhìn quanh, tình cảnh khác nhau, như mộng như ảo, như thơ như ca, đủ để con người ta động lòng.

Khuynh Tâm ngây ngốc nhìn mọi thứ, cô mơ hồ có chút hiểu với ý đồ của hai anh em này, bọn họ, là đang bồi thường cho cô sao? Cô chỉ là một người bình thường thực bình thường, thậm chí còn là người phụ nữ hèn mọn yếu đuối, cô không biết phản kháng, thật vất vả lắm mới dám kiên cường một lần, chỉ là...Bọn họ lại làm một chuyện nhỏ như vậy, nhỏ đến hoàn toàn không đủ để bù lại sự tàn nhẫn mà bọn họ đã đối với cô, nhưng mà, vì cái gì lòng của cô lại bắt đầu —— dao động?

Cô giận, cô hận, cô cúi đầu làm bộ chuyên tâm nhìn cảnh đẹp phía dưới, gắt gao cắn chặt lấy môi của mình, cô sẽ không buông bỏ quyết định kia, mặc kệ bọn họ làm cái gì, cô cũng sẽ không thay đổi kế hoạch, sẽ không thay đổi quyết định trốn khỏi bọn họ!

Từ khinh khí cầu đi xuống dưới, Khuynh Tâm cố gắng giả bộ như không có chuyện gì, đi theo bọn họ lên xe, cô cho là bọn họ sẽ đi về, nhưng mà, chiếc xe lại dừng ở trước một nhà ăn cao cấp! Nhiếp Nhân Khải xuống xe, đem bàn tay hướng về phía Khuynh Tâm, dắt cô đi vào nhà ăn, đương nhiên, nhà ăn này hôm nay chỉ mở cửa đối với bọn họ!

Bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, Khuynh Tâm không biết cảm giác của mình lúc này như thế nào. Nhiếp Nhân Toàn vươn tay vuốt mái tóc dài của cô.

“Như thế nào lại không nói? Há?”

“Không, không biết nói cái gì...mới tốt...” Thanh âm càng nói càng nhỏ, hai chữ cuối cùng mơ hồ nghẹn lại trong cổ họng.

“A... Cảm thấy hai anh rất kỳ quái?”

“...” Khuynh Tâm rũ mí mắt, không hé răng. Rất khó nói!

Nhiếp Nhân Toàn không nói gì nữa, chỉ đẩy ghế ra đứng lên, khom lưng xuống đem bàn tay hướng về phía Khuynh Tâm

“Tiểu thư, tôi có hân hạnh được cùng tiểu thư khiêu vũ một bài hay không?”

Tiếng cười đầy mỉa mai hoặc khiến cho Khuynh Tâm ngây ngốc, cô ở nơi đó trong nhất thời không biết nên phản ứng ra sao!

“Tiểu thư không chịu sao?”

Thẳng đến khi Nhiếp Nhân Toàn một lần nữa hỏi lại, cô mới do dự cầm lấy tay anh, bọn họ đi vào giữa sân, lúc này, Nhiếp Nhân Khải ngồi xuống trước đàn dương cầm, tiếng cầm êm nhẹ réo rắt vang lên, Nhiếp Nhân Toàn ôm Khuynh Tâm, tại giữ sân nhảy chậm rãi xoay vòng...Trong lòng Khuynh Tâm bị một thứ không biết tên hung hăng va chạm một chút, cô vui đầu vào trong ngực anh...Bỗng nhiên, từ trong không trung truyền tới một giọng nam từ tính dễ nghe. Nhiếp Nhân Khải ngồi ở phía trước đàn dương cầm tao nhã đủ để khiến cho bao cô gái chết mê, đôi mắt anh mang theo ý cười nhìn Khuynh Tâm, tựa hồ đối với cô có bao nhiêu say đắm

...

Khó có thể quên lần đầu gặp em

Một ánh mắt mê người

Tại trong đầu anh

Hình ảnh em

Mãi không phai mờ

Nắm hai tay em cảm giác em dịu dàng

Khiến con tim anh dao động

Em khờ dại

Anh muốn quý trọng

Nhìn em chịu ủy khuất

Anh sẽ thương tâm

Chỉ sợ chính mình sẽ yêu thương em

Không dám để cho mình dựa vào hay gần gũi

Anh sợ anh không có gì có thể cho em

Yêu em cũng cần dũng khí rất lớn

Chỉ sợ chính mình sẽ yêu thương em

Có lẽ sẽ có ngày anh không kim lòng nổi

Tưởng niệm chỉ làm cho mình khổ chính mình

Yêu thương em là anh tình thế nào cũng phải đã

Nguyên nhân gì

Anh thế nhưng lại gặp được em

Anh thật sự thật sự không nguyện ý

Cứ như vậy lâm vào cạm bẫy tình yêu

Yêu? Anh ta yêu thương cô? Làm sao có thể? Không! Tuyệt đối không có khả năng! Khuyνη Tâm liều mạng ở trong lòng tự nói với chính mình, anh ta chỉ nhầm chán mà xướng khúc ca đó thôi, sẽ không, cũng không có khả năng muốn thông qua bài hát này nói cho cô thứ gì! Một người kiêu ngạo như anh ta làm sao có thể sợ yêu cô, làm sao có thể sẽ yêu cô? Cô bất quá chỉ là món đồ chơi của bọn họ không phải sao? Thứ bọn họ muốn chính là thân thể của cô không phải sao? Khuyνη Tâm không muốn làm cho lòng mình sinh ra bất luận loại dao động nào cả, chỉ là, mọi chuyện ngày hôm nay, cô thật sự có thể thờ ơ được sao? Bọn họ tận lực chế tạo cạm bẫy, cô còn có biện pháp dừng lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 24

Ngày hôm đó giống như một giấc mộng đẹp trong lòng cô, về sau, hai anh em kia cứ nhiên không cưỡng bách cô cùng bọn họ phát sinh quan hệ nữa, từ sáng tới tối, bọn họ chỉ đem cô kẹp ở giữa, chiếm hữu ôm lấy cô.

Cô bị mê hoặc, bọn họ... Thật sự yêu thương cô sao?

Cho nên mới tôn trọng cô, đau lòng vì cô, muốn khiến cô cũng yêu thương bọn họ? Nhưng mà vì cái gì khi cô hạ quyết tâm bọn họ lại thay đổi?

Cô không tự giác được nhẹ vỗ về phần bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, đứa bé này, cô... Thật sự quyết tâm không cần sao? Nhưng mà nếu sinh hạ đứa bé, khả năng cô sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi hai anh em kia, cô thật sự có thể quên đi mọi khúc mắc để tiếp nhận phần tình cảm dị dạng này sao? Còn bọn họ? Có phải hay không cũng có thể quên đi sự phản bội của cô? Còn có Lạp Phi Nhĩ, anh đã tới Đài Loan không phải sao?

Cô không tin anh ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô, sự trả thù của anh không kém gì hai anh em kia, giữa bọn họ cũng còn chưa chấm dứt không phải sao? Nghĩ nghĩ, đột nhiên một trận buồn nôn ập đến, cô nhắm phía toilet chạy tới.

“Nôn...” Cơ hồ ruột đều muốn đi theo ra ngoài, cô xụi lơ ở bên bồn cầu.

“Khuyνη Tâm... cháu...” Gi Ngô kinh ngạc nhìn cô “Cháu mang thai?” Bà mang bánh lên cho cô, lại không dự đoán được cứ nhiên lại thấy một màn

này.

“Gi Ngô...”

Khuyhnh Tâm bối rối nhìn bà, trời ạ, cô như thế nào lại vào lúc này? Cô không tính toán để cho bất luận ai biết, ít nhất hiện tại không thể để cho bất kì ai biết cô mang thai! Gi Ngô nhanh chóng đi qua đỡ cô đi lại bên giường ngồi xuống.

“Khuyhnh Tâm, cháu thật sự mang thai?” Gi Ngô lúc này lộ ra tươi cười, nếu hai vị thiếu gia biết, khẳng định sẽ rất vui vẻ!

“Cháu...” Cho dù có phủ nhận cũng không thể che giấu, Khuyhnh Tâm khẽ gật đầu!

“Thật tốt quá! Thật sự tốt quá! Thiếu gia bọn họ có biết không?” Gi Ngô hưng phấn nói.

“Không... Cháu không nói cho bọn họ biết!” Khuyhnh Tâm cúi đầu.

“Làm sao vậy, cháu không vui khi có đứa nhỏ của hai vị thiếu gia sao?” Lúc này Gi Ngô mới chú ý tới đương sự chẳng những không có bất luận biểu tình hưng phấn nào, ánh mắt còn mang theo hỗn độn phức tạp!

“Ngay cả đứa nhỏ là của ai cháu cũng không biết, như thế nào lại cao hứng được đây!” Khuyhnh Tâm cúi đầu bật cười!

“Khuyhnh Tâm...” Gi Ngô nghe vậy cũng không biết nên nói gì để có thể an ủi được cô.

“Gi Ngô, cháu xin gì một chuyện được không?” Khuyhnh Tâm đột nhiên quỳ xuống trước mặt Gi Ngô. Gi Ngô nhất thời chân tay luống cuống.

“Cháu làm cái gì vậy, có lời gì cháu cứ nói!” Bà nhanh chóng đỡ Khuyhnh Tâm đứng lên “Cháu hiện tại thân thể không giống như trước kia, có chuyện gì cứ nói với gì xem gì làm như thế nào hướng hai vị thiếu gia đòi công đạo?”

“Gi Ngô, gì tạm thời đừng nói cho bọn biết chuyện cháu mang thai được không?” Khuyhnh Tâm cầm lấy tay Gi Ngô, sốt ruột nói.

“Vì cái gì? Thiếu gia biết nhất định sẽ vui vẻ, vì cái gì lại không nói cho bọn họ biết, chẳng lẽ...cháu... không muốn đứa bé này!”

“Cháu không biết, cháu hiện tại rất loạn”

“Khuyhnh Tâm, khổ cho cháu, nhưng mà đứa nhỏ vô tội, cháu không thể tàn nhẫn như vậy!” Hơn nữa một khi bị thiếu gia bọn họ biết, cô sẽ rất thảm hại!

“Gi Ngô, coi như cháu cầu gì, trước đừng nói cho bọn họ biết, gì cho cháu chút thời gian, để cháu nghĩ cách xử lý chuyện này, cầu gì ...” Nói xong liền muốn quỳ xuống.

Gi Ngô thấy cô lại muốn quỳ, thực sự không đành lòng, đành phải nói: “Được được được, gì không nói, không nói...Cháu mau đứng lên.”

Khuyhnh Tâm lúc này mới đứng dậy ngồi xuống bên giường.

Gi Ngô nói: “Gì đáp ứng với cháu không nói cho hai vị thiếu gia biết chuyện này, nhưng mà cháu cũng phải đáp ứng gì, suy nghĩ kỹ một chút, đứa nhỏ vô tội! Hơn nữa hai vị thiếu gia đối với cháu như thế nào chắc cháu biết. Có lẽ bọn họ thật sự thích cháu!”

“Cháu...” Khuyhnh Tâm chảy nước mắt, im lặng không nói.

Gi Ngô thấy thế cũng không nói thêm gì nữa, xoay người lui ra ngoài! Khuyhnh Tâm ngồi ở trên giường rơi lệ, cô làm sao không biết đứa nhỏ vô tội, nếu có thể, cô cũng muốn muốn đứa bé này, nhưng mà ngay cả cha đứa nhỏ chân chính là ai cô cũng không thể khẳng định, cô làm sao có thể sinh ra nó đây? Hai anh em kia mấy ngày này đối với cô rất tốt cô không phải không cảm giác, kỳ thật ngay từ đầu, trừ bỏ mạnh mẽ chiếm hữu cô, bọn họ cũng không làm bất cứ điều gì thương tổn tới cô, thậm chí có thể nói đối cô rất sủng nịch, nếu không có Lạp Phi Nhĩ xuất hiện, nếu cô không phản bội bọn họ, có lẽ bọn họ căn bản sẽ không làm những chuyện quá đáng như vậy!

Cô rất mâu thuẫn, nếu như nói cô đối với bọn họ không có bất kì cảm giác nào là không đúng, nhưng cô lại cố tình không muốn có cảm giác với bọn họ... Vì đứa bé này, cô có phải nên lo lắng một chút không? Ở lại bên người bọn họ tiếp thu bọn họ, cô có thể có một cái gia đình, cũng có thể có con của mình, nghĩ đến cảnh người một nhà ngồi cùng một chỗ đáng vẻ hạnh phúc, Khuyhnh Tâm mê luyến ... Có lẽ...

.

“Anh, chúng ta thế nào lại phải tham gia loại yến tiệc nhảm chán này?” Nhiếp Nhân Toàn kéo kéo cà- vạt, bất mãn nhìn anh trai mình!

“Yên tâm, chúng ta chỉ đến cho có mặt, nói như thế nào hẳn cũng là đồng sự của công ty của chúng ta, chút mặt mũi này vẫn nên cho!”

Hoá ra hôm nay là ngày sinh nhật của đồng sự tập đoàn Nhiếp thị, Nhiếp Nhân Toàn chịu không nổi không khí ồn ào cùng với việc phải trưng lên khuôn mặt tươi cười dối trá, la hét đòi đi về.

“Nhưng mà em rất nhớ Khuyhnh Tâm...” Anh thật muốn trở về ôm cô một cái, thân thân cô, chịu đựng vài ngày không chạm vào cô, anh thật muốn nổ tung!

“Em cho là anh không muốn?” Nhiếp Nhân Khải tao nhả nhấp một chút rượu đỏ trong tay, ánh mắt của anh cũng là một mảnh nóng cháy, có trời mới biết anh từ sáng tới tối đã phí bao nhiêu lý trí miễn cưỡng chính bản thân mình không được chạm vào cô! Chỉ là anh biết, hiện tại nhân nãi đều vì tương lai hạnh phúc.

“Anh, chúng ta rốt cuộc phải nhân tới khi nào?” Về mặt của Nhiếp Nhân Toàn đầy uất ức!

“Anh cũng không biết.” Nói đến đây, Nhiếp Nhân Khải cũng nhíu mày, anh muốn cho Khuynh Tâm một thời gian để bình phục, nhưng, rốt cuộc là bao lâu, hoặc là bọn họ còn có thể nhân bao lâu, cái này không biết được!

“Aiz...” Nhiếp Nhân Toàn nghe vậy khuôn mặt liền suy sụp trở lên ỉu xiu, thật không nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày tự tìm việc vào người! Hay cái này chính là báo ứng?

“Không nghĩ tới hai người cũng ở đây a...”

Đột nhiên, từ phía sau hai người truyền đến thanh âm khiến cho bọn họ chán ghét tới cực điểm, hai người quay đầu nhìn lại! Lạp Phi Nhi cười như không cười nhìn chằm chằm bọn họ.

“Chết tiệt, anh còn đến Đài Loan làm cái gì?” Nhiếp Nhân Toàn một bụng hỏa khí không có chỗ phát, không nghĩ tới đúng lúc này lại để cho anh nhìn thấy hân hận không thể nghiền nát xương của Lạp Phi Nhi thành tro, tức giận nhất thời trong lòng, liền vùng một quyền.

“Toàn!” Nhiếp Nhân Khải một tay bắt lấy em trai kéo ra phía sau “Cậu cư nhiên còn có tâm tư đến Đài Loan, như thế nào, dự án đầu tư ở Đông Nam Á nhanh như vậy đã giải quyết xong sao?”

Lạp Phi Nhi nghe vậy tươi cười trên mặt cứng ngắc một chút, nhưng nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh “Việc này cũng không nhọc đến tổng giám đốc Nhiếp phải hao tâm tổn trí!”

“Hao tâm tổn trí? Chúng tôi rất hao tâm tổn trí, hao tâm tổn trí như thế nào khiến cho anh bị chết một cách khó coi!” Nhiếp Nhân Toàn khinh thường hừ lạnh.

“Muốn tôi chết? Tôi chết đi hai vị có thể danh chính ngôn thuận tiếp thu vị hôn thê của tôi phải không?”

“Anh...” Nhiếp Nhân Toàn nhất thời chán nản. Mà ngay cả Nhiếp Nhân Khải sắc mặt đều thay đổi!

“Cậu còn ngại chưa đủ mất mặt sao?” Nhiếp Nhân Khải lạnh lùng nói.

“Tôi bị mất mặt, người của hai vị cũng khá hơn sao. Nói không chừng lại khiến cho hai vị đây có thêm việc để giải quyết!” Lạp Phi Nhi không chút nào yếu thế, lập tức phản kích.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 24.1

”Ít nói nhảm, cậu tới Đài Loan đến tốt cùng muốn làm cái gì?” Nhiếp Nhân Khải không nghĩ lại cùng hân lãng phí thời gian, trực tiếp làm rõ.

“Muốn làm cái gì? Phải là tôi hỏi hai vị khi nào thì đem vị hôn thê trả lại cho tôi!”

“Anh ở đó mà nằm mơ đi!” Nhiếp Nhân Toàn hung tợn nhìn Lạp Phi Nhi.

“Phụ nữ như vậy cậu còn muốn? Không sợ cô ấy tiếp tục hồng hạnh vượt tường?” Nhiếp Nhân Khải không giống với em trai của mình, có vẻ tương đối lãnh tĩnh.

“Vậy còn hai người? Không sợ vợ mình ngoại tình? Cô ta có thể cùng tôi và hai người ở cùng một chỗ, cũng có thể phản bội hai người cùng tôi lên giường! Huống hồ, đây cũng không phải là chuyện chưa xảy ra, không phải sao?” Lạp Phi Nhi ác liệt muốn đem hỏa khí của hai anh em kia khơi dậy!

“Tôi cảnh cáo cậu, cậu cách xa cô ấy một chút, không, được, lại đi, gặp, cô ấy!” Ngay cả Nhiếp Nhân Khải đều không thể giữ được tỉnh táo, anh vừa nghĩ tới Khuynh Tâm đã từng cùng Lạp Phi Nhi ăn nằm với nhau, liền không kìm được muốn lập tức xé xác Lạp Phi Nhi!

“Như thế nào, hai người đều yêu thương cô ta?” Lạp Phi Nhi trào phúng cười.

“Cô ấy là của chúng tôi, không quan hệ yêu hay không yêu! Là đồ vật của chúng tôi, chúng tôi thà rằng hủy diệt cô ấy, cũng quyết không đưa cho người đàn ông khác!” Thanh âm của Nhiếp Nhân Khải lạnh như băng. Chỉ là Lạp Phi Nhi vẫn như cũ không hề sợ hãi.

“Không yêu sao? Cũng khó trách, cô ta một chút hấp dẫn cũng không cự tuyệt được, có thể cùng hai người lên giường, cũng có thể cùng tôi lên giường, nói không chừng tương lai cũng sẽ cùng hai, bốn người đàn ông khác lên giường.”

“Anh câm miệng cho tôi!”

Nhiếp Nhân Toàn vừa nghĩ tới cảnh Khuyh Tâm nằm ở dưới thân người đàn ông khác, lập tức lửa giận công tâm, một quyền vung xuống trên mặt Lạp Phi Nhi, yến tiệc nhất thời vang lên những tiếng thét chói tai.

Lạp Phi Nhi lùi lại mấy bước, một hơi phun máu trong miệng ra “Tôi nói có gì sai sao? Cô ta không phải người phụ nữ như vậy sao?”

“Tôi giết anh!” Nhiếp Nhân Toàn vọt lên, nhất thời cùng Lạp Phi Nhi xoay thành một đoàn...Nhiếp Nhân Khải thấy thế cũng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú hai người đánh nhau, trong đầu hiện lên hình ảnh Khuyh Tâm lựa chọn Lạp Phi Nhi, vẻ mặt càng ngày càng vận vẹo, biểu tình phần hận khiến người chung quanh đều nhìn không được hít một hơi lạnh...

.

Khuyh Tâm ngồi ở trong phòng chờ hai anh em kia trở về, cô suy nghĩ thật lâu, cô phát hiện cô vẫn rất yêu đứa bé này, cô.. Cũng muốn nó... Cho nên... Cô quyết định sẽ cùng hai anh em kia nói chuyện cô đã mang thai, hy vọng bọn họ sẽ nhìn tới đứa nhỏ mà quên đi chuyện cô đã từng phản bội bọn họ. Có lẽ cô cũng sẽ có một gia đình thuộc về mình, trên mặt cô lộ ra sự tươi cười cùng hạnh phúc. Bọn họ... Hẳn cũng sẽ cao hứng khi sắp được làm ba ba đi, xem biểu hiện gần đây của bọn họ, tựa hồ đã không còn so đo chuyện mà cô đã làm, như vậy, bọn họ sẽ tiếp thu cô cùng đứa nhỏ đi!

Ngay tại thời điểm cô nghĩ đến xuất thần, cửa đột nhiên bị dùng sức đá văng, cô vừa quay đầu lại, phát hiện sắc mặt của hai anh em họ Nhiếp tối tăm đứng ở phía ngoài cửa, khuôn mặt Nhiếp Nhân Toàn bị thâm một mảng, một bên mắt sưng tấy, khóe miệng dính máu, cô không biết chuyện gì xảy ra, vội vàng chạy đến trước mặt anh, sốt ruột hỏi.

“Trời ạ! Anh như thế nào lại bị thương? Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Không đợi Nhiếp Nhân Toàn nói chuyện, Nhiếp Nhân Khải đã bắt trụ cổ tay của cô đem cô kéo đến trước mặt mình.

“Cô có phải hay không đã biết chuyện Lạp Phi Nhi đến Đài Loan?” Thanh âm lạnh như băng khiến cho Khuyh Tâm rùng mình một cái!

“Em biết, nhưng mà...” Cô là từ tin tức trên báo chí mới biết được!

“Cô đã đi gặp hắn, các người lại cùng nhau lên giường?” Nhiếp Nhân Toàn một phen bóp chặt lấy cổ của cô, để cho mặt cô hướng về phía mình.

“Em... Không có...” Khuyh Tâm khó khăn nói, áp lực trên cổ khiến cho cô ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn!

“Nói dối!”

Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên buông tay, Khuyh Tâm nhất thời ngã ngồi dưới đất không ngừng ho khan! Không đợi cho cô phục hồi lại tinh thần, Nhiếp Nhân Khải liền kéo cô, mang theo tức giận hôn lên môi của cô, thô lỗ tại trên môi Khuyh Tâm không ngừng tàn phá, mùi máu tươi nhất thời tràn ngập trong miệng hai người.

“Không... Không cần...” Khuyh Tâm không ngừng giãy dụa, bọn họ tức giận, lần này khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, nhưng mà hiện tại cô đang mang thai, thật sự không thể thừa nhận hai người bọn họ đồng thời tiến công!

“Vị hôn phu đã trở lại liền cải trang thành nữ phải không? Ngay cả để chúng tôi động một chút đều không thể?” Nhiếp Nhân Toàn vươn tay đem váy trên người Khuyh Tâm toàn bộ xé rách, toàn thân cao thấp trong phút chốc chỉ còn lại một chiếc quần lót.

“Không... Cầu các anh... Hãy nghe em nói...”

Người đàn ông còn chìm trong cơn thịnh nộ hoàn toàn không nghe tới sự thỉnh cầu của cô, một lòng chỉ muốn người con gái trước mắt tới an ủi lòng tự tôn đã bị cô làm tổn thương của bọn họ! Nhiếp Nhân Khải cời bỏ cả vạt của mình đem hai tay Khuyh Tâm trói cùng một chỗ, sau đó xoay người làm cho cô quỳ rạp trên mặt đất.

“Không... Không thể... Ô...” Còn không kịp đem lời nói cầu xin tha thứ nói ra khỏi miệng, Nhiếp Nhân Khải đã thoát đi quần đem vật nam tính cứng rắn nhét vào trong miệng Khuyh Tâm, ấn đầu của cô qua lại đong đưa...

“Ô... Ô...”

Khuyh Tâm liều mạng lắc đầu, lại không thể mở miệng vì bị nam căn nhét đầy. Nhiếp Nhân Toàn đem thứ che đậy cuối cùng trên người cô xé nát ném tới một bên, không hề báo trước đem nam căn sưng to hoàn toàn chôn sâu vào trong hoa huyết, nhất thời, máu đỏ tươi đem toàn bộ hai bên đùi tuyết trắng nhuộm đỏ một mảnh. Khuyh Tâm đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, miệng bị ngăn chặn, ngay cả kêu lên vì đau đớn cũng không có biện pháp.

Vài ngày chưa từng phát tiết giờ phút người đàn ông giống như phát điên, Nhiếp Nhân Toàn giữ chặt lấy thắt lưng của Khuyh Tâm mãnh liệt trêu đùa. Thân thể va chạm phát ra thanh âm so với bất luận loại kích thích nào đều hấp dẫn hơn, hai người đàn ông hoàn toàn đắm chìm bên trong khoái cảm.

Khuynh Tâm biết phản kháng cũng không có tác dụng gì, chỉ càng khiến cho hai người đàn ông càng thêm thương tổn cô, vì thế cô đơn giản nhắm mắt lại, nước mắt thần tình chảy dài trên má!

“Thật chặt, thiên, cảm giác bị em bao vây thật muốn chết”

Bên tai truyền đến thanh âm găm giữ của Nhiếp Nhân Toàn, Khuynh Tâm chỉ cảm thấy trong bụng từng đợt quặn đau, đau đến mức không thể phát ra tiếng. Nhiếp Nhân Khải rốt cục cũng phát hiện sắc mặt của Khuynh Tâm tái nhợt không giống như người còn sống, nhất thời dừng động tác.

“Khuynh Tâm.. Em.. Em không sao chứ!”

Thấy anh trai đình chỉ động tác, Nhiếp Nhân Toàn cũng muốn dừng lại, chỉ là khoái cảm mang lại khiến cho anh không khống chế được mà liên tục va chạm, một tiếng găm giữ vang lên, anh đem tinh dịch nóng bỏng toàn bộ bắn vào sâu bên trong tử cung, sau đó đem dục vọng rút ra.

Khuynh Tâm té trên mặt đất lui thành một đoàn, sau đó, một cổ máu tươi từ hạ thể không ngừng chảy ra.

“Khuynh Tâm, em làm sao vậy, không nên làm anh sợ...” Tình cảnh trước mắt rốt cục cũng khiến cho hai người đàn ông khôi phục lại lý trí, Nhiếp Nhân Khải nâng Khuynh Tâm ôm vào trong ngực.

“Nói chuyện với anh...”

Chỉ là cô gái trong ngực hai mắt nhắm nghiền, ngay cả chút sinh khí đều không có.

“Khuynh Tâm.. Cháu làm sao vậy...” Gi Ngô mới vừa từ bên ngoài trở về, chợt nghe người hầu nói hai vị thiếu gia nổi giận dùng đũa đi vào trong phòng Khuynh Tâm, bà nhất thời gấp đến độ mặt mũi trắng bệch, Khuynh Tâm hiện tại thân thể không còn như lúc trước, nếu có sai lầm khả năng chính là một xác hai mạng! Bà vội vàng chạy đến trên lầu, lại vẫn chậm một bước!

“Các cậu làm cái gì vậy, cô ấy mang thai, như thế nào lại có thể đối với cô ấy như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 25

Khi Lãnh Khuynh Tâm mở mắt ra, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào, sau đó..... Một loạt những hình ảnh tàn nhẫn kia không ngừng hiện ra trước mắt cô.

Cô vươn tay xoa xoa bụng, lúc hai mắt nhắm lại, một giọt lệ xẹt qua khóe mắt, thấm vào gối..... Đã từng, cô kiên quyết không cần đứa nhỏ này, nhưng hiện tại thật sự mất đi nó, lòng của cô như bị xé rách!

“Khuynh Tâm.....” Nhiếp Nhân Toàn nhỏ giọng gọi, sợ kích thích đến cô.

Khuynh Tâm không để ý tới anh, thậm chí giống như cái gì cũng không nghe thấy. Cô nhắm mắt lại, nhẹ vỗ về bụng.

Bị lờ đi, lúc này Nhiếp Nhân Toàn ho cũng không dám, không dám phát hỏa, không dám nặng lời với cô. Bởi vì anh biết, lần này, bọn họ thật sự hoàn toàn mất đi cô!

“Em vẫn muốn ngủ sao? Vậy..... Anh ở ngoài, cần gì thì gọi anh!” Biết cô không muốn nhìn thấy mình, anh nhỏ giọng dặn dò rồi đi ra ngoài.

Buổi chiều, di Ngô mang canh bô vào bệnh viện, thấy Nhiếp Nhân Toàn vẻ mặt bất an đứng ở bên ngoài, bà thở dài một hơi, sớm biết có ngày hôm nay, cần gì phải đối xử tàn nhẫn như vậy?

“Di Ngô.....” Thấy di Ngô, Nhiếp Nhân Toàn vừa định mở miệng nói cái gì, lại bị bà xua tay cắt ngang.

“Tiểu thiếu gia, chuyện này không phải di Ngô giúp cậu, mà lần này các cậu thật sự rất quá đáng!” Di Ngô kích động, ngay cả bình giữ nhiệt mang theo cũng run run. Sau đó bà đẩy anh ra, đi thẳng vào phòng bệnh, tiện tay đóng cửa ngăn Nhiếp Nhân Toàn ở bên ngoài.

“Khuynh Tâm, đã đỡ hơn chưa? Di tới thăm con đây!” Nghe được giọng của di Ngô, Khuynh Tâm rút cuộc nhìn không được đau lòng, nhào vào lòng bà khóc rống lên.

“Đứa nhỏ, khổ cho con!” Di Ngô cũng đau lòng lau nước mắt. “Khóc đi, cứ khóc đi, khóc ra sẽ tốt hơn!”

“Di Ngô, di giúp con đi! Con xin di, cứu con!” Khuynh Tâm bỗng nhiên xuống giường quỳ trước mặt di Ngô.

“Ai nha, con đang làm cái gì vậy? Mau đứng lên!” Di Ngô muốn đỡ Khuynh Tâm đứng dậy, nhưng nói thế nào cô cũng không chịu đứng lên.

“Không, di không đồng ý, con sẽ không đứng lên!”

“Được được! Gì ta cũng đồng ý! Con mau đứng lên!”

Nghe được di Ngô cam đoan, Khuynh Tâm mới chịu đứng lên, để di Ngô dìu về giường.

“Con muốn rời khỏi bọn họ, con nhất định phải rời khỏi bọn họ! Giúp con được không? Giúp con chạy trốn, được không?”

Di Ngô vừa nghe, ngẩn người. “Khuynh Tâm, di biết thiếu gia bọn họ cũng hơi quá đáng, nhưng.....” Dù sao cũng là hai đứa nhỏ mình nuôi lớn, tâm di Ngô vẫn hướng về bọn họ.

“Nếu không rời đi, con nhất định sẽ chết, cuối cùng, nếu không phải bọn họ giết con, vậy nhất định sẽ là con giết bọn họ!” Sau đó cô sẽ tự sát...

“Không được nói như vậy! Đứa nhỏ, thiếu gia bọn họ sẽ không thương tổn con nữa.”

“Di Ngô, con chịu không nổi! Con hận bọn họ! Rất hận, rất hận.....” Khuynh Tâm cắn răng, trên mặt tràn ngập vẻ dữ tợn!

Di Ngô nhìn khuôn mặt vặn vẹo vì thù hận của Khuynh Tâm, mới có bao lâu, người hồn nhiên, thiện lương như cô thế nhưng bị tra tấn tới trong lòng tràn ngập cừu hận! Tất cả đều là thiếu gia bọn họ tạo thành! Nếu tiếp tục để Khuynh Tâm ở lại bên cạnh bọn họ, bà hoàn toàn không dám tưởng tượng cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa! Có lẽ, để cô rời đi, mặc kệ là với cô hay với hai thiếu gia cũng là chuyện nên làm.....

Nhiếp Nhân Toàn đứng ở cửa phòng, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, đều do bệnh viện chết tiệt này, làm hiệu quả cách âm tốt như vậy làm gì?

“Toàn, sao em ở bên ngoài?” Nhiếp Nhân Khải mới ra thang máy, liền thấy chính em trai dán tai trên cửa không biết đang làm cái gì, bộ dáng rất buồn cười, tuy rằng anh một chút cũng cười không được!

“Anh, di Ngô đến đây!”

“Phải không, ở bên trong sao? Vậy sao em ở bên ngoài?”

“Anh, em..... Em thấy cô ấy khóc Em..... Thà cô ấy chửi mắng em, thậm chí đánh em cũng được! Nhưng cô ấy nhìn cũng không nhìn em một cái, em chịu không nổi.....”

Nhiếp Nhân Khải nghe vậy chậm rãi đi đến bên cạnh em trai, tựa vào trên tường, mặt nhanh chóng nhẵn lại.

“Anh?”

“Toàn, anh có dự cảm không tốt! Lần này, chúng ta thật sự mất đi Khuynh Tâm, thật sự, chúng ta đã hoàn toàn mất đi cô ấy!”

“Anh.....” Nhiếp Nhân Toàn nghe anh trai nói như vậy, trong lòng quặn thắt. Anh cũng có loại cảm giác này, không nghĩ tới anh trai cũng có, chẳng lẽ.....

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 26

Ngày kế tiếp, vô luận là Nhiếp Nhân Toàn hay Nhiếp Nhân Khải, Khuynh Tâm vẫn như cũ làm như không thấy. Hai anh em cũng không dám bức cô! Cũng không dám kháng nghị! Nhưng mà, bọn họ lại một khắc cũng không dám để Khuynh Tâm một mình ở trong phòng bệnh! Bọn họ thay phiên chăm sóc cô, hoặc có thể nói, giám thị cô!

Nhiếp Nhân Khải suy nghĩ rất nhiều, anh cho rằng lần này Khuynh Tâm tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho bọn họ! Bọn họ phải canh chừng cô, nếu không...

Gi Ngô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định giúp Khuynh Tâm rời đi, bà không hy vọng bị kịch lại một lần nữa xảy ra!

Sau vài ngày, tại trong phòng bệnh, hai anh em họ Nhiếp nhận được một phong bưu kiện!

“Đại thiếu gia, có người gửi cái này cho cậu!” Gi Ngô đem bưu kiện trong tay đưa cho Nhiếp Nhân Khải.

Nhiếp Nhân Khải vươn tay tiếp nhận, vừa xé mở liền nhìn thấy, bên trong cư nhiên là một sấp ảnh chụp. Anh tập trung nhìn, sắc mặt trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch, sau đó là sự tức giận cực độ. Một bên Nhiếp Nhân Toàn vừa thấy phản ứng của anh trai, lập tức nghiêng đầu nhìn qua!

“Đáng chết!”

Mấy chục tấm ảnh nóng phản chiếu vào trong mắt anh, chuyện quan trọng là, đôi nam nữ chính bên trong bọn họ đều quen biết, một người là Khuynh Tâm, còn một người khác cư nhiên là... Lạp Phi Nhĩ! Nhìn thấy ảnh chụp người con gái mình yêu thương lại cùng người đàn ông khác ở trên giường, trong ánh mắt hai anh em nhanh chóng bùng nổ sát khí khiến cho lòng người cả kinh, bọn họ không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Khuynh Tâm. Bị ánh mắt khủng bố nhìn chằm chằm cô giống như một chút cũng không có cảm giác, yên lặng ăn trái cây trong tay.

“Anh, còn có tờ giấy!” Nhiếp Nhân Toàn mở tờ giấy ra, chỉ thấy phía trên cùng viết “Khách sạn!” Hai chữ, ngay cả khách sạn nào cũng không nói rõ, nhưng mà hai anh em lại rất rõ ràng, nhất định là Lạp Phi Nhĩ giờ trò quỷ!

“Anh, đi không?” Về mặt Nhiếp Nhân Khải vẫn đông lạnh như cũ, Nhiếp Nhân Toàn không biết anh trai đang suy nghĩ gì, mở miệng hỏi!

“Đi, đương nhiên đi, anh muốn nhìn một chút hần rốt cuộc muốn chơi trò gì!” Nhiếp Nhân Khải nói xong liền bước ra ngoài phòng bệnh, Nhiếp Nhân Toàn nhìn thoáng qua Khuynh Tâm vẫn như cũ không có chút biểu tình, cũng theo đi ra ngoài, anh muốn đi giết tên hỗn đản kia, nếu không phải hần châm ngòi ly gián, bọn họ làm sao có thể cùng Khuynh Tâm trở thành như vậy!

Thấy bóng dáng hai anh em rời đi, Khuynh Tâm đột nhiên nở nụ cười!

“Khuynh Tâm, như vậy, thật sự được không?” Gi Ngô bất an nhìn theo bóng dáng hai vị thiếu gia, trong lòng tràn ngập áy náy!

“Chỉ cần có thể rời khỏi bọn họ, cái gì cũng đều được!”

“Gi Ngô...” Khuynh Tâm đột nhiên quỳ xuống trước mặt bà “Cháu biết muốn gì phản bội bọn họ gì rất thống khổ, cháu cảm ơn gì đã vì cháu, cháu không có cái gì để báo đáp được cho gì cả...”

“Ngần vạn lần đừng nói như vậy!” Gi Ngô nâng cô dậy “Đáp ứng gì, phải chăm sóc tốt cho chính mình!”

Khuynh Tâm gật đầu.

“Tốt lắm, đừng để hai vị thiếu gia nhìn thấy, đi nhanh đi!” Gi Ngô lôi kéo Khuynh Tâm rời khỏi phòng bệnh. Hai người thay đổi xe rất nhiều lần mới đến được bến tàu vào lúc chập chạng tối.

“Khuynh Tâm, cháu... Phải bảo trọng...” Bà đem hành lý đưa cho Khuynh Tâm.

“Cháu đã biết...” Không nghĩ cho mình cơ hội do dự, Khuynh Tâm liền lên thuyền.

“Đừng nói gắp lại...”

Thuyền rất nhanh liền rời bến, trên khoang thuyền khắp ngõ ngách đều là một màu đen u ám, mặt Khuynh Tâm không đổi sắc ăn bánh mì, thật không nghĩ tới, cô lại nhập cư trái phép lần thứ hai... Lần này ngay cả đi chỗ nào cô cũng không biết, chỉ có thể dựa vào may mắn, hiện tại internet rất tân tiến cái gì cũng có thể tìm được. Cô mặc kệ chiếc thuyền đi nơi nào, chỉ cần có thể rời xa hai người đàn ông đó, bất luận đi chỗ nào, cô đều không quan tâm!

Tại một góc nhà hàng, ba người đàn ông ngồi đối diện với nhau, một câu cũng không nói, tựa hồ như đang chờ đối phương mở miệng, thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua.

“Lạp Phi Nhĩ, cậu còn muốn nói điều gì?” Nhiếp Nhân Khải mở miệng trước!

“Có gì thì nhanh nói, nếu không... Ngay cả cơ hội đều không có!”

“Chuyện gì lại khiến cho hai vị đây nóng giận như vậy? Là bởi vì vị hôn thê của tôi không thể hầu hạ tốt cho hai người sao?” Lạp Phi Nhĩ trào phúng cười, trong mắt mang theo khinh miệt.

“Cậu cho rằng còn có thể chọc giận chúng tôi một lần nữa?” Một lần là đủ rồi, sai lầm này bọn họ sẽ không phạm phải lần thứ hai! Nhiếp Nhân Khải oán hận nghĩ!

“Chọc giận? Tôi không nghĩ tới lại có thể khiến cho hai vị đây tức giận như vậy, có chuyện gì?”

“Được rồi, nói, anh bảo chúng tôi đến đây đến tột cùng là có chuyện gì?” Nhiếp Nhân Toàn vỗ bàn, bỗng đứng đứng lên.

“Tôi?” Lạp Phi Nhĩ nhướn mày, trong mắt hiện lên một tia hoang mang, không phải bọn họ gọi anh tới sao? Anh còn cho là bọn họ tìm mình để tính toán chuyện! Anh biết Khuynh Tâm nằm viện, cũng biết đứa nhỏ của cô cùng bọn họ không còn, trong phút chốc, trái tim anh lướt qua một tia khoái cảm trả thù, sau đó... Cái gì cũng tan biến, trái tim anh vẫn chỉ có sự trống rỗng! Cái gì đều không có!

“Đừng giả ngu, anh gửi cái này tới là có mục đích gì? Uy hiếp chúng tôi?” Nhiếp Nhân Toàn đem một đồng lớn ảnh chụp vút đến trước mặt Lạp Phi Nhi. Lạp Phi Nhi vừa thấy, sắc mặt nhất thời trở lên xanh mét, sau đó, là hoang mang, cuối cùng, là trào phúng!

“Các cậu lấy loại ảnh chất lượng thấp kém như này ghép lại đưa cho tôi xem làm cái gì?”

“Cái gì ghép?” Nhiếp Nhân Khải cả kinh!

“Tất cả ảnh chụp này đều là đồ ghép, đừng nói với tôi hai người nhìn không ra?”

Nhiếp Nhân Toàn không thể tin được đem ảnh chụp cầm đến trước mặt.

“Đáng chết!” Anh mắng ra tiếng. Ảnh chụp căn bản đều là đồ ghép, bà vai cùng khuôn mặt phi thường khó coi, nếu bọn họ không phải bị ghen tị làm cho choáng váng đầu óc, anh cùng anh trai sẽ không có khả năng nhìn không ra!

“Không phải cậu ký dưới ảnh chụp bảo chúng tôi tới nơi này gặp cậu sao?” Trong lòng Nhiếp Nhân Khải mãnh liệt cảm thấy bất an!

“Tôi tưởng hai người bảo tôi tới!”

“Đáng chết! Toàn, chúng ta đi!” Nhiếp Nhân Khải lôi kéo Nhiếp Nhân Toàn, rất nhanh đi ra khỏi khách sạn.

“Lão Vương, trở lại bệnh viện, mau!”

“Anh, làm sao vậy?”

“Khả năng chúng ta đều bị Khuynh Tâm lừa, đây đều là mưu kế của cô ấy để trốn thoát chúng ta, trước để chúng ta rời khỏi, sau đó...”

“Gi Ngô giúp cô ấy, phải không?” Nhiếp Nhân Toàn rất nhanh cũng nghĩ tới mọi chuyện từ đầu đến cuối.

“Nhất định là...” Nhiếp Nhân Khải còn muốn nói, lại bị tiếng chuông điện thoại đánh gãy. Anh vừa nhìn di động, phát hiện đó là bệnh viện gọi tới, anh vội vàng nhấn phím nghe. Nghe xong không quá vài câu, sắc mặt anh bỗng nhiên đại biến.

“Anh, Khuynh Tâm xảy ra chuyện?” Giọng nói của Nhiếp Nhân Toàn đầy run rẩy hỏi.

“Không... Không phải...”

Nhiếp Nhân Toàn thở phào một hơi “Vậy anh là như thế nào...”

“Gi Ngô chết!”

“Làm sao có thể?” Hai mắt Nhiếp Nhân Toàn trợn trừng. Không dám tin nhìn chăm chăm anh trai của mình.

“Bà ấy bị một chiếc xe vận tải đụng vào, cấp cứu nhưng không kịp!”

“Không...”

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương: 27

Ba năm sau

Đây là một thị trấn rất nhỏ, gọi là Thiệu Hưng. “Ngoại hiệu” đất lạnh. Tại nơi đây trong một góc của xóm trọ nhỏ, có cái địa phương kêu thôn Viên Môn Tân, Khuynh Tâm sinh sống tại nơi này.

Đây là một nhà trọ lâu năm tương đối cũ nát. Kiến trúc khoảng những niên đại 80, phía ngoài hành lang rất bẩn, mỗi bước đi đều phải cẩn thận nếu không sẽ giẫm phải phân chó! Đương nhiên, mỗi buổi sáng thức dậy khả năng bạn sẽ không phải dùng tới đồng hồ báo thức, mà là tiếng chửi mắng từ nhà ai kia truyền ra, có khi mắng người chồng trắng đêm không về, cũng có khi chửi đứa con nhỏ không nghe lời, còn có mấy người vì những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi mà xô xát nhau. Tóm lại, đừng nghĩ có thể ngủ đến khi tự mình tỉnh lại. Nhưng cũng chính một cái nhà trọ như vậy lại khiến cho Khuynh Tâm rất vui vẻ, giống như thiên đường, bởi vì - nơi này không có những người đàn ông thương tổn tới cô.

Thôn Viên Môn Tân có rất ít nhà lầu, nhưng mà đoạn đường này lại thật sự rất tốt, chỉ cần đi 20 mấy phút đồng hồ là có thể đến trung tâm chợ lớn, bất luận con đường nào đều có thể đi tới, đi thêm 5 phút nữa là có thể thấy một siêu thị, tiện lợi vô cùng! Nhà trẻ, tiểu học, thậm chí trung học, đầy đủ mọi

thứ!

Khuynh Tâm làm việc tại một địa phương kêu 'Nhà trẻ Nguyên Bồi'. Đương nhiên, ngay từ đầu cô chỉ đi hỗ trợ chiếu cố đám nhỏ, quét tước nhà trẻ, vì đứa nhỏ của cô vĩnh viễn rời cô mà đi, cô đem tình thương của người mẹ cô gắng chăm sóc thật tốt cho đám nhỏ. Cuối cùng, sẽ ca hát, sẽ khiêu vũ, sẽ đàn dương cầm, sẽ kể chuyện xưa cô rất cực cũng thăng chức lên làm cô giáo, công việc này, có thể khiến cho cô quên đi hết thấy những chuyện mà cô muốn quên, người muốn quên.

Tan học, cô nhìn theo những đứa nhỏ lon ton chạy về nhà, trong lòng tràn đầy một loại hạnh phúc thần nhiên, không phải vì chính cô, mà là bởi vì thấy được những khuôn mặt vui vẻ tươi cười của đám trẻ!

“Lãnh, lãnh, Cô giáo Lãnh...”

Chỉ thấy một người đàn ông cao to đứng ở trước mặt Khuynh Tâm, không ngừng thở hồng hộc. Phun không ra nổi một câu đầy đủ.

“Tần lão sư, anh đừng có gấp, chậm rãi nói!” Khuynh Tâm đưa khăn tay cho anh, mỉm cười nói.

Tần Hiến Minh, thầy giáo duy nhất của nhà trẻ. Lần đầu tiên nhìn thấy Khuynh Tâm liền yêu, yêu cô vì nụ cười ngọt ngào, yêu cô vì khí chất điềm đạm, cũng bởi vì bộ dáng dịu dàng ôn nhu khi chiếu cố cho những đứa nhỏ.

“A, cảm ơn!” Anh tiếp nhận khăn tay “Là... Là như vậy, tôi có hai vé xem phim, vốn muốn cùng với bạn bè đi xem, nhưng mà cậu ấy lại có việc không đi được, dù sao cũng lãng phí, không bằng...Không bằng... Cô giáo Lãnh, chúng ta... Chúng ta cùng đi?”

“Được a!” Khuynh Tâm thực sáng khoái đáp ứng, cô biết anh thích cô, mà cô? Không cần biết có thích hay không, cô chỉ biết sẽ tìm một người đàn ông bình thường, sau đó, bình thường sống, cô sẽ có một gia đình nhỏ thuộc về mình, cũng sẽ có những đứa nhỏ chân chính thuộc về cô.

.

“A, tiểu thiếu gia, không...” Trên thân thể của cô gái vẫn còn đầy đủ quần áo, làn váy lại bị kéo lên đến thắt lưng, hoa huyết đỏ đậm không ngừng co rúm.

Quần áo trên người Nhiếp Nhân Toàn vẫn còn chỉnh tề, nắm chặt lấy thắt lưng của cô gái dùng sức va chạm, mật dịch tích lặc trên sàn nhà, hình thành một vũng nước nhỏ. Người đàn ông khẽ rên nhẹ khi tiểu huyết hút chặt lấy dục vọng của mình, chỉ là ánh mắt lại lãnh khốc giống như có thể kết thành băng, một chút cũng không có dấu hiệu đạt đến khoái cảm mãnh liệt.

Nhiếp Nhân Khải ngồi trên ghế sa lông, nhìn hai người một chút biểu tình cũng không có, chỉ không ngừng hút thuốc.

Nhiếp Nhân Toàn bắt cháp cô gái dưới thân đã ngắt đi, giống như đó chỉ là một con búp bê, như cũ không ngừng luật động, vài cái mãnh va chạm sâu vào bên trong, anh rất cực cũng đem tinh dịch phun giữa hai cánh mông của cô gái. Không thêm để ý chút nào tới hạ thân còn đang lơ lõa, đi đến bên cạnh anh trai tại trên ghế sa lông ngồi xuống, cầm lấy rượu trên bàn hướng miệng dốc xuống.

Nhiếp Nhân Khải thần nhiên liếc mắt nhìn “Toàn, được rồi!”

“Anh...” Trong ánh mắt của Nhiếp Nhân Toàn xẹt qua một tia thống khổ “Em quên không được cô ấy!”

Mặc kệ ôm bao nhiêu phụ nữ, trong đầu của anh cũng chỉ có cô, người phụ nữ nhẫn tâm kia, anh hận không thể băm thây vạn đoạn, rồi lại như thế nào cũng không quên được người phụ nữ đó. Nhiếp Nhân Khải không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt lại tối tăm vẫn luôn hút thuốc.

Cuối cùng anh cũng gạt đi tàn thuốc lạnh lùng nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Mặc kệ là mười năm, hay hai mươi năm, thậm chí là cả đời, anh thề, anh nhất định phải tìm được cô!

.

“Không... Không cần... Không...”

Tiếng thét chói tai vang lên, trên người Khuynh Tâm tràn đầy mồ hôi lạnh từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại. Đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy, cô không ngừng mơ cùng một giấc mộng, mộng thấy bọn họ tìm được cô, mộng thấy bọn họ xé rách quần áo của cô, mộng thấy bọn họ giống như trước kia, chiếm hữu cô, lăng ngược cô! Cô run rẩy đem chính mình lui thành một đoàn.

“Lãnh Khuynh Tâm, không phải sợ, không phải sợ, bọn họ thương tổn không được mấy nữa rồi!” Cô không cần phải sợ hãi, bởi vì cô đã rời xa bọn họ, bọn họ rốt cuộc cũng tìm không thấy, nhất định tìm không thấy, nhất định sẽ không bị tìm được, nhất định sẽ không... Giống như là đang thuyết phục chính bản thân mình, cô không ngừng lặp đi lặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 28

Đài Loan

“Anh!” Nhiếp Nhân Toàn hồng hộc chạy vào trong văn phòng của Nhiếp Nhân Khải “ Anh, có tin tức của cô ấy sao?” Cậu vừa nhìn thấy anh trai mình gửi tin nhắn, liền lập tức bỏ lại khách hàng chạy như bay trở về công ty.

“Chỉ biết là ba năm trước đây có thể cô ấy đã nhập cư trái phép, người chủ của chiếc thuyền nhập cư trái phép kia đã tìm được, nhưng bởi vì thuyền cập bến ở rất nhiều cảng thành phố, cho nên hiện tại chỉ biết cô ấy vẫn còn ở trong nước, nhưng cụ thể là ở nơi nào...” Nói xong anh hưng hăng hút thuốc trong tay.

“Cho dù đem toàn bộ nội địa lật tung lên, cũng nhất định phải tìm ra được cô ấy!”

“Em cho rằng nội địa Đài Loan, em muốn thế nào thì có thể như thế đó sao?” Nhiếp Nhân Khải không bởi vì có tin tức của Khuynh Tâm mà cảm thấy thoải mái, Đài Loan tuy nhỏ nhưng tìm người lại không hề dễ dàng, huống gì không biết tại Đài Loan có bao nhiêu khu vực cảng khác nhau!

“Em mặc kệ nhiều như vậy, nếu không thì tìm mấy nhà trinh thám, nhất định phải đem cô ấy tìm ra cho em!”

Nhiếp Nhân Khải yên lặng gật đầu, tiếp tục hút thuốc...

Thiệu Hưng

“Khuynh Tâm, lần này được nghỉ lễ, chúng ta đi Thượng Hải thế nào?” Tần Hiến Minh nhìn Khuynh Tâm, vui vẻ hỏi. Anh thật không nghĩ tới, cô cứ nhiên sẽ đáp ứng cùng anh hẹn hò, một cô gái tốt đẹp như vậy, bạn bè của anh đều hâm mộ muốn chết.

“Nghĩ như thế nào lại muốn đi Thượng Hải đây?” Khuynh Tâm mỉm cười, nhìn bạn trai của mình, anh không đẹp, cũng không cao, nhưng lại trầm phần trầm là một người đàn ông tốt, cùng anh ở một chỗ cô ngay cả một chút gánh nặng cũng không có, thực an tâm. Tần Hiến Minh nhìn Khuynh Tâm cười ngọt ngào, trong lòng một trận kích động.

“Chúng ta yêu nhau cũng đã hai tháng, nhưng ngay cả một lần hẹn hò hoàn hảo cũng chưa từng, lần này vừa vặn được nghỉ lễ, anh muốn cùng với em có một thế giới của riêng hai người, em xem thế nào?”

“Được, mọi quyết định của anh đều được!” Khuynh Tâm quay người lại “ Em về đến nhà rồi, ngày mai gặp lại!” Nói xong cô dịu ngoan để Tần Hiến Minh in lên trán một cái hôn, sau đó đi vào trong nhà.

Đóng cửa lại, nụ cười trên mặt Khuynh Tâm liền tắt. Tuy rằng cô bắt đầu cùng Tần Hiến Minh yêu nhau, nhưng nội tâm lại vẫn như cũ tràn ngập bất an, tổng cảm thấy sẽ có chuyện gì sắp xảy ra. Bọn họ sẽ tìm được cô sao? Sẽ sao? Cô run rẩy rót cho mình một cốc nước! Uống nước xong, cô cảm thấy khá hơn nhiều, kỳ thật đi Thượng Hải cũng tốt, ít nhất cô không cần một mình một người ngầy ngốc ở nhà miên man suy nghĩ!

Tắm rửa xong sau, cô liền lên giường đi ngủ, đáng tiếc, đêm nay lại như những đêm trước cơn ác mộng không ngừng xuất hiện.

Đài Loan

“Toàn, ngày mốt cùng anh đi Thượng Hải!”

“Đi Thượng Hải? Vì cái gì?” Nhiếp Nhân Toàn không khỏi tò mò hỏi, anh biết có một phần hợp đồng phải đi tới Thượng Hải để ký, nhưng mà một mình anh trai đi không phải là được rồi sao? Vì cái gì còn muốn anh cùng đi?

“Thượng Hải là một thành phố cảng lớn, có khả năng Khuynh Tâm sẽ ở nơi đó, chúng ta đi tìm manh mối, mặt khác Thẩm Quyển cũng đang tìm người, tất cả các cảng ở nơi này đều phải tìm qua, chúng ta thừa dịp ký hợp đồng để đi tìm trước một chút.”

“Được, em đã hiểu, hiện tại em trở về để chuẩn bị!” Nói xong, Nhiếp Nhân Toàn liền đứng dậy rời đi.

Nhiếp Nhân Khải xoay ghế dựa nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không biết vì cái gì, trong lòng anh có một loại cảm giác thực vi diệu, lần này đi Thượng Hải, anh nhất định có thể tìm thấy Khuynh Tâm, Nhưng mà... loại cảm giác bất an kia lại từ đâu mà tới? Chẳng lẽ tìm được cô không phải là một chuyện tốt sao?

Lời của tác giả: Các vị, đừng ghét bỏ chương này vì không có gì đặc sắc a! Ha ha! Chương sau sẽ tiến vào chủ đề chính rồi đó! Các bạn muốn, hai anh em khi thấy Khuynh Tâm cùng người đàn ông khác thân mật cùng một chỗ sẽ phát sinh ra chuyện gì đây?

Chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 29

Có một số việc, trốn không hữu dụng!

Nếu ông trời một khi đã an bài chuyện gì, trừ bỏ thuận theo tự nhiên, bạn sẽ không có cách nào chống trả lại!

Ngày đầu tiên Khuynh Tâm tới Thượng Hải không hiểu vì sao cô lại có cảm giác tim đập nhanh hơn, tổng cảm thấy sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra, rồi lại không nghĩ ra chuyện gì sẽ đến.

“Làm sao vậy, cả ngày tinh thần đều không yên?” Tần Hiến Minh đem thực đơn đưa cho Khuynh Tâm, có chút lo lắng hỏi.

“Không có việc gì!” Khuynh Tâm miễn cưỡng cười cười.

“Kìa... Vậy chúng ta gọi thức ăn!” Đối với người bạn gái này, anh luôn rất cẩn thận, bởi vì trong ánh mắt của cô ngẫu nhiên sẽ toát ra sự bi thương cùng bất lực gắt gao thắt chặt lấy trái tim anh, khiến cho anh cũng cảm thấy rất đau.

“Được...”

Khuynh Tâm cúi đầu chuyên tâm nhìn thực đơn trong tay. Không cẩn thận, chiếc đĩa liền rơi xuống đất, cô vội vàng xoay người lại nhặt. Đúng lúc này, có hai người tiến vào trong nhà hàng, quét mắt liếc nhìn bốn phía sau đó liền cùng một người khác đi lên trên lầu.

Khuynh Tâm thẳng tắp ngồi dậy, Tần Hiến Minh liền kêu người bồi bàn đi lấy một đôi đĩa sạch lại, hai người vừa ăn vừa tán gẫu...

Chậm rãi thả từng bước chân trên đường trở về khách sạn, hai người một câu cũng đều không nói.

“Em...” Tần Hiến Minh muốn nói lại thôi, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nói như thế nào mới tốt!

“Làm sao vậy?”

“Khuynh Tâm...” Anh kéo tay cô “Anh là bạn trai của em, phải không?”

“Đúng vậy, vì cái gì lại hỏi như vậy?” Khuynh Tâm không vui nhìn anh.

“Chỉ là em không vui, lại chưa bao giờ nói cho anh biết!”

“Em...” Khuynh Tâm cắn môi dưới, luống cuống nhìn mặt đất.

“Vì cái gì trong mắt em lại cất giấu nhiều bi thương như vậy?” Anh xoay người cô lại đối diện với mình “Em đã trải qua những gì? Nó khiến cho em rất đau?”

Nước mắt không kìm lòng nổi chảy xuống, cô cho rằng nếu cô che giấu mọi chuyện sẽ tốt hơn, nhưng, cô không nghĩ cho tới hôm nay, cô chỉ lừa gạt chính mình mà thôi!

“Đừng khóc...” Tần Hiến Minh nhìn thấy cô khóc, nhất thời hoảng lên “Anh không hỏi, anh không hỏi ... Em đừng khóc...” Chân tay anh trở lên luống cuống giúp cô lau nước mắt.

Khuynh Tâm vui đùa vào trong ngực anh, những đau xót cùng bất an thủy chung bị vùi lấp sâu dưới đáy lòng nhất thời toàn bộ đều bộc phát, cô quên không được đoạn thời gian kia, quên không được những đau khổ mà bọn họ mang lại cho cô, nội tâm càng thêm sợ hãi. Tần Hiến Minh an tĩnh ôm cô, anh không biết phải làm như thế nào để giúp cô, vì thế, thứ anh có thể làm cho cô, cũng chỉ là ôm chặt lấy cô mà thôi!

Ngày hôm sau, Tần Hiến Minh không hỏi Khuynh Tâm về chuyện đó nữa, bởi vì anh không muốn làm cho cô nhớ tới những chuyện không vui, đã trôi qua rồi anh sẽ khiến cho nó trôi qua, quan trọng là về sau anh sẽ không để cho cô phải khóc!

Vài ngày sau, hai người đều rất ǎn ý không nhắc tới chuyện của buổi tối hôm đó nữa, Khuynh Tâm không biết nên nói cho anh như thế nào về những chuyện trước kia của cô, cô càng không xác định được anh có thể tiếp thu được cô khi cô dơ bẩn như vậy không! Cho nên, cô đành phải làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Hôm nay, Khuynh Tâm và Tần Hiến Minh cùng nhau đi tới khu mua sắm, mua quà cho những thầy cô giáo trong trường.

“Cái kia...” Ngốc đầu mập mập không ngừng lo lắng “Tổng giám đốc Nhiếp, thật sự không có ý tốt...” Chết tiệt, cấp trên đến kiểm tra, cư nhiên khiến cho hắn bị bại lộ chuyện thang máy chuyên dụng cho nhân viên bị hỏng, mà bây giờ lại phải sử dụng chung thang máy với khách hàng, đáng chết siêu cấp nhiều người, mồ hôi trên cái trán trơn bóng của hắn không ngừng tuôn ra, xem ra chức quản lý trưởng của khu mua sắm này khả năng sẽ xong rồi!

Nhiếp Nhân Khải một câu cũng chưa nói, dẫn đầu đi vào, Nhiếp Nhân Toàn thấy thế hô một chữ “shit”, cũng theo đi vào. Ngốc mập mập đầu bóng loáng đem thân hình béo ú chen vào trong thang máy, cũng không sợ thang máy quá tải! Thang máy rớt cục cũng bắt đầu dịch chuyển.

“Khuyh Tâm, em có khỏe không?”

Tần Hiến Minh ôm Khuyh Tâm vào trong lồng ngực của mình, dùng tay che cho cô, thang máy có thêm hai người đàn ông thoạt nhìn rất cao quý kia cùng một người có thân hình béo ục ạch càng trở lên chật chội. Khuôn mặt của Khuyh Tâm toàn bộ đều chôn ở trong ngực Tần Hiến Minh không biết vì cái gì, lòng của cô đột nhiên rất bất an, ngay cả không khí xung quanh cũng cảm thấy thấp phần ngột ngạt.

Thang máy một đường đi lên cao, có lẽ ông trời chỉ muốn vui đùa một chút, dừng lại ở mấy tầng lầu nhưng đều không có người đi ra ngoài, vì thế, thang máy vẫn chật chội như trước.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 30

”Em thế nào rồi?” Cảm giác cô gái nhỏ trong ngực không ngừng run rẩy, Tần Hiến Minh lo lắng hỏi.

“Em... Em... Không có việc gì!” Chuyện gì cô cũng đều không có, nhưng mà... Không hiểu vì sao tim cô lại đập nhanh như vậy!

“Có thể bởi vì nơi này đông người, em có chút khó chịu!”

“Vậy chờ một chút chúng ta đi ra ngoài trước, sau đó đi dạo từng tầng một!” Tần Hiến Minh sẵn sàng nói.

“Được!” Chỉ cần có thể mau mau rời khỏi cái thang máy khiến cho cô hít thở không thông này là tốt rồi!

“Đình...” Cửa thang máy mở!

“Thực xin lỗi, có thể nhường đường một chút được không?”

Tần Hiến Minh một bên tách đám người, một bên ôm Khuyh Tâm chen ra ngoài. Nhiếp Nhân Toàn cùng Nhiếp Nhân Khải thực tự nhiên mà phân ra hai bên, nhường một khe nhỏ để cho Tần Hiến Minh thông qua, khuôn mặt của Khuyh Tâm vẫn luôn chôn ở trong ngực Tần Hiến Minh, cho nên Nhiếp Nhân Toàn bọn họ không phát hiện ra cô, nhưng mà, cũng không biết do ma xui quỷ khiến, thời điểm khi đi ngang qua bên người Nhiếp Nhân Toàn, Khuyh Tâm đột nhiên ngừng đầu hướng bên cạnh nhìn một chút, cô liền nhìn thấy Nhiếp Nhân Toàn đứng ở một bên, nhất thời toàn thân cô như nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

“Là em!”

Một cái chớp mắt kia lại để cho Nhiếp Nhân Toàn nhìn thấy Khuyh Tâm, ánh mắt bạo đột, rống to ra tiếng, người trong toàn thang máy kỳ quái nhìn bọn họ, Nhiếp Nhân Khải theo tầm mắt của em trai liền nhìn thấy Khuyh Tâm xụi lơ trên mặt đất, sau đó đẩy đám người bên cạnh ra một tay kéo Khuyh Tâm từ trên mặt lên.

“Không nghĩ tới, ngay cả ông trời cũng giúp chúng tôi!” Cô vĩnh viễn sẽ chạy không thoát khỏi bọn họ.

“Anh đối với bạn gái của tôi muốn làm cái gì?” Tần Hiến Minh muốn đem tay của Nhiếp Nhân Khải đang cầm lấy tay Khuyh Tâm tách ra, nhưng làm như thế nào cũng vô pháp lay động.

“Bạn gái?” Nhiếp Nhân Khải châm chọc giọng lên một tia cười lạnh. Anh nhìn khuôn mặt của Khuyh Tâm không còn chút huyết sắc nào, anh có thể cảm giác được toàn thân cô đang kịch liệt run rẩy, có thể thấy được cô có bao nhiêu sợ hãi khi nhìn thấy bọn họ, nhận thức này khiến cho lòng anh đau đến mức muốn hung hăng thương tổn cô, làm cho cô cùng anh thống khổ.

“Cậu có biết chúng tôi cùng cô ấy có quan hệ gì sao? Bạn gái! Hừ!” Nhiếp Nhân Khải khinh miệt nhìn Tần Hiến Minh. Sau đó một câu cũng chưa nói, lôi kéo Khuyh Tâm ra khỏi thang máy, Nhiếp Nhân Toàn cùng gốc đầu mập mạp cũng đi theo ra ngoài, Tần Hiến Minh cũng đành phải theo sau, một bên không ngừng kêu la.

“Tôi mặc kệ cô ấy cùng các người có quan hệ như thế nào, hiện tại cô ấy là bạn gái của tôi, các người đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Nhiếp Nhân Toàn nghe thấy hai từ bạn gái không ngừng được nhắc đi nhắc lại, nhất thời trong lòng tức giận, anh nắm lấy cổ áo của Tần Hiến Minh.

“Tôi cảnh cáo anh, cô ấy là của chúng tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không phải là bạn gái của anh, nghe rõ chưa?”

Tần Hiến Minh bị ánh mắt lãnh khốc điên cuồng của Nhiếp Nhân Toàn làm cho kinh sợ, nuốt một ngụm nước bọt, kiên trì nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi...” Lời còn chưa dứt, đã bị Nhiếp Nhân Toàn vung một quyền khiến cho ngã xuống đất.

“Tôi đã cảnh cáo anh, không nên ép tôi!” Nhiếp Nhân Toàn nghiêng răng rít từng chữ một.

“Buông...” Thấy Tần Hiến Minh bị đánh, Khuynh Tâm lập tức giãy dụa “Buông tay, các anh buông, Hiến Minh, anh có sao không?” Cô điên cuồng muốn tránh thoát bàn tay đang kìm chặt lấy mình, khóc hô.

“Buông tay, buông tay! ...”

Nhưng hành động của cô lại hoàn toàn chọc giận đến Nhiếp Nhân Toàn đang bị vây trong sự điên cuồng, anh một cước dẫm xuống người Tần Hiến Minh, chỉ nghe thấy một tiếng xương cốt vỡ vụn thanh thúy vang lên, xương sườn của Tần Hiến Minh nhất thời bị gãy.

“A...” Tần Hiến Minh thông khô lui thành một đoàn. Mồ hôi lạnh đem y phục của anh hoàn toàn thấm ướt.

“Không... A... A... Không...” Khuynh Tâm thấy khuôn mặt của Tần Hiến Minh trở lên xám xịt lại, khó nhìn đau lòng, anh đối với cô tốt như vậy, toàn tâm toàn ý yêu cô, anh khiến cho cô biết cái gì gọi là hạnh phúc, nhưng cô lại hại anh!

“Vì cái gì, vì cái gì không chịu buông tha cho tôi, tôi đã rời đi, như vậy còn chưa đủ sao? Vì cái gì? Vì cái gì vẫn không chịu buông tha tôi, có phải thật sự muốn tôi chết hay không, có phải thật sự nếu tôi chết các người mới bằng lòng buông tha cho tôi, có phải hay không? Có phải hay không? Các người nói a, nói a...” Tiếng hét của Khuynh Tâm kéo tới không ít người vây xem, cô giống như phát điên hướng về phía người bên cạnh quát to, một bên còn hung hăng đánh xuống lồng ngực rắn chắc của Nhiếp Nhân Khải.

“Cho dù em chết, cho dù em xuống địa ngục, chúng tôi cũng sẽ không bỏ qua em! Em vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện thoát khỏi chúng tôi.” Nhiếp Nhân Khải lôi kéo tóc của Khuynh Tâm để cho cô ngẩng đầu nhìn mình “Lãnh Khuynh Tâm, em nghe đây, em chết, tôi sẽ khiến cho hân. . .” Anh liếc mắt nhìn Tần Hiến Minh một cái “Muốn sống không được, muốn chết không xong! Cho em chết cũng không được an lành!” Nhiếp Nhân Khải xoay người đem Khuynh Tâm vẫn còn đang giãy dụa vác lên trên vai.

“Toàn, chúng ta đi!”

“Không... Các anh buông... Không... Hiến Minh...” Khuynh Tâm thét chói tai, nhưng lại không có một ai giám đi qua giúp, ngay bảo vệ cùng gốc đầu mập mạp cũng không có bất luận động tác nào cả.

“Khuynh Tâm...” Tần Hiến Minh muốn đuổi theo, nhưng thân thể truyền tới đau đớn khiến cho anh ngay cả đứng dậy cũng không nổi! Chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhiếp Nhân Khải cùng Nhiếp Nhân Toàn đem người mang đi!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 31

Editor: Dâu Tây Nhỏ

Nhiếp Nhân Khải vác Khuynh Tâm trên vai một đường trở lại khách sạn của bọn họ “Ba” một tiếng, anh đem cô ném xuống giường, Khuynh Tâm liền cảm thấy một trận choáng váng. Cô còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Nhiếp Nhân Khải áp ngã xuống giường.

“Chạy thoát ba năm chưa đủ, còn muốn tiếp tục?” Thanh âm của Nhiếp Nhân Khải lạnh như băng đủ để đông chết người, nhưng lại tràn ngập tức giận. Một bên Nhiếp Nhân Toàn vắt chéo hai chân ngồi ở trên ghế sa lông, miệng ngậm một điếu thuốc.

“Đúng thì thế nào? Căn bản tôi cũng không muốn gặp lại các người!” Khuynh Tâm không nhìn tới sắc mặt xanh mét của Nhiếp Nhân Khải, cô sẽ không sợ bọn họ, sẽ không!

“Em...” Ánh mắt của Nhiếp Nhân Khải giống như muốn phun ra lửa, anh cuồng nộ cơ hồ muốn bóp chết cô gái trước mặt, nhưng...Không biết qua bao lâu, đột nhiên, Nhiếp Nhân Khải giống như khinh khí cầu xì hơi, từ trên người Khuynh Tâm bò dậy, ôm đầu ngồi ở bên giường.

“Vì cái gì, em lại hận chúng tôi như vậy?” Nhiếp Nhân Toàn đi tới, từ trên cao nhìn xuống Khuynh Tâm.

“Hận? Ha ha...” Khuynh Tâm cười đến thê lương.

“Chết tiệt, đừng cười!” Nhiếp Nhân Toàn chịu không nổi khi cô cười như vậy, một bước tiến lên kéo tay cô đem cô từ trên giường kéo lên.

“Tôi không nên hận các người sao? Các người cưỡng bạo tôi, cầm tù tôi, thậm chí thiếu chút nữa giết tôi, như vậy tôi còn không nên hận? Ngay cả con của mình các người cũng không buông tha, anh nói tôi tại sao có thể không hận?” Khuynh Tâm chảy nước mắt nghiêng răng nghiêng lợi nói ra nỗi phẫn hận trong lòng.

“Chúng tôi không biết em mang thai, thật sự không biết! Nếu biết, chúng tôi tuyệt đối sẽ không đối với em như vậy!” Nhiếp Nhân Toàn sứt ruột nói. “

Em không thể bởi vì chúng tôi vô tâm sai lầm liên phản chúng tôi tội từ hình!” Nhiếp Nhân Toàn điên cuồng lay người cô.

“Vô tâm? Một câu vô tâm của anh, có thể đem những chuyện mà anh đã làm gạt bỏ hết được sao? Một câu vô tâm của anh, có thể khiến cho tôi mất đi đứa nhỏ. Thật xin lỗi, tôi chịu không nổi sự vô tâm của anh!”

Nhiếp Nhân Toàn chậm rãi buông Khuynh Tâm ra, quỳ ngã trên mặt đất. Nhiếp Nhân Khải tựa hồ đã khôi phục lại bình tĩnh. “Mặc kệ thế nào đi nữa, chúng tôi cũng sẽ không buông tay!” Anh nhìn Khuynh Tâm, trong ánh mắt tràn đầy kiên quyết.

“Tôi không mong các người sẽ bỏ qua cho tôi, bất quá không quan hệ, các người muốn một 'Cái xác không hồn', vậy cứ lấy đi, tôi đã còn quan tâm tới thứ gì nữa!” Chạy thoát ba năm, cũng lo lắng hãi hùng ba năm, mỗi ngày cô đều gặp ác mộng, chỉ sợ bị bọn họ tìm được!

Thân thể của cô đã được giải thoát, nhưng linh hồn của cô vẫn bị bọn họ giam cầm trong bóng đêm mịt mù, không có một ngày tự do. Nhưng hiện tại, tuy rằng sự lo lắng của cô rốt cục cũng đã xảy ra, chỉ là vào giờ khắc này, cô phát hiện so với ba năm qua cô cứ nhiên cảm thấy thoải mái hơn, bởi vì, rốt cục cô cũng không cần phải sợ bất cứ thứ gì nữa!

“Em cho là em nói như vậy, chúng tôi sẽ bỏ qua cho em?” Nhiếp Nhân Khải bởi vì câu nói của cô tâm liền bị đụng mạnh một cái, đau đến nỗi anh cơ hồ nói không ra lời, thật lâu sau mới thốt ra một câu như vậy.

“Tùy tiện anh nghĩ như thế nào, tôi không hề gì!” Khuynh Tâm đem thân thể của mình lui thành một đoàn, nhắm mắt lại, cô mệt mỏi quá, thật sự mệt mỏi quá, cô không muốn nghĩ nữa, cũng vô lực phản kháng lại!

“Anh...”

Sắc mặt của Nhiếp Nhân Toàn trắng bệch nhìn anh trai mình, anh chưa từng sợ hãi như vậy, cô ấy rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng anh lại cảm thấy cô cách bọn họ thật xa thật xa...

Về mặt của Nhiếp Nhân Khải cũng cứng ngắt, anh có thói quen duy ngã độc tôn, thói quen nghĩ muốn cái gì sẽ có cái đó, nhưng vì cái gì người phụ nữ mà anh yêu nhất anh làm như thế nào cũng không bắt được?

Đúng lúc này, tiếng đập cửa đột nhiên truyền đến, Nhiếp Nhân Khải đứng thẳng bất động lát sau sắc mặt liền xanh mét đi ra mở cửa, ngốc đầu mập mập xấu hổ đứng ở bên ngoài, còn không ngừng dùng khăn tay lau mồ hôi lạnh. Phía sau còn đứng vài người đàn ông mà Nhiếp Nhân Khải không biết.

“Chuyện gì?” Thanh âm lãnh khốc giống như động đất vang lên khiến cho ngốc đầu mập mập không ngừng run rẩy toàn thân lạnh ngắt.

“Tổng, tổng, tổng giám đốc...” Hắn không kìm lòng nổi nói lắp, nửa ngày mới phun ra nổi một câu đầy đủ, nhưng khi hắn phát hiện trong ánh mắt của Nhiếp Nhân Khải đã bắt đầu hiện lên vẻ bạo ngược, hắn rốt cục đem nói phun ra.

“Tổng giám đốc, công an tìm ngài...”

Nhiếp Nhân Khải liếc mắt nhìn lướt qua người đàn ông phía sau hắn.

“Tìm tôi?” Anh lạnh lùng mở miệng. Ánh mắt tàn khốc lạnh lẽo khiến cho vài người công an cảm thấy lo sợ nuốt một ngụm nước bọt.

“Nhiếp tiên sinh phải không? Có người báo án nói anh ở trên đường đánh người, còn bắt đi một vị tiểu thư...”

“Bắt đi? Tôi mang vị hôn thê của tôi đi, như vậy cũng là phạm pháp sao?” Thanh âm lạnh lùng tựa hồ muốn đem không khí xung quanh toàn bộ đều đóng băng.

“Chỉ là...” Nhóm công an đều bị khí thế trời sinh vương giả của Nhiếp Nhân Khải làm cho kinh sợ, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt!

“Hãy bớt sàm ngôn, gọi cục trưởng của các cậu tới gặp tôi!” Nói xong anh không lưu tình đóng sầm cửa lại, để vài người công an ở bên ngoài cửa hai mặt nhìn nhau.

Gọi cục trưởng của bọn họ tới gặp anh ta? Trời, anh ta rốt cuộc là người như thế nào! Ở trong lòng của bọn họ không khỏi cảm thán!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 32

Editor: Dâu Tây Nhỏ

“Anh, bên công an kia không thành vấn đề chứ.”

Hai anh em ngồi ở bên cạnh quầy bar uống rượu, Nhiếp Nhân Toàn không chút để ý hỏi.

“Đài Loan sớm hay muộn cũng phải về, trước tiên cùng đại lục bên này thiết lập quan hệ đối với chúng ta không có gì là không tốt.”

“Vậy là không có vấn đề gì?” Nhiếp Nhân Toàn nhướn mày, anh không nghĩ tới anh trai của mình sớm đã bắt đầu đánh chủ ý lên nội địa.

“Đương nhiên không thành vấn đề, trừ bỏ người phụ nữ kia ra, còn có ai có thể kiếm chuyện với chúng ta.” Anh ngửa đầu đem ly rượu trong tay dốc vào trong miệng. Chưa từng có người nào có thể khiến cho Khuyhnh Tâm trở lên như vậy, làm cho anh không biết xoay sở ra sao. Nhiếp Nhân Khải phải là vô địch, nhưng mà vì cái gì ngay cả một cô gái nhỏ cũng không giải quyết được. Nhiếp Nhân Khải tự giễu nở nụ cười.

Nhiếp Nhân Toàn vừa nghĩ tới Khuyhnh Tâm trái tim liền trầm xuống. Người phụ nữ kia đến tốt cùng muốn thế nào? Bọn họ chả nhẽ còn chưa đáng để tha thứ sao? Cho dù bọn họ thật sự làm sai, bọn họ cũng đã nguyện ý bồi thường, như vậy còn chưa đủ?

Nhiếp Nhân Khải một ly tiếp một ly, nửa ngày mới nói: “Trước phải giải quyết người đàn ông kia rồi tính tiếp.”

“Anh muốn làm như thế nào?”

“Cho hắn xem một trò hay.”

Lần thứ hai sau khi Tần Hiến Minh tỉnh lại đã thấy mình nằm ở trong bệnh viện, lúc đầu anh không biết chuyện gì xảy ra thẳng tới khi thân thể truyền đến cảm giác đau đớn anh mới nhớ tới Khuyhnh Tâm đã bị người khác mang đi, anh lập tức muốn rời khỏi nơi này để đi tìm, chỉ là vừa mới động liền đau muốn chết. Anh báo cảnh sát nhưng trừ bỏ hỏi anh một ít vấn đề liên quan về sau cũng không có tin tức gì. Anh gọi điện thoại về hướng viện trưởng thuyết minh tình huống, viện trưởng liền đồng ý cho anh nghỉ phép, vì thế anh luôn lưu lại trong bệnh viện.

Vào một ngày đột nhiên có mấy người đàn ông xông vào bệnh viện.

“Cậu là Tần Hiến Minh, Tần tiên sinh sao?” Người đàn ông cầm đầu cất tiếng hỏi.

“Các anh là ai? Tìm tôi có chuyện gì?” Anh căn bản không biết mấy người này.

“Chúng tôi là ai không quan trọng, quan trọng là chủ nhân của chúng tôi muốn gặp cậu.”

“Chủ nhân, ài?” Khi nào thì anh lại quen biết cái người gọi là 'chủ nhân' này sao? Đột nhiên hai mắt anh lóe sáng “Là hai người đàn ông đã mang bạn gái của tôi đi báo các người tôi tìm tôi?”

“Chủ nhân của chúng tôi muốn gặp cậu nói chuyện của tiểu thư Khuyhnh Tâm.” Người đàn ông cũng không phủ nhận, trực tiếp nói.

“Được, tôi đi cùng các anh” Ngay cả một chút do dự Tần Hiến Minh cũng đều không có, lập tức liền quyết định đi gặp hai người bọn họ, anh tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ thương tổn tới Khuyhnh Tâm.

“Cậu ở trong này đợi một chút, hai vị thiếu gia rất nhanh sẽ tới” Nói xong, người đàn ông liền xoay người đi ra ngoài.

Tần Hiến Minh bị đưa tới nơi hẻo lánh, nơi này có một biệt thự rất xinh đẹp, bọn họ dẫn anh vào một gian phòng sau đó rất nhanh lui ra ngoài, anh đánh giá bốn phía đột nhiên phát hiện phía trước có một chỗ bị rèm che kín, vì thế anh liền đi tới kéo nó xuống.

“Trời, Khuyhnh Tâm!”

Anh sợ hãi phát ra tiếng, hóa ra phía trước là một khối thủy tinh rất lớn, mà bên trong khối thủy tinh kia cư nhiên là một gian phòng ngủ, Khuyhnh Tâm nằm trên chiếc giường đủ để chứa năm người, không ngừng quay cuồng vặn vẹo, cọ xát.

“Khuyhnh Tâm, Khuyhnh Tâm, em làm sao vậy, là anh đây! Anh là Tần Hiến Minh, em làm sao vậy, em mau trả lời anh đi!” Anh không ngừng đập tay xuống tấm kính thủy tinh, nhưng mặc kệ anh làm như thế nào, kêu gào như thế nào đi nữa, Khuyhnh Tâm cũng đều không đáp lại.

“Đáng chết!” Anh vọt tới trước cửa phòng muốn mở cửa đi ra ngoài lại phát hiện cửa đã bị khóa lại, như thế nào cũng không mở ra được! Vì thế anh đành phải quay lại trước tấm kính. Lúc này hai người Nhiếp Nhân Khải đi vào tới gian phòng nơi Khuyhnh Tâm đang nằm.

“Anh, cô ấy làm sao vậy?” Nhiếp Nhân Toàn phát hiện sắc mặt Khuyhnh Tâm dị thường hồng nhuận, thân thể nóng ran, miệng còn không ngừng rên rỉ, rõ ràng là bị người ta cho uống thuốc kích dục.

“Anh nghĩ muốn cho người xem trò hay, chỉ là nếu nữ nhân vật chính không phối hợp, vậy thì còn gì là lạc thú.” Khuôn mặt Nhiếp Nhân Khải luôn luôn lãnh khốc, lúc này cũng trở lên vô cùng tà ác.

Nhiếp Nhân Toàn vừa nghe thấy lời nói của anh trai, lập tức liền hiểu ra “Cái người đàn ông kia đang ở trong gian phòng đó?”

Đó là một gian phòng đặc biệt, người bên trong có thể nhìn thấu qua tấm thủy tinh để thấy mọi nhất cử nhất động của người trong phòng ngủ, người bên này lại nhìn không thấy người bên kia, chỉ thấy một tấm gương bình thường. Hơn nữa trong phòng ngủ cũng không nghe được bất cứ âm thanh nào mà

người bên kia phát ra, nhưng người bên kia lại có thể nghe có thể nhìn thấy.

Khi Nhiếp Nhân Toàn còn nhỏ, cũng giống như các thiếu niên khác cũng rất thích tình thú trong khi hoan ái, loại phòng này chính là do anh sáng tạo ra, mà các gian phòng trong nhà họ Nhiếp cũng đều được thiết kế như vậy.

“Cảnh diễn đặc sắc như vậy, như thế nào lại không có người xem” Bàn tay lạnh lẽo của Nhiếp Nhân Khải vuốt ve mặt Khuynh Tâm, dù sao cô cũng đã đủ hận bọn họ, anh không quan tâm sẽ khiến cho cô càng thêm hận bọn họ hơn, anh thà rằng để cho cô hận anh cũng không nguyên ý để cô bên người khác.

“A. . .Thật thoải mái. . .” Cơ thể khô nóng khiến cho Khuynh Tâm không kim lòng được khi bàn tay mát lạnh của Nhiếp Nhân Khải chạm vào, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay to, cảm xúc lạnh lẽo khiến cho cô không tự chủ được đem tay anh kéo đến trước ngực mình. Nhiếp Nhân Khải thuận theo cảm lấy bộ ngực đầy đặn, chậm rãi khiêu khích nụ hoa.

“Ừm” Thuốc phát huy tác dụng khiến cho Khuynh Tâm hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ có thể thuận theo phản ứng của thân thể.

Nhiếp Nhân Toàn chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Khuynh Tâm, dịu dàng hôn xuống đôi môi cô “Nếu em vĩnh viễn đều nhu thuận giống như bây giờ, vậy thì có bao nhiêu tốt.” Anh nỉ non đắm chìm trong nụ hôn.

“Không. . .Hai người buông cô ấy ra, Khuynh Tâm. . . Khuynh Tâm, em làm sao vậy. . .” Tần Hiến Minh hô to nhưng cũng không ngăn cản được hai người đàn ông, thân thể bắt đầu truyền đến cảm giác đau đớn, anh thống khổ quỳ rạp xuống mặt đất, thống khổ nhìn Khuynh Tâm ở trong lồng ngực của người đàn ông khác.

Không ai nghe được tiếng hô hét của Tần Hiến Minh, cũng không ai rảnh đi để ý tới nỗi thống khổ của anh, trong phòng ngủ ba người đã hoàn toàn trầm luân trong thế giới tình dục.

Toàn thân Khuynh Tâm trần trụi ngồi ở trên đùi Nhiếp Nhân Khải. Một tay người đàn ông thưởng thức nụ hoa màu đỏ hồng, một tay lấy mật dịch đang không ngừng trào ra ngoài cửa huyết bôi lên hạ thể của chính mình.

Một người đàn ông khác quỳ ở sau lưng cô, hai tay nắm chặt lấy hai cánh mông tuyết trắng, đầu lưỡi tại trên lưng cô liếm láp lưu lại những ấn ký đỏ tươi.

“Á. . .Đau. . .” Khuynh Tâm thống khổ ngẩng đầu lên, hóa ra Nhiếp Nhân Khải đã đem dục vọng của chính mình hung hăng xò xuyên vào trong thân thể cô. Hoa huyết mãnh liệt co rút dữ dội, tựa hồ muốn đem dục vọng của người đàn ông đẩy đi ra, thất lưng của Nhiếp Nhân Khải run lên, cảm chặt lấy thất lưng mềm mại của cô mãnh liệt trườn đưa, Khuynh Tâm cắn môi dưới thừa nhận đau đớn cùng khoái cảm mà người đàn ông kia mang lại.

“Không. . .Từ bỏ. . .Ồ ồ. . .” Cô thét chói tai cầu xin tha thứ, một tay Nhiếp Nhân Khải giữ chặt lấy hông của cô, một tay đè lại cái ót không cho cô động đậy, cứng rắn hôn xuống đôi môi ngọt ngào, đem chiếc lưỡi tiến vào trong khoang miệng của cô không ngừng hút.

Phía sau Nhiếp Nhân Toàn vươn tay giữ chặt lấy bả vai cô dùng sức ép người cô xuống thấp khiến cho Nhiếp Nhân Khải càng tiến vào sau hơn.

Rốt cục thời điểm mơ hồ hít thở không thông người đàn ông mới buông môi cô ra, anh một phen lật thân thể khiến cho cô nằm úp sấp trên giường, nâng cái mông của cô lên, lập tức dục vọng từ phía sau đâm vào, âm thanh va chạm nhất thời vang lên.

“Không. . .Em không được. . .Em” Khuynh Tâm cúi thấp đầu những sợi tóc xòa xuống che lấp đi khuôn mặt, cô không biết mình như thế nào lại phát ra tiếng kêu dâm dăng như vậy, cô chỉ biết cô không có cách nào làm cho thân thể của chính mình đi nghênh hợp người đàn ông trườn sát.

Tìm kiếm với từ khoá: Dâu Tây Nhỏ về bài viết trên: Arie293, Candy2110, HHanh, Mai roy's, Nguyễn Vũ An Thy, Ngọc Hân_5294, Nhu Bạch, Phairin, Phi Pha, Thư_Scorpio, Tra sua, TrangQA830810, Tử Nhục Ly, Vũ Thiên Hạo, diemmanga, minmapmap2505,

miuuiu04, myuyen79,

23.10.2016, 22:56

Ngày tham gia: 21.02.2016, 08:48

TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR cho diễn đàn!

Tuổi: 17

Bài viết: 2575

Được thanks: 21969 lần

Điểm: 5.94

Tài sản riêng:

Bạn đang đọc truyện *Giám Cam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 33

Editor: Dâu Tây Nhỏ

“Như này là có ý gì?” Anh bỗng đứng ngòai dậy, từ trên cao nhìn xuống Khuyhnh Tâm.

Chỉ là ngay cả một ánh mắt liếc anh Khuyhnh Tâm cũng keo kiệt, đơn giản khép hai mắt lại.

“Em...” Nhiếp Nhân Toàn vừa định nổi nóng, Nhiếp Nhân Khải liền tiến tới gần.

“Em không hỏi vì sao em lại trần trụi cùng chúng tôi ở một chỗ sao? Cũng không hiểu kì chuyện gì đã xảy ra?” Ngữ điệu của anh mang theo vài phần tà ác, Khuyhnh Tâm đỏ dần để mặc cho anh hung hăng thương tổn mình, cô im lặng duy trì bộ dáng 'nước lạnh'.

“Có khác biệt sao? Biết hoặc là không biết...có gì khác nhau? Còn có thể thay đổi được sao?” Cô lạnh lùng hỏi, cô đã không còn muốn quan tâm chuyện mà bọn họ làm với cô, dù sao cô có để ý hay không quan tâm, cô cũng vĩnh viễn không có quyền lợi thay đổi.

“Chúng tôi đã cho bạn trai em thưởng thức một hồi trò hay...” Nhiếp Nhân Toàn tà ác cười, cho dù là người ngốc cũng biết bọn họ đã làm chuyện gì, Khuyhnh Tâm lập tức hiểu được, trong nháy mắt, cô cảm thấy có một loại ma lực khiến cho cô hít thở không thông, nhưng chỉ trong chớp lát, cô liền bình tĩnh trở lại, như vậy cũng tốt, ít nhất Hiên Minh có thể nhanh chóng quên cô, sẽ không vì một người phụ nữ dơ bẩn như cô mà lãng phí thời gian.

Hai anh em vẫn luôn chú ý tới biểu tình trên mặt cô, nhìn tới sự bị thương hiển hiện ra mặt Khuyhnh Tâm, trong lòng dường như sinh ra một loại khoái cảm trả thù, chỉ là, không bao lâu, liền thấy khuôn mặt cô đã khôi phục lại trạng thái thờ ơ, không khỏi sửng sốt.

“Cho dù như vậy em cũng không quan tâm?” Nhiếp Nhân Khải không thể tin được hỏi.

Khuyhnh Tâm nghiêng người quay sang chỗ khác, dùng hành động để đáp trả.

“Nói, nói!” Nhiếp Nhân Khải kéo cô, anh chịu không nổi cô lạnh lùng, anh tình nguyện để cô đánh bọn họ, mắng bọn họ, cũng không muốn thấy cô hờ hững! Khuyhnh Tâm tùy ý để anh kéo mình, bà vai bị nắm truyền tới từng trận đau đớn, chỉ là ngay cả một cái nhăn mày cũng không có, ánh mắt không tiêu cự nhìn về phía trước.

Nhiếp Nhân Khải thất bại buông cô ra “Được, xem như em lợi hại, nhưng Lãnh Khuyhnh Tâm, tôi cho em biết, cho dù em chỉ là một cỗ thi thể, chúng tôi cũng tuyệt đối không buông tha em” Nói xong, anh bước xuống giường đi ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Nhiếp Nhân Toàn thật sâu nhìn cô một cái, trong đầu không tự chủ được hiện lên bộ dáng lần đầu tiên nhìn thấy cô, toàn thân lấm lem ôm lấy luck cuộn mình tại góc nhỏ trong con hẻm, tuy rằng lúc đó cô chật vật giống như ăn mày, nhưng trên khuôn mặt vẫn treo lên nụ cười thiên sứ, khiến cho anh và anh trai không cách nào buông tay.

Nhưng vì cái gì, cô chưa từng thật tâm cười với bọn họ, ánh mắt cô nhìn bọn họ đầy sợ hãi, mang theo hoài nghi, cô không tin bọn họ!

Có lẽ bọn họ đã làm nhiều chuyện thương tổn tới cô, nhưng, thật sự không thể cứu vãn nữa sao?

Vài ngày sau, Khuyhnh Tâm cùng bọn họ ngồi trên phi cơ trở lại Đài Loan, dọc đường đi, cả ba đều không nói chuyện, Cùng trầm mặc cho tới khi về Đài Loan.

“Đại thiếu gia, xe đã chờ sẵn ở bên ngoài!” Quản gia cung kính khom lưng, chờ bọn họ đi về phía trước.

Nhiếp Nhân Khải khẽ gạt đầu, lôi kéo Khuyhnh Tâm đi ra khỏi sân bay, quản gia tò mò liếc nhìn Khuyhnh Tâm một cái, ông nhớ trước khi đi hai vị thiếu gia đều không mang theo phụ nữ? Hơn nữa trên mặt cô gái kia ngay cả một tia biểu tình cũng không có, nhóm thiếu gia làm sao lại đi coi trọng cô ta?

Nhiếp Nhân Khải sai bước đi về phía trước, cũng không quản Khuyhnh Tâm có muốn đi hay không. Khuyhnh Tâm lão đạo, nhắm thẳng mặt đất ngã quỵ.

Nhiếp Nhân Toàn đi phía sau nhanh chóng tiến lên đỡ, quần gia kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, này, này, đây có phải là nhị thiếu gia mà ông biết hay không? Cho dù có người sắp chết trước mặt anh, anh cũng không quan tâm, Nhiếp Nhân Toàn cứ nhiên lại đi đỡ một cô gái sắp ngã.

“Như thế nào ngay cả đi cũng không vững.” Nhiếp Nhân Khải cũng không nhìn xem chính mình, quay đầu quở trách. Anh xoay người, vừa định nói gì đó, đột nhiên, sau lưng truyền tới một trận đau đớn kịch liệt.

“A.... có người trúng đạn rồi!” Nhất thời cả sân bay vang lên một trận tiếng hét chói tai, mọi người đổ dồn chạy ra phía cửa. Nháy mắt sân bay trở lên hỗn loạn.

“Anh, anh làm sao vậy, anh....” Nhiếp Nhân Toàn đỡ lấy Nhiếp Nhân Khải đang gục xuống, khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Trời ạ, đại thiếu gia....Như thế nào sẽ...Tiểu thiếu gia...” Quần gia gấp đến độ không biết làm sao mới tốt.

“Ông còn ngốc lăng ở đó làm gì? Còn không mau gọi xe cứu thương!” Nhiếp Nhân Toàn điên cuồng hét lên “Anh, anh tỉnh tỉnh, đừng dọa em! Anh.. tỉnh lại đi.” Anh ôm chặt lấy Nhiếp Nhân Khải đã mất đi ý thức, quần áo trên người đều bị máu nhuộm đỏ.

Khuynh Tâm vẫn đờ đẫn như cũ nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, đầu óc cô loạn thành một đoàn, cô không biết vì cái gì người đàn ông vừa rồi còn đang mắng cô lúc này về mặt lại trắng bệch nằm bất động trên mặt đất, đôi gầy trắng dưới chân bị máu nhiễm đỏ, cô sợ hãi lùi lại một bước, chỉ là máu nhanh chóng cũng tràn theo.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 34

Editor: Dâu Tây Nhỏ

“Cùng anh đi bệnh viện!” Về mặt Nhiếp Nhân Toàn đây tiêu tụy, viên đạn kia chỉ cần lệch thêm một chút, anh trai sẽ không cứu được, tạm thời sinh tụy mệnh đã được cứu về nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Tôi cũng không phải bác sĩ, đi có ích lợi gì?” Khuynh Tâm vẫn không có chút biểu cảm, ác ma chết, không phải cô sẽ là người vui mừng nhất sao?

“Anh lập lại lần nữa, cùng, anh, đi, bệnh, viện!” Cô hận bọn họ như vậy sao, ngay cả sinh mệnh của anh trai anh cô cũng thờ ơ sao?

“Tôi sợ tới đó sẽ nhìn không được rút bình dưỡng khí của anh ta!”

“Em hận tôi như vậy sao? Ngay cả nghĩ cũng muốn chúng tôi chết?” Nhiếp Nhân Toàn không không chế được rống lên.

“Đúng! Mỗi ngày tôi đều khẩn cầu thượng đế cho các người mau xuống địa ngục!” Khuynh Tâm không chút yếu thế nhìn Nhiếp Nhân Toàn. Cô thật sự hy vọng bọn họ nhanh chết đi.

“Em. . .Em. . .” Nhiếp Nhân Toàn tức giận ngay cả một câu cũng nói không lên lời, anh lão đạo ngồi xuống ghé sa lưng, ôm đầu, về mặt thống khổ. Mới có vài ngày ngắn ngủi, cũng bức anh tới điên rồi, công ty bởi vì việc Nhiếp Nhân Khải bị thương mà lòng người hoảng sợ, cảnh sát lại không tìm ra người nổ súng, Nhiếp Nhân Khải không biết khi nào mới tỉnh lại, Khuynh Tâm vẫn như cũ không chịu tha thứ cho bọn họ, thậm chí ngay cả đi tới bệnh viện thăm Nhiếp Nhân Khải cô cũng không nguyện ý, anh vốn hy vọng cô có thể tới bệnh viện làm cho anh trai tỉnh lại, không nghĩ tới. . . Đến tận cùng, anh nên làm thế nào mới phải đây?

Khuynh Tâm lạnh lùng nhìn bộ dạng mệt mỏi của Nhiếp Nhân Toàn, trong lòng đột phát một loại khoái cảm trả thù. Nhưng...cô biết cô không thờ ơ, ít nhất đối với việc Nhiếp Nhân Khải bị thương, cô không phải hoàn toàn không có cảm giác, chỉ là, cô có thể làm gì? Tha thứ cho bọn họ, cùng bọn họ chung sống? Không, cô không làm được! Vất vả lắm cô mới hóa trang được cho mình thành như vậy, cô không thể kiểm cũi ba năm đốt một giờ, nếu không, cô thật sự không biết mình có thể bị bọn họ tổn thương một lần nữa hay không?

Cô bức chính mình trở lên cứng rắn, xoay người chạy lên lầu.

Nhiếp Nhân Toàn thấy thế cũng không ngăn cản, anh biết, nếu không phải thật lòng, cho dù cường ngạnh đưa cô tới bệnh viện, đối với Nhiếp Nhân Khải cũng không có trợ giúp gì.

Chuyện lần này rất có thể nhằm vào hai anh em họ, anh trai đã bị thương, anh cũng không thể liều lĩnh đưa Khuynh Tâm đi, cô không muốn tới...anh cũng không ép.

Nhiếp Nhân Toàn ngồi trong phòng bệnh, nhìn Nhiếp Nhân Khải vẫn còn hôn mê trước mặt, trước mắt một trận mờ mịt “Anh, rốt cuộc khi nào anh mới tỉnh đây?”

Trả lời anh chỉ có tiếng 'tích tắc' của dụng cụ y tế.

“Anh, anh nói cho em biết, rốt cuộc em phải làm thế nào đây, làm sao để thoát khỏi cơn ác mộng này đây?” Nhiếp Nhân Toàn nắm chặt lấy tay anh trai mình “Rốt cuộc phải làm thế nào, cô ấy mới có thể tha thứ cho chúng ta?”

Anh biết rõ lúc này Nhiếp Nhân Khải không thể cho anh bất luận đáp án nào cả, nhưng anh vẫn ngu ngốc một lần lại một lần hỏi, từ nhỏ anh trai luôn chăm sóc anh, cha mẹ không yêu bọn họ, vì thế mà tình thương của anh trai đối với anh cũng tăng thêm gấp bội, rõ ràng chỉ ra trước anh mấy phút đồng hồ, nhưng mỗi lần gặp rắc rối, anh trai luôn luôn thay anh thu thập. Thời điểm khi anh trai nằm trên giường, anh lại không có biện pháp gì để giúp, ngay cả hung thủ cũng tìm không ra.

“Anh... Anh mau tỉnh lại được không?” Kỳ thực anh chỉ là người yếu đuối, bởi vì luôn có anh trai bảo hộ, cho nên mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, khi bầu trời của anh sập xuống, anh mới phát hiện, hóa ra, anh chỉ là một đứa nhỏ.

*

“Thiếu gia...” Dạ Thuốc mang tin tức vừa thu được đưa cho Lạp Phi Nhĩ.

“Biết ai muốn mạng của bọn họ không?”

“Tạm thời chưa biết!”

“Cô ấy sao rồi?” Lạp Phi Nhĩ rũ mí mắt, điều anh quan tâm, chưa bao giờ là sự sống chết của hai người kia.

“Bị giam lỏng ở nhà họ Nhiếp!”

“Phải không?” Lạp Phi Nhĩ lộ ra tia cười lạnh “Chuẩn bị phi cơ, buổi tối hôm nay chúng ta tới Đài Loan.”

“Vâng!” Dạ Thuốc nhận lệnh đi ra ngoài.

Lạp Phi Nhĩ tùy tiện ném tờ liệu mà Dạ Thuốc thu được xuống giường, xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ảnh chụp của một cô gái đặt trên bàn.

“Lần này, tôi tuyệt đối không cho em chạy...”

Hai ngày sau

Nhiếp Nhân Toàn xử lý xong chuyện ở công ty, liền tới bệnh viện thăm Nhiếp Nhân Khải, anh vừa định tiến vào phòng bệnh, một hộ sĩ gọi anh lại “Nhiếp tiên sinh, vừa rồi có người tặng lẵng hoa cho anh trai ngài.”

Nhiếp Nhân Toàn cau mày, chuyện anh trai ở bệnh viện tuyệt đối bí mật, như thế nào sẽ... Anh đầy bụng hoài nghi tiếp nhận hoa, phát hiện phía trên có tấm thiệp, anh mở ra, trong nháy mắt khuôn mặt liền trở lên lãnh khốc, khiến cho hộ sĩ ở bên cạnh không khỏi run sợ.

“Lạp Phi Nhĩ...” Anh nghiền răng nghiền lợi đọc cái tên trên mảnh giấy, anh không nghĩ tới hần cư nhiên chưa buông tha cho bọn họ, còn muốn đoạt đi Khuynh Tâm.

Nhìn Nhiếp Nhân Khải vẫn còn hôn mê, Nhiếp Nhân Toàn âm thầm thề, lần này anh tuyệt đối sẽ bảo vệ người phụ nữ của bọn họ “Anh, anh yên tâm, em tuyệt đối không để hần cướp đi Khuynh Tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 35

Editor: Dâu Tây Nhỏ

Nhiếp Nhân Toàn cảm tài liệu mà cảnh sát đưa cho mình, cau mày. Anh không nghĩ tới, dĩ nhiên bởi vì sự phong lưu trước kia mới rước lấy chuyện về mình. Hai người bọn họ chơi đùa qua vỏ số phụ nữ, chơi xong liền dùng tiền đuổi đi, trừ bỏ Khuynh Tâm, còn lại tất cả đều cam tâm tình nguyện bị bọn họ đùa bỡn.

Ngay từ đầu, cảnh sát đã bắt tay vào điều tra từ những chỗ bọn họ phong lưu, Lý Ngọc Cầm, chức nghiệp sát thủ, diện mạo thanh thuần, lại độc như rắn rết, hầu hết đàn ông bởi vì diện mạo thanh thuần của cô ta mà buông lỏng cảnh giác, kết quả đến chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Hai anh em họ Nhiếp bởi vì ánh mắt cô ta cùng Khuynh Tâm 7 phân tương tự, mới cùng cô ta có quan hệ. Mà sở dĩ ngăn ngừa như vậy là bởi vì bọn họ

nhìn thấy trong mắt của cô ta tràn đầy tham lam, loại phụ nữ này quá nguy hiểm, cho nên bọn họ lập tức liền chặt đứt quan hệ, không nghĩ tới cô ta sẽ trả thù!

Khuôn mặt Nhiếp Nhân Toàn âm trầm, chẳng lẽ do bọn họ tạo nhiều nghiệt, nên hiện tại bị báo ứng sao?

“Phó giám đốc...” Là trợ lý đặc biệt của Nhiếp Nhân Khai, Phương Lợi Văn đi vào văn phòng.

“Chuyện gì?” Nhiếp Nhân Toàn ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, người trợ lý này là cánh tay đắc lực của anh trai, nên anh cũng tương đối yên tâm, rất nhiều việc hiện tại đều giao cho hẩn làm.

“Tôi tra được tại thời điểm tổng giám đốc gặp chuyện không may, cùng ngày hôm đó Lý Ngọc Cẩm liền đáp phi cơ tới Nhật Bản, chi là...” Phương Lợi Văn muốn nói lại thôi.

“Chi là cái gì?”

“Cảnh sát đã cùng cảnh sát Nhật Bản phối hợp điều tra hành tung của cô ta, nhưng lại không phát hiện ra bất cứ dấu hiệu hoạt động nào của cô ta, hơn nữa bọn họ đoán, rất có thể, cô ta đã thay đổi thân phận...” Nói cách khác, có khả năng cô ta đã mượn một thân phận khác trở về Đài Loan!

“Cảnh sát đích xác không được loại bỏ khả năng này!” Nhiếp Nhân Toàn ở trong lòng mắng trăm ngàn thứ, nhưng anh biết hiện tại không phải thời điểm phát hỏa, việc quan trọng nhất chính là cố gắng giữ tinh tảo!

“Tôi đã biết, cậu tiếp tục tra, từ gần đây đến toàn bộ Đài Loan từng bước từng bước cẩn thận tra!”

“Vâng, phó giám đốc!” Tuy rằng ngoài miệng đồng ý, nhưng trong lòng Phương Lợi Văn thầm than khổ liên tục, từng bước từng bước tra, kia đến khi nào mới tra ra được đây?

Nhiếp Nhân Toàn từ bệnh viện trở về nhà đã vào 1 giờ sáng, cả người mỏi mệt, rõ ràng đã vài ngày nay chưa được nghỉ ngơi, nhưng đầu óc lại thanh tỉnh đến thực. Anh mở cửa phòng Khuynh Tâm. Ngồi xuống bên giường, ánh trăng phản chiếu qua tấm rèm cửa, chiếu nên khuôn mặt ngủ say của cô gái, Nhiếp Nhân Toàn ngơ ngác nhìn cô, trong lúc ngủ cô không cần tận lực giả vờ lạnh lùng, không cần nói ra những lời bèn nhọn, cô bây giờ, cùng mấy năm trước rất giống nhau, thuần khiết giống như thiên sứ...

Nhưng bọn họ lại giam cầm linh hồn cô, nhuộm đen đôi cánh tuyết trắng, làm cho cô dần héo rũ trong lồng giam hoa lệ...Anh vươn tay chậm rãi cọ xát mặt xuống mặt cô.

“Khuynh Tâm...” Anh thấp giọng gọi, nếu hết thấy có thể quay lại, anh tuyệt đối sẽ không thương tổn cô, anh biết anh hai cũng sẽ không!

“Phụ nữ đều nhanh chóng quay lưng lại với quá khứ đi tìm hạnh phúc mới, người phụ nữ sinh ra anh cùng anh hai cũng như vậy. Những người phụ nữ vây quanh hai anh em anh cũng không khác biệt, mà ngay cả em...” Anh dừng một chút, về mặt anh bởi vì nhớ lại quá khứ nên có chút vụn vặt “Mà ngay cả em...Cũng phản bội chúng tôi! Trong nháy mắt em lựa chọn Lạp Phi Nhi, trái tim anh tựa như bị thứ gì đó hung hăng đâm một nhát, anh biết anh hai cũng có cảm giác đó. Anh không biết vì cái gì lại không thể buông tay, cho dù em lựa chọn phản bội, hai anh vẫn muốn em. Cho dù em từng có người đàn ông khác, hai anh vẫn muốn em... Có đôi khi ngay cả anh cũng khinh thường chính mình, vì cái gì đối em không buông bỏ nổi...”

“Cổ nhân rõ ràng nói qua 'Sĩ chi đam hê! Do khả thuế dã; Nữ chi đam hê! Bất khả thuế dã' (*) chỉ là vì cái gì em có thể dễ dàng buông tay, còn hai anh lại không có biện pháp quên em? Bởi vì em chưa từng yêu chúng tôi, cho tới bây giờ cũng không có trầm mê với ái tình sao?” Nhiếp Nhân Toàn nhỏ giọng hỏi.” Ở bên người chúng tôi thật sự thống khổ như vậy sao? Khuynh Tâm... Em hận chúng tôi hận đến ngay cả anh hai bị thương cũng không muốn đi nhìn một lần. Nhưng em có biết không, hai anh chỉ vì quá yêu em, cho nên mới không thể chịu đựng được em phản bội! Cả hai đều không biết thế nào là yêu một người, cho nên mới lặp đi lặp lại nhiều lần thương tổn em. Nhưng hai anh cũng rất đau, hai anh cũng thương tâm, tự tôn không cho phép biểu hiện ra sự yếu đuối, trừ bỏ thương tổn em để che dấu thống khổ, hai anh thật sự không biết còn có thể làm gì...”

Con trai có phải lòng mê gái

Thì còn có thể gỡ ra được

Con gái mà phải lòng mê trai

Thì không thể gỡ thoát ra được.

* Con trai mà phải lòng mê gái thì còn có thể giải thoát được, còn con gái mà phải lòng mê trai thì không thể giải thoát được. Ấy là lời tự xấu hổ ăn năm rất sâu xa của người đàn bà sau khi bị phụ bỏ. Chủ yếu nói rằng người đàn bà không có việc gì ngoài hơn nữa, chỉ lấy trinh tìn làm tiết tháo mà thôi. Một khi đã mất lòng đoan chính đi, thì những điều khác không đáng xem xét tới nữa. Không thể nói rằng con trai mê gái thật là không có hại đâu nhé.[/color]

Nhiếp Nhân Toàn chậm rãi cúi đầu, hôn nhẹ xuống môi cô, thật sâu nhìn cô một cái, anh thở dài, rồi đi, từ khi trở vềĐài Loan bọn họ đều phân phòng ngủ. Trong chớp mắt cánh cửa đóng lại nước mắt Khuynh Tâm rốt cục cũng tràn mi. Kỳ thật từ lúc Nhiếp Nhân Toàn ngồi xuống bên người cô, cô cũng đã tỉnh, những gì anh nói cô đều nghe thấy được...Hóa ra, bọn họ thật sự yêu cô, nhưng lại không tin tưởng cô để rồi gây ra tổn thương. Sự phản bội của cô thật sự thương tổn được bọn họ...Ông trời, cô nên làm thế nào đây, cô nên tha thứ cho bọn họ sao? Hay vẫn tiếp tục ngu ngơ, tiếp tục làm bộ cái gì cũng không biết, tiếp tục hận, tiếp tục oán...Nhưng, nghe xong lời anh nói, cô thật sự còn có thể làm cho mình hận bọn họ? Cô thật sự còn có thể tiếp tục vô tâm vô tình?

Bỗng nhiên, cô nghe được tiếng vang rất nhỏ, cô tưởng Nhiếp Nhân Toàn trở lại, lập tức nghiêng người tiếp tục giả bộ ngủ, nhưng lại không thể tưởng tượng nổi, thanh âm hình như từ ban công truyền tới. Cô mở mắt, phát hiện một người đàn ông cao lớn đứng sừng sững bên giường.

“Người...”

Cô còn chưa kịp kinh hô ra tiếng, đã bị người đàn ông dùng tay bưng kín miệng mũi, cô chỉ ngửi thấy mùi hương kì lạ, sau đó, toàn bộ thân mình đều mềm nhũn lâm vào hôn mê...

“Thực xin lỗi, Khuynh Tâm tiêu thư, đắc tội...” Dạ Thước nhanh chóng vác Khuynh Tâm lên vai, từ lầu hai ban công nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Giām Cām* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 36

Editor: Chân Ninh

Khuynh Tâm mở mắt liền nhìn thấy Lạp Phi Nhĩ ngồi trên ghế sa lon cách đó không xa, cô đột nhiên muốn lên tiếng cười to! Mà cô, đích xác đã làm như vậy!

“Em cười cái gì?” Cô thỉnh linh cười khiến Lạp Phi Nhĩ kinh ngạc, anh đã nghĩ qua trăm ngàn loại phản ứng khi cô tỉnh lại thấy anh, duy nhất không nghĩ tới cô sẽ cười giống như kẻ điên!

“Anh không thấy tôi đang vui sao? Ha ha...”

“Tôi không cho là có chuyện đáng giá để em cười thành như vậy!”

“Mọi chuyện lại trở về nguyên điểm của nó, không phải sao? Bọn họ cầm tù tôi, sau đó anh bắt cóc tôi, không được bao lâu, bọn họ đem tôi đoạt lại, còn hiện tại? Tôi đã ở trong tay anh, không lâu nữa, bọn họ sẽ đem tôi đoạt trở về? Chúng ta cứ như vậy luân hồi, vẫn luôn luân hồi, anh không biết chúng ta như vậy thực buồn cười sao?” Khuynh Tâm cười tới nước mắt đều tràn mi.

“Tôi sẽ không để bọn họ cướp đi em lần nữa!” Lạp Phi Nhĩ hùng hăng nói.

“Tùy tiện các người muốn thế nào được thế đó!” Cô cái gì cũng không sao cả, nằm xuống tiếp tục ngủ, ở đâu cũng giống như nhau, đều bị giam trong lồng, nếu như vậy, cô còn phải để ý cái gì sao?

Thấy cô hoàn toàn không để ý tới sự hiện hữu của anh, Lạp Phi Nhĩ căm tức muốn giết người, anh nắm chặt tay phát ra tiếng 'Khanh khách'. Nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn được, dù sao, lúc trước nếu không phải do anh xúc động, có lẽ, hiện tại bọn họ đang rất vui vẻ... Nếu anh đã không bỏ được cô, vậy tra tấn cô còn có ý nghĩa gì, không bằng quên đi tất cả...Nghĩ vậy, Lạp Phi Nhĩ ổn định lại tinh thần cùng Khuynh Tâm nói chuyện.

“Em nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì, về sau nói!” Sâu kín thở dài, anh từ từ ngồi xuống ghế sa lon. Tuy rằng Khuynh Tâm nhắm mắt, nhưng nếu như nói dưới tình huống như vậy cô thật sự có thể ngủ, cô liền không phải Lãnh Khuynh Tâm.

“Có lẽ Nhiếp Nhân Toàn đã phát hiện mình biến mất rồi? Không biết anh ta có đoán ra là Lạp Phi Nhĩ bắt cóc mình không?” Khuynh Tâm ở trong lòng nghĩ “Anh ta vừa bận rộn điều tra chuyện của anh trai vừa bận rộn chuyện của công ty. Hiện tại đến cả mình cũng biến mất không biết anh có thể tức giận đến phát cuồng hay không...”

Không thể phủ nhận, khi Nhiếp Nhân Toàn nói những lời đó bên giường trong lòng Khuynh Tâm đã bắt đầu rung động. Cô biết mình đã mềm lòng. Kỳ thật bị bắt cóc cũng tốt, ít nhất cô có đoạn thời gian không cần đối mặt với Nhiếp Nhân Toàn. Cô thật sự không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với anh, cô đã không còn có thể chém đinh chặt sắt dứt khoát mà tự nói với mình: cô hận anh, nhưng cô cũng không có cách nào tha thứ cho anh dễ dàng như vậy...Mà đối với Lạp Phi Nhĩ, cô thật sự rất mâu thuẫn: cô hận anh nhưng ở phương diện khác, cô lại cảm thấy thua thiệt cho anh. Dù sao, cô đã khiến anh mất hết mặt mũi trở thành nhân vật bị mọi người chê cười.

Nếu không xảy ra sự kiện kia, anh đối với cô cho tới nay đều là che chở...Còn Nhiếp Nhân Khải? Sống chết chưa biết! Trong lòng cô quan tâm nhất là cái tên luôn luôn trưng ra bộ mặt lạnh lùng đó. Nguyên nhân chính là vì luôn luôn để ý, vì trong lòng cô anh không giống một ai khác cho nên cô mới càng thêm không có cách nào tha thứ cho những thương tổn mà anh gây ra... Nếu anh cứ như vậy chết đi thì sao? Cô không khỏi rùng mình vì cái ý tưởng này, nếu anh chết, nếu anh cứ như vậy rời bỏ thì cô ... Nhất định sẽ hối hận cả đời.

“Không thấy? Một người rành rành trước mặt như vậy tại sao lại có thể không thấy?” Sáng sớm thức dậy theo thói quen Nhiếp Nhân Toàn đến phòng

Khuynh Tâm thăm cô lại phát hiện cô không ở trong phòng. Hồi lần lượt từng người, hết thấy đều nói không biết. Một người hoàn hảo tốt lành đột nhiên lại biến mất?

“Tiểu thiếu gia, cậu bình tĩnh một chút...” Quan gia kiên trì đi lên khuyên nhủ.

“Bình tĩnh một chút? Người cũng không biết đi nơi nào, ông bảo tôi như thế nào bình tĩnh?” Nhiep Nhân Toàn điên cuồng ném tất cả đồ vật trong tầm tay cho đến khi bên người không còn đồ vật để anh ném anh mới suy sụp ngã xuống ghế sa lông, thống khổ ni non.

“Anh hai, em xin lỗi, em đã không bảo vệ tốt cho cô ấy...” Anh thực xin lỗi anh hai, anh rõ ràng đáp ứng anh hai phải bảo vệ tốt cho cô. Nhưng mà anh không làm được, anh cư nhiên ngay tại nhà mình mà đánh mất cô ấy.

“Đình linh linh...” Đột nhiên, điện thoại vang lên, quan gia nom nớp lo sợ đi nghe điện thoại. Nghe xong vài câu, đột nhiên sắc mặt đại biến “Tiểu thiếu gia, không tốt. Bệnh viện điện báo nói đại thiếu gia không xong rồi...”

Nghe vậy, mặt Nhiep Nhân Toàn xám như tro “Không... Sẽ không ... Anh hai sẽ không có việc gì ...” Anh nghiêng ngả lao đảo chạy ra cửa “Anh, xin anh đừng bỏ lại em...”

Khuynh Tâm không thấy, hiện tại ngay cả anh trai cũng không muốn anh nữa sao? Anh chạy vội đến ga ra, sau đó mãnh nhấn ga, hướng bệnh viện lao đến.

“... 7 giờ sáng nay tại bệnh viện bệnh tình của Nhiep Nhân Khải - Tổng giám đốc của tập đoàn Nhiep thị bỗng trở nên nguy kịch. Thông báo phát ra khiến cho cổ phiếu tập đoàn Nhiep thị mất điểm trên diện rộng ...”

Lạp Phi Nhĩ nghe được tin này khoe miệng gọi lên tia cười lạnh. Mà ngồi ở một bên về mặt Khuynh Tâm đã tái nhợt, thật sự, không qua khỏi sao? Nhiep Nhân Khải thật sự... không xong sao? Lạp Phi Nhĩ nhìn Khuynh Tâm đau buồn khổ sở, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Xem ra Nhiep Nhân Khải lần này chết chắc rồi!”

“Sẽ không!” Khuynh Tâm không khống chế được rống to “Anh ấy không có việc gì!” Sẽ không!

“Hừ, cũng đã thông báo tình trạng nguy kịch, chắc là sống không được bao lâu nữa đâu!” Hóa ra ông trời đối anh cũng không tệ lắm, cư nhiên để anh nguyên rũa ứng nghiệm. Thật sự là thống khoái nhân tâm a! (tâm trạng vui vẻ thoải mái)

“Không...” Khuynh Tâm không tự giác lắc đầu, chẳng lẽ, bọn họ cứ như vậy âm dương cách biệt. Không, cô không cần...Khuynh Tâm đột nhiên chạy đến bên người Lạp Phi Nhĩ.

“Anh cho tôi đi bệnh viện xem anh ấy được không?” Có lẽ sẽ là gặp mặt lần cuối.

“Không có khả năng!” Lạp Phi Nhĩ không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

“Cầu xin anh, để tôi đi gặp anh ấy có được không?”

Lạp Phi Nhĩ bỗng nhiên đứng lên, anh nâng cằm Khuynh Tâm để ánh mắt hai người đụng nhau “Em cho rằng tôi sẽ cho em cơ hội trở lại bên cạnh hai người đàn ông kia sao?”

“Tôi cam đoan tôi sẽ không trở lại bên cạnh bọn họ, tôi chỉ muốn đi gặp anh ta...”

“Cam đoan? A... Cam đoan của em có tác dụng sao?”

“Anh ấy sắp chết a, anh ấy sắp chết!” Khuynh Tâm rút cục đau tới khóc thành tiếng, cô không nghĩ ngay cả gặp lần cuối cũng không được.

“Mặc kệ thế nào tôi cũng sẽ không cho em đi!” Lạp Phi Nhĩ quyết tâm muốn chặt đứt những gì liên quan giữa cô và anh em họ Nhiep.

“Anh...” Khuynh Tâm đột nhiên nhìn thấy con dao gọt hoa quả trên bàn liền chớp lấy đặt trên cổ của mình.

“Em muốn làm cái gì?” Lạp Phi Nhĩ vươn tay muốn cướp dao, Khuynh Tâm lập tức lui nhanh ra phía sau một bước tránh né.

“Nếu anh không cho tôi đi, tôi liền chết cùng Nhiep Nhân Khải!”

“Em uy hiếp tôi!” Vì muốn gặp người đàn ông kia ngay cả mạng cũng có thể không cần sao?

“Anh để tôi đi gặp anh ấy một lần, sau đó tôi cam đoan cùng anh về Pháp. Tôi sẽ hoàn toàn quên bọn họ, được không?”

Bốn phía trở nên yên tĩnh như tờ, hồi lâu, Lạp Phi Nhĩ mới mở miệng “Được, tôi cho em đi gặp hắn lần cuối. Sau này mặc kệ hắn còn sống hay chết em phải lập tức đi cùng tôi!”

Nói xong, Lạp Phi Nhĩ quay sang Dạ Thuốc nói “Dạ thuốc, chuẩn bị xe!”

“Dạ!” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

“Cám ơn!” Khuynh Tâm chậm rãi buông dao xuống.

“Hy vọng em có thể nhớ kỹ việc em vừa đáp ứng với tôi.”

“Anh yên tâm, tôi sẽ tuân thủ lời hứa của mình!”

Xe từ biệt thự Lạp Phi Nhĩ chậm rãi đi ra nhưng không bao lâu bỗng nhiên chỉ nghe thấy “Phốc” một tiếng, đầu xe quay ngoắc hướng về phía một bên.

“Dạ thưa, làm sao vậy?”

“Thiếu gia, hình như là xe có trục trặc.”

Lạp Phi Nhĩ nghe vậy chau mày “Nhu thế nào đang êm đẹp liền trục trặc?”

“Tôi xuống nhìn một chút.” Dạ Thước đem xe dừng ở ven đường. Hắn mới vừa mở cửa xe, đột nhiên phía sau một trận kinh phong truyền đến, hắn vội vàng lui trở lại trong xe. May mắn tránh thoát một viên đạn. Còn chưa kịp biết rõ ràng chuyện gì, cửa xe phía sau đã bị người mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 37

Editor: Chân Ninh

“Người là ai, muốn làm gì?” Lạp Phi Nhĩ tưởng có người muốn bắt cóc anh, vừa muốn kéo Khuynh Tâm đến bên người, người tới lại đoạt trước một bước lôi Khuynh Tâm ra khỏi xe.

“Buông cô ấy ra...” Anh muốn đi ra theo, lại bị người nọ chĩa súng vào đầu.

“Tôi muốn cô ta, anh tốt nhất đừng xen vào việc của người khác!” Người nọ toàn thân hắc y, mà ngay cả đầu cũng trùm khăn đen nhưng nghe thanh âm rõ ràng là nữ.

“Cô bắt tôi làm gì?” Khuynh Tâm dùng sức phản kháng nhưng cô gái vẫn giữ chặt không buông khiến cô gãy dựa như thế nào cũng không thoát.

Cô ta tựa hồ không kiên nhẫn, dùng sức đập mạnh sau ót Khuynh Tâm. Một trận đau nhức truyền đến, Khuynh Tâm nhất thời mất đi tri giác. Cô ta nhanh chóng mang Khuynh Tâm lên xe.

“Cô đến tốt cùng là ai, bắt cóc cô ấy làm cái gì?” Lạp Phi Nhĩ muốn đi cứu Khuynh Tâm. Cô gái nhướn mày, đột nhiên đưa súng lên bắn một phát.

“Thiếu gia...” Dạ Thước mãnh liệt phóng về phía trước xô Lạp Phi Nhĩ ngã bổ nhào trên mặt đất mới tránh thoát viên đạn. Cô gái đó khởi động xe, đập chân ga, rất nhanh liền biến mất ở ngay trước mắt Lạp Phi Nhĩ.

“Đáng chết!” Nhìn chiếc ô tô lao đi như bay, Lạp Phi Nhĩ tức giận dùng sức đập mạnh xuống đất. Đến tốt cùng người nào lại cùng Khuynh Tâm có thù oán? Cô cơ hồ đều là bị hai tên cầm thú kia giam lỏng căn bản không có cơ hội đắc tội với người khác. Nhìn thân thủ của cô gái đó rất có thể là sát thủ chuyên nghiệp. Ai sẽ hận cô đến mức mướn sát thủ chuyên nghiệp giết cô? Trừ phi... Cùng hai người đàn ông kia có quan hệ.

“Dạ Thước, trở về lái một chiếc xe đến, chúng ta đi bệnh viện!” Có lẽ, Nhiếp Nhân Toàn sẽ biết là ai bắt cóc Khuynh Tâm.

“Ừm...” Khuynh Tâm than nhẹ một tiếng tỉnh lại. Sau ót truyền đến từng đợt đau nhức, vừa định dùng tay xoa xoa, lại phát hiện mình bị trói trên một cái ghế. Ngoài miệng còn dán băng. Cô vừa định cử động, một giọng nữ liền ngăn trở cô.

“Tôi khuyên cô tốt nhất đừng lộn xộn, nếu không, bom nổ cũng đừng nói tôi không nhắc nhở trước!”

Nghe vậy, Khuynh Tâm quả nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Cô hoảng sợ nhìn cô gái toàn thân màu đen trước mắt. Bốn phía trở nên cực kỳ an tĩnh, mơ mơ hồ hồ cô nghe thấy được tiếng 'Tích tích'.

“Ngô... Ngô...” Cô rốt cuộc là ai, bắt tôi làm cái gì?

Cô gái áo đen cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi đến trước mặt Khuyhnh Tâm, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô “Quả nhiên xinh đẹp đến mê hồn, trách không được có nhiều đàn ông vì cô mà thần hồn điên đảo như vậy!” Cô gái áo đen khẽ thăm thì về mặt phá lệ làm người khác run sợ.

Khuyhnh Tâm không tự giác run rẩy. Giống như cảm giác được cô sợ hãi, cô gái áo đen đột nhiên ánh mắt trợn trừng hung hăng tát Khuyhnh Tâm một cái khiến cho đầu Khuyhnh Tâm lệch về một bên, sau đó lập tức nắm cằm quay mặt cô lại, ép Khuyhnh Tâm đối diện với mình.

“Tôi luôn suy nghĩ đến tốt cùng dạng phụ nữ gì có thể bắt được trái tim của hai người đàn ông đó. Thật không nghĩ tới, cũng chỉ là một bình hoa di động mà thôi!” Cô ta buông tay, sau đó lùi lại “Bất quá hiện tại cho dù là ai. Làm tổn thương tôi thì một người tôi cũng sẽ không bỏ qua...”

“Ngô... Ngô...” Cô muốn làm cái gì? Mau thả tôi ra. Cô có ý gì, đàn ông gì chứ?

“Bom này hai giờ sau sẽ nổ. Cô không cần sợ, hai anh em kia rất nhanh sẽ đi cùng với cô! Ha... Ha ha ha...” Lý Ngọc Cầm cười điên cuồng rời khỏi kho hàng cũ nát.

“Ngô... Ngô ngô...” Cô muốn đi đâu, không, đừng đi... Khuyhnh Tâm sợ hãi trừng to mắt. Cô gái kia đến tốt cùng muốn làm cái gì, vì cái gì lại bắt cóc cô? Hai người đàn ông, cái gì hai người đàn ông chứ? Chẳng lẽ... Trời ạ, không phải là hai anh em họ Nhiếp kia chứ? Hay Nhiếp Nhân Khải chính là bị cô ta... Nghĩ vậy, trong lòng Khuyhnh Tâm nhất thời nóng như lửa đốt, cô ta bắt cóc cô vì muốn uy hiếp Nhiếp Nhân Toàn sao? Vậy Nhiếp Nhân Toàn không phải sẽ gặp nguy hiểm? Không... Cô không thể để cho anh có chuyện, cô nhất định phải nghĩ biện pháp trốn thoát, nhất định!

Nhiếp Nhân Toàn ngậy gốc ở bên ngoài phòng cấp cứu, không ngừng cầu nguyện, khẩn cầu thượng đế đừng mang anh trai anh đi. Đúng lúc này, điện thoại di động của anh vang lên.

“Tôi là Nhiếp Nhân Toàn!”

“Nhiếp đại thiếu gia, đã lâu không gặp...”

“Cô là... Lý Ngọc Cầm?” Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên hô lên dọa người chung quanh giật mình.

“Thiếu gia...” Quản gia tiến lên muốn hỏi, Nhiếp Nhân Toàn khoát tay chặn lại, ý bảo ông đừng nói.

“Không tồi! Cụ nhiên còn nhớ rõ giọng của tôi!”

“Cô đến tốt cùng muốn thế nào?” Nhiếp Nhân Toàn sắp không ản nhẫn nổi mà bùng nổ tức giận, anh tin tưởng cô ta gọi điện thoại cho anh tuyệt đối không có chuyện tốt.

“Tôi muốn thế nào, ha hả, chẳng qua là muốn cùng anh ôn chuyện mà thôi!”

“Nếu tôi nói tôi tuyệt không muốn cùng cô ôn chuyện thì sao?” Nhiếp Nhân Toàn cười lạnh, ôn chuyện? Giữa bọn họ có chuyện gì để ôn đây?

“Không muốn? Ai, thật đáng tiếc, tôi vốn nghĩ anh sẽ rất thích mới đúng. Tôi cũng không muốn làm khó người khác. Anh không đến thì thôi đi, tôi cùng tiểu tình nhân của anh tâm sự cũng rất vui vẻ...”

“Cô lại muốn giờ trò gì?” Cái gì tiểu tình nhân, anh không có tình nhân, anh luôn luôn chỉ có phụ nữ, không có tình nhân, trừ bỏ... Trừ bỏ... Khuyhnh Tâm! Nhiếp Nhân Toàn hoảng sợ mà hô ra tiếng.

“Cô bắt Khuyhnh Tâm?”

“Tôi muốn nhìn một chút là dạng mỹ nhân nào, cụ nhiên có thể bắt lấy tâm của hai vị Nhiếp thiếu gia a...”

“Tôi cảnh cáo cô, Lý Ngọc Cầm, cô chỉ cần động đến một sợi tóc của Khuyhnh Tâm, tôi sẽ nhất định sẽ khiến cho cô sống không bằng chết!”

“Tôi sợ quá đi...”

“Cô...”

“Tôi cho anh nửa tiếng, lập tức đến kho hàng XX gặp tôi, nhớ kỹ, một người. Nếu không...” Nói xong, Lý Ngọc Cầm liền cúp điện thoại.

“Đáng chết! Ông ở đây chờ giải phẫu chấm dứt. Tôi hiện tại có việc muốn ra ngoài!” Nhiếp Nhân Toàn nhanh chóng nói.

“Nhưng là, tiểu thiếu gia...”

“Cái gì cũng đừng hỏi, việc này tôi sẽ tự mình sẽ xử lý!” Nói xong anh liếc mắt nhìn phòng giải phẫu, anh, em sẽ đi cứu Khuyhnh Tâm ngay bây giờ. Anh yên tâm, em nhất định sẽ không để cho cô ấy có việc gì! Sau đó anh chạy ra phía thang máy.

“Thiếu gia, đó không phải là Nhiếp Nhân Toàn sao? Hiện tại hắn còn vợ và chạy đi đâu?”

Lạp Phi Nhĩ vừa đến cửa bệnh viện, còn chưa kịp xuống xe, liền thấy Nhiếp Nhân Toàn chạy như bay đi ra. Vợ và như vậy, chẳng lẽ là đi cứu Khuyhnh

Tâm? Ánh mắt Lạp Phi Nhi tối sầm lại.

“Dạ Thước, đuổi theo nhưng đừng cho hắn phát hiện!”

“Dạ, thiếu gia!” Dạ Thước nhanh chóng nhấn chân ga, đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 38

Editor: Smallblue (Chân Ninh)

“Lý Ngọc Cầm, tôi đến rồi, cô xuất hiện đi!” Nhiếp Nhân Toàn chạy như bay tới nơi Lý Ngọc Cầm nói. Bốn phía tất cả đều là xác ô tô lại không nhìn thấy bóng dáng Lý Ngọc Cầm.

“Lý Ngọc Cầm...” Nhiếp Nhân Toàn tiếp tục hét to, lúc này, một thanh âm nữ phía sau anh vang lên.

“Nhiếp Nhị thiếu gia, anh cuối cùng cũng đến!”

Nhiếp Nhân Toàn xoay người, thấy Lý Ngọc Cầm toàn thân đen tuyền đứng đó. Anh nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy Khuynh Tâm.

“Khuynh Tâm đâu?”

“Khuynh Tâm, Khuynh Tâm, trong mắt anh cũng chỉ có cô ta. Chẳng lẽ anh chưa từng yêu tôi bao giờ?”

“Hãy bớt nói nhảm đi. Rốt cuộc cô muốn thế nào? Anh trai tôi bây giờ còn đang ở trong phòng phẫu thuật, như vậy cô còn không chịu buông tay?” Nhiếp Nhân Toàn lạnh lùng nhìn ả. Anh biết, hiện tại không phải thời điểm xúc động.

Mà lúc này, Lạp Phi Nhi cùng Dạ Thước tránh ở phía sau xe. Dạ Thước thấp giọng hỏi Lạp Phi Nhi bên cạnh “Thiếu gia, hiện tại tôi nên làm như thế nào?”

Lạp Phi Nhi nhìn nhìn bốn phía.

“Cậu ở đây xem tình hình, tôi đi tìm Khuynh Tâm!”

“Nhưng mà thiếu gia...” Như vậy rất nguy hiểm! Còn không biết ả ta có đồng lõa hay không.

“Đây là mệnh lệnh!”

“Dạ, thiếu gia phải cẩn thận!”

“Tôi biết rồi!” Nói xong, Lạp Phi Nhi liền hướng kho hàng cách đó không xa chạy tới. Nơi này cũng chỉ có kho hàng kia có thể giấu người!

“Buông tay? Ha ha...” Giống như nghe được chuyện nực cười nhất trên đời, Lý Ngọc Cầm cười điên cuồng.

“Được rồi, rốt cuộc cô muốn thế nào mới bằng lòng thả Khuynh Tâm?”

“Nhiếp Nhân Toàn, bây giờ là anh cầu xin tôi. Cầu người mà thái độ như vậy sao?”

“Có...” Nhiếp Nhân Toàn hít sâu một hơi, nhắm mắt ngập ngừng “Có lỗi với cô là chúng tôi, cô ấy không liên quan tới chuyện này ... Cầu xin cô... thả người...”

“Thành ý giống như không đủ nha. Tôi muốn anh quỳ xuống để cầu xin tôi...”

“Lý Ngọc Cầm, cô đừng khinh người quá đáng!” Nhiếp Nhân Toàn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ trước mắt anh thật muốn thiên đao vạn quả cô ta.

“Không chịu sao? Hừ!” Lý Ngọc Cầm hừ lạnh “Tôi quên nói cho anh biết, tôi đã cài bom trên người phụ nữ mà anh yêu nha...” Cô lại khiêu khích nhìn đồng hồ trên tay một chút “Phòng chừng mười phút nữa sẽ nổ đó...” Nói xong còn ra vẻ tiếc hận lắc lắc đầu.

“Thật là hồng nhan bạc mệnh!”

“Cô...”

Nhiếp Nhân Toàn xông tới muốn đánh người, Lý Ngọc Cầm nhanh chóng dùng súng chĩa vào đầu anh.

“Tôi khuyên anh tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ!”

Một bên Dạ Thước nghe được trong lòng run sợ, có bom, không phải thiếu gia rất nguy hiểm sao? Hắn xoay người muốn chạy tới kho hàng bên kia lại không cẩn thận đá vào sắt vụn dưới chân, nhất thời phát ra thanh âm rất lớn.

“Ai?”

Khẩu súng trên tay Lý Ngọc Cầm hướng về phía Dạ thước, sau đó không chút do dự bóp cò. Nhiếp Nhân Toàn nhân cơ hội chạy tới đá Lý Ngọc Cầm ngã trên mặt đất. Súng bay đi xa. Hai người nhất thời xoay qua đánh thành một đoàn. Chân trái Dạ Thước trúng đạn ngã sòng xoài trên mặt đất. Lý Ngọc Cầm xoay người một cái liền ngồi trên người Nhiếp Nhân Toàn, một quyền hung hăng đâm xuống mặt anh, đánh đến Nhiếp Nhân Toàn choáng váng mắt hoa. Cũng may thân thủ của anh cũng không tệ, nhắc chân đá vào lưng Lý Ngọc Cầm đem cô ta đá cách xa người mình. Anh mới vừa đứng lên, Lý Ngọc Cầm lại nhảy lên một cước, đá vào bụng anh. Đồng thời, nắm đấm của Nhiếp Nhân Toàn cũng dừng trên mặt Lý Ngọc Cầm. Hai người càng đánh càng kịch liệt, tuy rằng Nhiếp Nhân Toàn là đàn ông, thể lực rõ ràng chiếm ưu thế nhưng Lý Ngọc Cầm dù sao cũng trải qua huấn luyện của sát thủ chuyên nghiệp, trong lúc nhất thời, Nhiếp Nhân Toàn cũng không chiếm được tiện nghi.

Bên kia, Lạp Phi Nhĩ một mình chạy đến kho hàng, liền thấy Khuynh Tâm bị trói trên một cái ghế.

“Khuynh Tâm...” Anh nhanh chóng chạy đi qua “Ông trời phù hộ, em không có việc gì...” Anh đem đầu cô ôm vào trong ngực mình.

“Ngô... Ngô...” Lạp Phi Nhĩ sao lại đến đây?

Lạp Phi Nhĩ vội vàng xé băng dính trên miệng cô, Khuynh Tâm khẩn cấp hỏi “Sao anh lại đến được đây?”

“Anh đi theo xe Nhiếp Nhân Toàn tới đây.” Vừa nói vừa cời dây thừng trên người Khuynh Tâm.

“Nhiếp Nhân Toàn?” Khuynh Tâm sững sốt, thật đúng là cùng anh ta có liên quan.

“Vậy hiện tại Nhiếp Nhân Toàn ở đâu?” Cô sốt ruột hỏi.

“Cậu ta cùng người phụ nữ kia ở bên ngoài. Đừng nói hấn nữa, chúng ta đi mau!” Nói xong muốn kéo cô đứng lên.

“Không được, có bom...” Khuynh Tâm vội vàng ổn định thân mình.

“Cái gì, bom?” Trong lòng Lạp Phi Nhĩ không khỏi căng thẳng, gấp người lại nhìn xuống phía dưới ghế dựa “àdeuxballes!” (Tiếng Pháp ý là đáng chết)” Anh kiểm tra bom thật cẩn thận. Anh có một người bạn là chuyên gia về phương diện này. Anh nhìn qua loại bom dính trên ghế liền xác định một khi không có áp lực bom sẽ nổ nhanh hơn, theo thời gian hiện tại một khi Khuynh Tâm rời khỏi ghế dựa, chỉ trong hơn mười giây bom sẽ nổ. Phải làm như thế nào đây? Cho dù không đi cũng không kịp đợi cảnh sát đến đây ...

“Anh đi mau đi, mặc kệ tôi...” Khuynh Tâm đẩy anh ra. Cô không thể để cho anh cùng chết với cô.

“Em cho là tôi có thể bỏ mặc em mà đi sao?”

“Coi như tôi cầu xin anh. Một người chết còn tốt hơn là hai người cùng chết. Anh còn có tiền đồ sáng lạng, không đáng vì tôi...” Khuynh Tâm khóc rống cầu xin anh rời đi.

Lạp Phi Nhĩ lại hôn lên môi cô” Nếu đi thì cùng đi, anh tuyệt đối sẽ không bỏ mặc em. Em nghe rõ đây! Chúng ta có thời gian mười giây đồng hồ, anh đếm 1, 2, 3, sau đó em lập tức chạy theo anh, ngàn vạn lần đừng quay đầu lại, nghe rõ chưa?”

“Nhưng mà...” Tại sao cô có thể để anh mạo hiểm cùng cô chứ?

“Đừng nói gì nữa, nếu không chúng ta ai cũng đừng nghĩ còn sống mà rời đi!” Lạp Phi Nhĩ lau nước mắt trên mặt Khuynh Tâm rồi đếm “1... 2... 3!” Vừa dứt lời, Lạp Phi Nhĩ liền kéo Khuynh Tâm chạy thực mạng ra khỏi kho hàng. Mới vừa chạy ra bên ngoài, chợt nghe thấy 'Oanh' một tiếng nổ lớn truyền đến, Lạp Phi Nhĩ theo phản xạ nhào tới phía trước nắm xuống cũng không quên đặt Khuynh Tâm ở dưới thân bảo vệ cô.

Nhiếp Nhân Toàn một cước đá Lý Ngọc Cầm trên nóc chiếc xe cũ. Lý Ngọc Cầm tại trần xe lăn một vòng rơi xuống đất, cô nhặt một cây côn sắt gần đó lên nhắm về phía Nhiếp Nhân Toàn mà đánh. Nhiếp Nhân Toàn không ngừng dùng cánh tay chống đỡ gây góc đánh xuống, mắt thấy sắp chống đỡ không nổi thì Dạ Thước ở một bên nhặt súng mà Lý Ngọc Cầm làm rơi khi nãy mở chốt bảo hiểm, bóp cò ...”Phanh” một tiếng, Lý Ngọc Cầm trúng lớn hai mắt quỵ ngã trên mặt đất... Nhiếp Nhân Toàn tiến lên nắm lấy bà vai cô ta hỏi.

“Khuynh Tâm đâu?”

Lý Ngọc Cầm nở nụ cười “Sốt ruột sao? Tôi muốn cô ta chôn cùng với tôi, ha ha... Nhiếp Nhân Khải cũng sẽ chôn cùng với tôi ... Ha ha ha ha...”

“Cô...”

Ngay tại lúc Nhiep Nhân Toàn tức giận muốn bóp chết cô, đột nhiên, kho hàng cách đó không xa truyền đến một tiếng vang thật lớn! Mặt mày Nhiep Nhân Toàn trở lên trắng bệch.

Lý Ngọc Cầm cười càng điên dại “Ha ha, ha ha ha ha ha...”

“Không... Sẽ không...” Nhiep Nhân Toàn buông Lý Ngọc Cầm ra, vội vã chạy tới kho hàng.

“Thiếu gia...” Dạ Thước chịu đựng đau nhức trên chân, miễn cưỡng đứng lên, khập khiễng đi tới kho hàng.

Một trận rung chuyển mãnh liệt đi qua, Khuynh Tâm rốt cục cũng khôi phục lại ý thức. Toàn thân giống như bị xe tải nghiền qua. Cô giãy dụa muốn đứng dậy, Lạp Phi Nhi cũng bởi vì động tác của cô lật sang một bên. Khuynh Tâm ngồi dậy.

“Lạp Phi Nhi anh sao rồi...” Cô cố hết sức nâng nửa người trên của anh lên, trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp.

“Lạp Phi Nhi anh đừng làm em sợ. Anh tỉnh lại đi...”

Phía sau lưng Lạp Phi Nhi sớm đã máu thịt lẫn lộn, cái ót cũng bị tảng đập trúng dòng máu đỏ tươi theo miệng vết thương chảy ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 39

Editor: Smallblue (Chân Ninh)

Lạp Phi Nhi ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu mới miễn cưỡng mở mắt.

“Làm thế nào... Em nên làm cái gì bây giờ, Lạp Phi Nhi...” Khuynh Tâm khóc nức không ngừng giúp anh lau máu.

“Đừng khóc, Khuynh Tâm... Khụ khụ... Đừng... Khóc...” Lạp Phi Nhi muốn giúp cô lau nước mắt, lại phát hiện ngay cả sức đưa tay lên anh cũng không có.

“Lạp Phi Nhi... Lạp Phi Nhi... Lạp Phi Nhi...”

Ngoại trừ kêu tên anh, trong lúc nhất thời Khuynh Tâm không biết mình còn có thể làm cái gì!

“Đừng khóc... Anh... Cho tới bây giờ...Không muốn... em khóc... Khụ khụ... Chỉ là...” Mỗi một tiếng ho, Lạp Phi Nhi liền phun ra một ngụm máu.

“Không được nói, cái gì cũng đừng nói...”

“Khuynh Tâm, tha thứ cho anh... Tha thứ cho anh đã từng dối với em... Khụ khụ... Thương tổn... Anh không muốn... Thật sự không muốn...”

“Cầu xin anh đừng nói nữa, chỉ cần anh không có việc gì, em cái gì cũng không so đo. Em không hề hận anh. Em tha thứ cho anh, tha thứ cho anh mà...” Khuynh Tâm khóc hô, nước mắt không ngừng rơi trên mặt Lạp Phi Nhi.

“Khuynh Tâm...”

Nhiep Nhân Toàn thấy Khuynh Tâm ngồi dưới đất ôm Lạp Phi Nhi, cảm giác cả trái tim đều sống lại. Thật tốt quá! Cô không có việc gì! Thật tốt quá!

“Nhiep Nhân Toàn, mau, cứu... cứu Lạp Phi Nhi...” Nhìn thấy Nhiep Nhân Toàn, Khuynh Tâm giống như nhìn thấy cứu tinh, mừng rỡ khóc thét lên. Nhiep Nhân Toàn nhìn Lạp Phi Nhi đã lâm vào hôn mê trong lòng một trận mâu thuẫn. Anh hận Lạp Phi Nhi sao không chết sớm một chút, nhưng mà...

“Cầu xin anh, cứu... cứu anh ấy...”

Khuynh Tâm khóc nức nở không dừng được, Nhiep Nhân Toàn nhìn thấy một hồi đau lòng, xem ra, nếu anh không cứu Lạp Phi Nhi, phỏng chừng Khuynh Tâm sẽ hận anh cả đời! Nghĩ đến đây, anh cũng không cố chấp việc bọn họ trước kia từng có bao nhiêu mâu thuẫn, cũng Lạp Phi Nhi chạy ra xe, một bên hô to.

“Mau, chúng ta lập tức đưa hắn đi bệnh viện!”

“Thiếu gia...” Dạ Thuốc cũng chạy lại.

“Đừng nói nữa, chúng ta phải nhanh chóng tới bệnh viện, còn trì hoãn sẽ không kịp nữa”

Nhiếp Nhân Toàn cũng Lạp Phi Nhi chạy rất nhanh mà Khuynh Tâm cũng đi qua đỡ Dạ thuốc, đi theo phía sau Nhiếp Nhân Toàn.

*

Lưng của Lạp Phi Nhi gần như bị lột hết một lớp da do bị đất đá ma sát khi bom nổ, ngay cả da đầu cũng tổn thương. Nhưng giống như kỳ tích không đến một ngày sau giải phẫu anh liền tỉnh lại.

“Đừng khóc nữa, anh không phải đã không có chuyện gì sao?”

Về mặt Lạp Phi Nhi hiện lên vẻ bất đắc dĩ nhìn Khuynh Tâm luôn khóc không ngừng từ lúc anh tỉnh lại. Phụ nữ quả nhiên là làm từ nước!

“Nhưng mà...Nhưng mà... em không ngừng khóc được...hức... hức” Cô chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dáng cả người đầy máu của anh là nước mắt liền tự động rớt xuống.

“Ai...” Lạp Phi Nhi thờ dài, cô khóc đến mức khiến cho hần cảm thấy tâm phiền ý loạn không biết làm sao mới tốt chỉ đành kiên nhẫn an ủi “Ngoan, đừng khóc! Anh thật sự không có việc gì. Em nhìn xem không phải anh đang rất tốt ngồi nói chuyện với em sao?”

“Em...”

“Tai họa sống ngàn năm, có vài người mạng thật lớn!”

Khuynh Tâm còn không kịp nói cái gì, đã bị Nhiếp Nhân Toàn mở cửa tiến vào cắt ngang “Như thế nào lại không chết!”

“Nhiếp Nhân Toàn, anh không cần nói như vậy...” Khuynh Tâm vừa định khuyên nhủ Nhiếp Nhân Toàn, nhưng lại bị Lạp Phi Nhi cắt ngang.

“Nhiếp đại tổng giám đốc cũng chưa tử, tôi nào dám chết trước?” Muốn nói móc anh? Tiếng Trung của anh cũng rất tốt nha!

“Có một số việc vẫn nên có thứ tự trước sau. Đúng rồi, bác sĩ nói hần còn có thể sống bao lâu?”

“Mẹ nó! Tôi thực hối hận khi cứu anh!” Nhiếp Nhân Toàn tức giận mắng, cư nhiên dám nguyên rủa anh trai anh.

“Tin tôi đi. Đó cũng chính là sỉ nhục của đời tôi!”

Nhiếp Nhân Toàn cho rằng Lạp Phi Nhi muốn được kẻ thù không đội trời chung với mình cứu sao?

“Anh...” Khuynh Tâm thấy hai người lại ồn ào lên, liền lôi kéo Nhiếp Nhân Toàn đi ra ngoài.

“Lạp Phi Nhi, anh nghỉ ngơi trước đi, em cùng anh ấy đi ăn cơm...” Nói xong không đợi hai người trả lời liền đem Nhiếp Nhân Toàn kéo ra ngoài.

“Em làm gì vậy? Mới ba giờ chiều ăn cơm cái gì? Cơm trưa hay là cơm chiều?” Nhiếp Nhân Toàn trào phúng nói.

“Anh đừng như vậy, anh ấy là người bệnh...”

“Hần là người bệnh! Hần là người bệnh! Lành Khuynh Tâm, em còn có thể bắt công hơn nữa không?” Nhiếp Nhân Toàn điên cuồng hét lên làm khuôn mặt trưởng đến đỏ bừng.

“Em không có...” Cô nào có bắt công, chỉ là nếu không phải vì cứu cô, Lạp Phi Nhi cũng sẽ không biến thành như vậy! Cô kia đương nhiên phải chiếu cố anh nhiều một chút.

“Không có, còn nói không có...” Nhiếp Nhân Toàn tiếp tục rống lên với Khuynh Tâm.

“Tiên sinh, nơi này là bệnh viện...” Một cô y tá đi tới nhắc nhở.

“Câm miệng!” Nhiếp Nhân Toàn trừng mắt nhìn y tá một cái, y tá nhất thời bị dọa đến nói không ra lời.

“Em chỉ biết đến Lạp Phi Nhi, bác sĩ đều nói hần không có việc gì nhưng mỗi ngày em vẫn túc trực bên cạnh hần còn anh thì sao? Anh cũng bị thương, em có từng quan tâm qua không?”

Lúc này Khuynh Tâm mới chú ý tới Nhiếp Nhân Toàn trên mặt đầy rẫy vết xanh tím, ngay cả trên cánh tay đều quấn băng vải. Nhất thời cảm thấy một trận áy náy, Cô đúng thật đã bỏ qua anh.

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi, xin lỗi, anh muốn em xin lỗi làm gì chứ? Lành Khuynh Tâm, trong mắt em chúng tôi đến tột cùng là gì? Anh bị thương em không để ý, anh hai

hôn mê bất tỉnh ngay cả đi xem em cũng không muốn, trong lòng em chỉ có một mình Lạp Phi Nhi phải không?” Nhiếp Nhân Toàn đau lòng đến hốc mắt cũng đã ươn ướt. Hẳn liều chết liều sống cứu cô thì sao chứ? Cô một chút đều không thêm để ý. Vì cô, ngay cả người anh ghét cay ghét đắng cũng cứu nhưng anh đổi được gì?

“Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi...” Cô không phải cố ý xem nhẹ bọn họ.

“Thôi được rồi. Lúc này anh cũng không muốn tranh cãi việc em có yêu chúng tôi hay không. Chỉ là mong em nỗ lực việc anh đã cứu em mà đi nhìn anh hai đi. Có lẽ...” Thật là lần cuối cùng!

“Nhiếp Nhân Khải, anh ấy... Thế nào?” Khuynh Tâm run rẩy hỏi, sao lại có biểu hiện đau thương như vậy kêu cô gặp Nhiếp Nhân Khải, chẳng lẽ...

Nhiếp Nhân Toàn lắc đầu, cắn răng nói “Đừng hỏi, em chỉ cần nói em có bằng lòng hay không thôi!”

“Bằng lòng, em đương nhiên bằng lòng!”

Tại quỹ môn quan vòng một vòng, cô đã nghĩ thông suốt, rõ ràng trong lòng quyến luyến anh, cần gì phải lừa dối mình? Chuyện quá khứ cứ để cho nó qua đi, quan trọng nhất là nắm chắc hiện tại, nắm chắc tương lai!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 40

Editor: Smallblue (Chân Ninh)

Ngồi trước giường bệnh, Khuynh Tâm chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc nào của Nhiếp Nhân Khải. Anh trong mắt cô vĩnh viễn là người lạnh lùng cao ngạo tự tin, ánh mắt lạnh như băng giống như có thể đem hết thảy mọi thứ đông cứng. Khí thế cao ngạo giống như thế giới này không có bất luận thứ gì có thể đánh bại anh!

Nhưng hiện tại anh lại yếu ớt như vậy, giống như một giây sau sẽ lập tức biến mất.

“Anh có trách em không? Cứ nhiên lâu như vậy mới tới thăm anh...” Khuynh Tâm miễn cưỡng cười.

“Chỉ trách em thật ngu ngốc, lâu như vậy mới nghĩ thông suốt...” Cô dừng một chút, sau đó tiếp tục nói: “Kỳ thật em biết nếu không gặp các anh, chỉ bằng em, không bằng cấp không năng lực, như thế nào sinh tồn trong xã hội này? Thay vì nói em trách các anh cầm tù em không bằng nói không có các anh thì em cũng không có khả năng sống đến giờ...”

Nâng tay Nhân Khải áp lên mặt mình, Khuynh Tâm thì thầm “Kỳ thật em cũng muốn tha thứ cho các anh. Thật sự khi có thai...” Nhắc tới đứa nhỏ, Khuynh Tâm rốt cuộc nhìn không được, nghẹn ngào “Em cho là có đứa bé này, giữa chúng ta có lẽ sẽ khác, các anh có thể quên em đã từng phản bội, em cũng có thể quên các anh tôn trọng em, nhưng hai người lại... Em không có cách nào chịu đựng nữa cho nên em lựa chọn rời đi. Chỉ là không nghĩ tới các anh sẽ cố chấp như vậy như thế nào cũng không chịu buông tha cho em...”

“Bị các anh tìm được em hoảng sợ bất lực. Ngoại trừ dùng lạnh lùng nguy trang chính mình, em không biết còn có thể dùng thái độ gì để đối mặt với các anh... Mà ngay cả khi anh gặp nguy hiểm, lúc nào em cũng liều mạng tự nói với chính mình không thể mềm lòng, em hận các anh, em nhất định phải hận các anh, em không dám tới gặp anh. Em sợ nhìn thấy anh, em liền không có biện pháp tiếp tục lừa gạt mình, không có biện pháp giả bộ chính mình thật sự rất hận các anh...”

Nước mắt trong suốt chảy xuống như mưa nên không nhìn rõ đôi mắt nhắm nghiền của Nhiếp Nhân Khải đang từ từ mở ra...

“Vào khoảnh khắc bom phát nổ, em đã cho rằng mình chết chắc rồi. Em sợ, sợ ngay cả nhìn anh lần cuối cũng không được...”

“Em không hận các anh, thật sự, không hận ... cầu xin anh... Tỉnh lại được không? Chúng ta quên mọi chuyện đã qua đi. Chúng ta một lần nữa bắt đầu, được không...”

“Khải, mở mắt nhìn em được không...”

Khuynh Tâm khóc không thành tiếng. Cô rốt cuộc nhìn không được trong lòng bị thương cùng sợ hãi, ôm Nhiếp Nhân Khải điên cuồng khóc nức.

“Ồn... ồn ào quá...”

Giọng nam mỏng manh từ đỉnh đầu truyền đến. Khuynh Tâm kinh hãi ngẩng đầu, vừa vặn chống lại con người lạnh băng, rồi lại ở trong đó, mơ hồ nhìn

thấy tình yêu!

“Anh tỉnh rồi, thật tốt quá, anh rốt cục cũng tỉnh...” Khuynh Tâm vui vẻ nhảy dựng lên.

“Vừa khóc vừa cười, khó coi chết đi được!” Vẫn giọng điệu lạnh lùng nhưng nghe vào trong tai Khuynh Tâm lại thấy ấm áp.

“Đúng rồi, em phải đi gọi bác sĩ, đúng, kêu bác sĩ!” Khuynh Tâm miệng ồ ào, chạy đi ra ngoài.

“Bác sĩ, anh ấy tỉnh, bác sĩ, Nhiếp Nhân Khải tỉnh...”

“Cô bé ngu ngốc này!” Nhiếp Nhân Khải không kìm lòng nổi khoe miệng gọi lên ý cười. Thật sự qua cơn mưa trời lại sáng đúng không?

Một tuần sau

“Khuynh Tâm, anh muốn ăn táo...” Một giọng nam ngao mạn ra lệnh.

“Khuynh Tâm, anh muốn ăn lê...” Một giọng nam không chút yếu thế, lập tức vang lên.

“Vì sao trái của anh nhỏ hơn của hần, em bắt công!” Thanh âm phàn nàn vang lên.

“Vì sao trái của anh gọt xấu hơn của hần, em bắt công!”

So sánh sao? Ai không biết, hừ.

“Khuynh Tâm...”

“Khuynh Tâm...”

“Hai người có thôi đi không!”

Khuynh Tâm thật sự muốn điên rồi. Cô thực hoài nghi đầu óc hai người bọn họ có phải bị phá hư rồi không, nếu không vì sao cứ so sánh tị nạnh ngây thơ như trẻ con? Hai người đàn ông ba mươi tuổi lại trẻ con hơn cả đứa trẻ ba tháng.

“Rõ ràng là em bắt công, đối với hần tốt hơn!” Lạp Phi Nhi lên tiếng trước.

“Em bắt công? Lạp Phi Nhi đại gia à, anh nói gì mà em lại không làm theo không?”

“Hừ, em rốt cục cũng thừa nhận chăm sóc cho hần hơn anh!” Về mặt Nhiếp Nhân Khải đầy khó chịu, còn tưởng rằng có thể lợi dụng lần bị thương này hảo hảo cùng Khuynh Tâm bồi dưỡng tình cảm, không nghĩ tới cư nhiên xuất hiện một Trình Giảo Kim!

“Em...”

“Cô ấy đối tốt với tôi là phải. Anh bị thương hoàn toàn xứng đáng, danh sách phong lưu dài đằng đẵng. Chết một mình còn chưa tính, còn liên lụy người khác!”

“Không ai mượn cớ tranh giành giao du với kẻ xấu, chính mình gà mẹ nói quái được ai?” Muốn cãi nhau phải không? Anh phụng bồi!

“Nhiếp Nhân Khải, anh...”

“Được rồi!”

Khuynh Tâm chịu không nổi rống lên.

“Cãi, cãi, cãi suốt thôi. Từ khi bắt đầu cho hai người ở chung một phòng, hai người các anh liền cãi nhau không ngừng, cho các anh tách ra các anh lại không đồng ý. Hai người đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì?”

Muốn cái gì, còn không phải là muốn cùng em ở chung sao nếu không ai lại cùng tên hỗn đản kia chịu chung một phòng? Hai người đàn ông đồng thời nghĩ.

“Kính nhờ hai người các anh không cần đùa giỡn ngu ngốc như vậy được không?” Khuynh Tâm nhu nhu ản ản day huyệt thái dương. Hai người đàn ông này hoàn toàn có bản lĩnh đem thánh nhân bức điên!

“Cái gì, cư nhiên dám nói anh đùa giỡn ngu ngốc!” Hai người đàn ông trấm miệng một lời mà rống. Sau đó lại hung hăng trừng mắt nhìn đối phương.

“Anh nói theo tôi làm gì chứ?” Thực đúng dịp nói cùng một câu!

“Hừ!”

Đồng thời quay mặt sang chỗ khác! Thấy hành động ngại thẹn của hai người, Khuyển Tâm thật sự dở khóc dở cười. Lúc này, Nhiếp Nhân Toàn đi vào phòng bệnh.

“Làm sao vậy anh? Mới ra khỏi thang máy liền nghe thấy tiếng anh rồi.” Anh ngồi xuống bên giường Nhiếp Nhân Khải.

“Không có gì!” Nhiếp Nhân Khải cũng không nhiều lời, dù sao nói cũng chỉ khiến cho mình lại tức giận thêm.

“Toàn, chuyện của công ty thế nào?”

“Anh yên tâm đi, từ khi truyền ra tin tức anh tỉnh lại cô phiếu đã bắt đầu tăng trở lại.”

“Vậy là tốt rồi!” Nhiếp Nhân Khải vừa lòng gật gù đầu.

“Nhiếp, Nhiếp Nhân Toàn, cái kia... Anh ăn cơm xong chưa?” Khuyển Tâm nhỏ giọng hỏi, cô không biết anh bị làm sao, sau khi Nhiếp Nhân Khải tỉnh anh liền âm dương quái khí, hơn nữa đối với cô lại lạnh lùng xa cách.

“Toàn, em cùng Khuyển Tâm đi ăn cơm đi!”

Em trai nhà mình đang suy nghĩ gì anh làm anh hai như thế nào lại không biết. Ai, còn không phải nhìn Khuyển Tâm luôn luôn chiếu cố bọn họ mà xem nhẹ nó sao, trong lòng không vui lại không chịu thừa nhận mình ăn dấm, vì thế liền bày ra gương mặt thối cho Khuyển Tâm xem, thật sự là đứa nhỏ khờ mả.

“Em còn có việc nên đi trước đây!” Khó chịu khó chịu khó chịu! Siêu cấp khó chịu! Cô gái đáng ghét, anh mới không thèm ăn cơm cùng cô. Nhiếp Nhân Toàn hừ một tiếng, đứng lên.

“Anh, ngày mai em trở lại thăm anh!” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi.

“Anh...”

Anh ấy đã muốn bắt đầu chán ghét cô sao? Ngay cả cùng cô ăn cơm cũng không thể chịu đựng được? Khuyển Tâm ủy khuất rơi nước mắt. Thấy bộ dáng Khuyển Tâm khổ sở, Lạp Phi Nhĩ đau lòng rống Nhiếp Nhân Khải.

“Nhìn em trai của anh đi, kia gọi là thái độ gì? Khuyển Tâm đồng ý bồi hấn ăn cơm là nể mặt hấn, còn bày ra bộ dáng đáng kinh tởm ấy cho ai xem chứ, hừ!”

Nhiếp Nhân Khải lườm Phi Nhĩ một cái, mặc kệ hấn. Nhân Khải vẫy vẫy tay, ý bảo Khuyển Tâm đi qua ngồi xuống.

“Anh ấy chán ghét em có phải không?”

Khuyển Tâm đi tới bên giường của Nhiếp Nhân Khải, nhỏ giọng hỏi. Ánh mắt hồng hồng, nhìn Nhiếp Nhân Khải. Anh đưa tay kéo Khuyển Tâm ngồi xuống.

“Cậu ta ăn dấm thôi!”

“Cái gì?” Khuyển Tâm ngoài ý muốn nhìn Nhiếp Nhân Khải.

“Cái gì? Làm sao có thể?”

“Từ nhỏ Toàn đối với đồ vật nó thích có tính chiếm hữu rất mạnh. Đồ vật nó thích liền nhất định phải có được.” Anh dừng một chút, lo lắng trong chốc lát, quyết định vẫn nên đem một việc nói cho Khuyển Tâm.

“Thế nhưng Toàn lại bằng lòng cùng anh có chung một người phụ nữ, em biết tại sao không?”

Khuyển Tâm lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 41

Editor: Smallblue291

Khuyển Tâm lắc lắc đầu.

“Bởi vì người đầu tiên cậu ấy yêu... Là anh!”

Lúc này ngay cả Lạp Phi Nhĩ cũng trở mắt ngạc nhiên nhìn sang

“Anh ... Anh đang nói đùa phải không?”

“Có lẽ bởi vì từ nhỏ tại anh đã thiếu tình cảm quan tâm chăm sóc của cha mẹ, nên Toàn rất dính người anh hai này! Dần dà, cậu ấy đối với anh sinh ra loại tình cảm đặc biệt. Nhân Toàn cần bản không quan tâm tới ánh mắt người đời cho nên thời điểm cậu ấy nhận ra mình đã yêu anh liền lập tức thổ lộ. Nhưng anh không có khả năng đáp lại. Cậu ấy là em trai mà anh yêu nhất, anh đối với nó chỉ có thân tình, vĩnh viễn không có khả năng có ái tình...”

Nhớ lại chuyện cũ, về mặt Nhiếp Nhân Khải bắt đầu trở lên có chút cứng ngắc.

“Anh mất thời gian rất dài mới khiến Toàn hiểu được anh cùng cậu ấy vĩnh viễn chỉ có thể là anh em. Lúc đó vì quá đau lòng nên Toàn đã bỏ đi. Anh không biết cậu ấy đi nơi nào cũng không đi tìm. Anh biết Toàn cần thời gian để yên tĩnh suy nghĩ. Một năm sau, cậu ấy trở lại, anh cho rằng Toàn đã nghĩ thông suốt. Nhưng thật không ngờ Toàn nói mặc kệ anh nghĩ như thế nào thì nó vẫn sẽ yêu anh cả đời. “

Anh nhớ rõ nó đã nói “Anh, em yêu anh nhưng em biết chắc anh sẽ không đáp lại. Không sao cả để em yêu anh là tốt rồi! Nhưng mà anh coi như bồi thường cho em, đáp ứng em một chuyện được không?” Lúc ấy trong lòng anh cực kỳ rối loạn đành phải hỏi là chuyện gì. Cậu ấy nói “Từ nay về sau, chúng ta đều có chung một phụ nữ được không? Không thể có được anh, ít nhất xin anh để em có được người phụ nữ anh đã ôm qua!”

Nghe đến đó, Khuynh Tâm tròn tròn mắt “Sau đó, anh đáp ứng anh ấy?” Loại chuyện này cũng có thể chấp nhận sao?

“Không như thế còn có thể thế nào?” Dù sao phụ nữ chỉ là công cụ phát tiết dục vọng, anh không quan tâm

Khuynh Tâm trầm nghĩ trong lòng “Chỉ vì anh sủng anh ấy đến vô pháp vô thiên cho nên anh ấy mới có thể đối với anh sinh ra cảm giác không đứng đắn đó”.

“Nhưng ... em thì khác...” Nhiếp Nhân Khải nói tiếp.

“Em... khác?”

“Toàn ôm phụ nữ, cho tới bây giờ đều có mặt anh ở đó! Chỉ có em, cho dù anh không ở đó, cậu ấy cũng bằng lòng ôm em. Bởi vậy, đối với Toàn mà nói em rất đặc biệt!”

Khuynh Tâm không kìm lòng nổi mà nhớ tới chuyện cô cùng Nhiếp Nhân Toàn trên ở ban công, mặt nhất thời nóng đến đỏ bừng.

“Cũng bởi vì như vậy, Nhân Toàn đối với em sinh ra dục vọng chiếm hữu rất mạnh nhưng vì anh, nó còn có thể miễn cưỡng chịu đựng nhưng hiện tại lại thêm một ...” Liếc Lạp Phi Nhĩ một cái anh nói tiếp “Bởi vì người cứu em, cậu ấy biết em không có khả năng từ bỏ người kia. Hơn nữa gần đây em lại chỉ lo chiếu cố chúng ta cho nên Toàn rất khó chịu...”

“Vậy... em nên làm cái gì bây giờ?” Nói ngắn gọn chính là Nhiếp Nhân Toàn yêu cô cho lên hiện tại ăn đấm chưa!

Quả nhiên là tiểu hài tử ngu ngốc! Nghe Nhiếp Nhân Khải nói tâm tình Khuynh Tâm không còn buồn bực nữa.

Thì ra anh không chán ghét cô!

“Rất đơn giản, bây giờ em trở về tìm Toàn đi. Em đừng thấy tính khí cậu ấy táo bạo lại xa cách khó gần, kỳ thật rất dễ nói chuyện, em chỉ cần...”

Có quân sư trợ giúp, Khuynh Tâm cảm thấy chính mình rốt cục cũng có dũng khí đi đối mặt với con rồng chỉ chực phun lửa kia.

Khuynh Tâm đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại có hai người đàn ông ở nơi đó mắt to trừng mắt nhỏ...

A, không đúng, đôi mắt của cả hai kỳ thật đều rất lớn, không có mắt nhỏ... Phải nói là “mắt đen” tròng “mắt xanh”!

“Anh muốn thế nào?” Lạp Phi Nhĩ mở miệng trước.

Không có Khuynh Tâm, nhiệt độ trong phòng bệnh nhất thời xuống âm độ.

“Tôi không muốn lãng phí thời gian! Nói thẳng ra thì tốt nhất. Trải qua sự kiện Lý Ngọc Cẩm, tôi biết Khuynh Tâm không có khả năng rời bỏ cậu để cùng chúng tôi ở một chỗ...”

“Hừ, biết là tốt rồi!”

“Nhưng cậu cũng biết trong lòng cô ấy có chúng tôi. Cô ấy cũng sẽ không bỏ chúng tôi để ở cùng cậu!”

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Lạp Phi Nhĩ nhún mày, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng anh biết anh ta nói rất đúng!

“Rất đơn giản, nếu đều không thể buông tay, như vậy...” Anh cắn chặt răng, cơ hồ muốn cắn nát môi “Liền cùng nhau chung sống thôi.”

Trời mới biết anh phải có bao nhiêu quyết tâm mới có thể đưa ra quyết định này.

Lạp Phi Nhĩ trầm mặc, nếu mạnh mẽ giành giật có lẽ anh không thất bại, nhưng chỉ sợ tránh không được khiến Khuynh Tâm tổn thương. Việc anh lo sợ nhất chính là không muốn cô bị tổn thương, cho nên...

Lạp Phi Nhĩ cười khổ “Nếu chỉ có như vậy mới có thể cùng cô ấy ở chung một chỗ, như vậy... Tôi nguyện ý!”

Hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau một cái.

Đây là lần đầu tiên, bọn họ đạt tới nhận thức chung. Vì cùng yêu một người phụ nữ, thỏa hiệp... Liền thỏa hiệp đi!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 42

Editor : smallblue291

Khuynh Tâm mang tâm tình thấp thỏm trở về nhà họ Nhiếp. Lão quân gia vừa nhìn thấy Khuynh Tâm, giống như thấy được cứu tinh.

“Khuynh Tâm tiểu thư, cô đã trở lại a!” Ông mừng muốn khóc, mấy ngày nay tiểu thiếu gia giống như ăn phải hỏa dược. Nếu còn tiếp tục như vậy, mạng già này của ông chắc không xong rồi!

“Tôi...” Khuynh Tâm xấu hổ cười cười, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Tiểu thiếu gia đang nghỉ ngơi trên phòng, tôi mang tiểu thư lên gặp cậu ấy!”

Quân gia hy vọng Khuynh Tâm có thể trấn an cảm xúc của Nhiếp Nhân Toàn, ông thật sự không nghĩ mình còn có thể tiếp tục đối phó với ngọn núi lửa đó nữa.

“Nhưng mà tôi...” Mặc dù đặc biệt trở về tìm Nhiếp Nhân Toàn, nhưng khi nghe qua giọng điệu của quân gia, cho thấy tâm tình Nhiếp Nhân Toàn không được tốt lắm, nếu hiện tại cô đi lên đó có thể hay không bị phan thất a?

“Tiểu thư đi bên này!”

Quân gia rất nhanh đánh gãy lời Khuynh Tâm, không cho cô thời gian do dự liền hướng lầu hai đi đến. Hiện tại một chút thời gian cũng không thể lãng phí được, mọi người đều trông cậy vào Khuynh Tâm có thể làm cho con người sắt đá kia biến thành sợi chỉ mềm! Khuynh Tâm tiểu thư, vì mọi người, cô liền nhẫn nhịn một chút đi!

“Tiểu thư, tiểu thiếu gia ở bên trong đó!”

“Quân gia, cái kia, tôi...”

Khuynh Tâm định rút lui nhưng quân gia vì sợ cô hối hận nên lập tức gõ cửa.

“Tiểu thiếu gia, tiểu thư Khuynh Tâm tới tìm người!”

“Kêu cô ấy vào!”

Nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Nhiếp Nhân Toàn, Khuynh Tâm tái mặt. Cô ai oán nhìn lão quân gia, có chút phân vân không dám vào. Sau đó lão quân gia không ngừng nháy mắt ám chỉ, cô mới nơm nớp lo sợ mở cửa.

Nhiếp Nhân Toàn nằm trên chiếc giường thật lớn, từ từ nhắm hai mắt, giống như đang ngủ không để ý tới Khuynh Tâm. Chung quanh trầm mặc khiến Khuynh Tâm cảm thấy có chút khó thở! Cô ngơ ngác đứng ở cửa hồi lâu mới miễn cưỡng mở miệng.

“Kia... Cái kia... Anh đã ngủ chưa? Vậy lần sau em lại đến...” Nói xong xoay người muốn đi.

“Em dám đi thử xem!” Cô gái đáng ghét. Chẳng lẽ không phải cô tìm đến anh để cầu hòa sao? Hiện tại cái gì cũng chưa làm đã muốn đi? Có phải cô muốn tức chết anh không?

“Đứng ở cửa muốn làm môn thần sao? Còn không mau lại đây!”

“A!”

Hai tay Khuynh Tâm đan vào nhau vịn vẹo, chậm rãi đi đến bên giường. Phòng này chính là nơi trước kia ba người bọn họ cùng nhau ngủ. Trong đầu Khuynh Tâm bỗng nhiên hiện lên hình ảnh ba người cùng mây mưa trên một cái giường, mặt nhất thời đỏ lên như bị lửa đốt.

Lúc này Nhiếp Nhân Toàn mới mở mắt ra, thấy bộ dáng xấu hổ của Khuynh Tâm bộ, tâm tình nhất thời tốt lên một ít, cô gái nhỏ này, lại nghĩ đến hình ảnh hạn chế người xem, nếu không sao mặt đỏ như vậy?

“Sao mặt đỏ thế kia? Có phải nghĩ tới điều gì không thể cho ai biết hay không?”

Nghe được lời anh nói, mặt Khuynh Tâm càng đỏ hơn.

“Mới... Mới không có...”

“Thật không có?” Mới là lạ.

Nghe ra trong lời nói của anh mang theo sự trào phúng, Khuynh Tâm xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui xuống. Bất quá về phương diện khác, cô cũng có chút cao hứng, ít nhất anh đối với cô không còn một bộ dáng xa cách!

“Anh... Còn tức giận sao?” Cô hỏi.

“Tôi sao dám tức giận với Lãnh đại tiểu thư đây? Hiện tại em có hai hộ hoa sứ giả bên người, tôi nào dám giận dữ với em?” Trong lòng Nhiếp Nhân Toàn buồn bực không thôi. Anh giận cô trong mắt không có anh, nếu bị thương mới có thể được cô chú ý, vậy anh... Cũng muốn bị thương.

“Anh đừng như vậy...” Giọng điệu thật lớn nha. Xem ra Nhiếp Nhân Khải không lừa mình, Nhiếp Nhân Toàn chẳng qua ăn dấm chua mà thôi, không phải thật sự chán ghét mình.

“Không như vậy thì như thế nào?” Anh ngồi dậy nhìn thẳng vào Khuynh Tâm hờn dỗi nói.

Khuynh Tâm cắn cắn môi dưới, trong đầu hồi tưởng lại lời nói của Nhiếp Nhân Khải “Toàn ăn mềm không ăn cứng, lúc em đi tìm cậu ta, làm nũng, nhỏ vài giọt nước mắt, cam đoan cậu ta sẽ mềm lòng! Nếu không được, em liền quyến rũ, anh không tin cậu ta còn có thể chống đỡ!” Nghĩ đến khả năng phải quyến rũ Nhiếp Nhân Toàn, mặt Khuynh Tâm nhất thời lại nóng lên. Nhưng là... Cô đã quyết định, cô muốn cứu vớt trái tim Nhiếp Nhân Toàn. Bọn họ trước kia cũng chiều cô như vậy, cô quyết định cùng bọn họ sống thật tốt tới già. Cô muốn chiếm trọn lấy trái tim mỗi người, khiến cho bọn họ không thể đi ‘Nhúng chàm’ người phụ nữ khác, về sau sinh mệnh cũng chỉ có thể do một mình cô nắm giữ. Bọn họ vì cô mà chịu bao nhiêu thua thiệt cô sẽ cho họ bấy nhiêu hạnh phúc đền bù.

Rốt cục hạ quyết định, Khuynh Tâm lớn mật bò lên giường, ôm lấy cánh tay Nhiếp Nhân Toàn, dịu dàng như nước thủ thi bên tai anh “Toàn... Anh đừng nóng giận được không? Người ta biết sai rồi... Anh đừng không để ý tới người ta...” Thuận tiện miễn phí tặng kèm ánh mắt ủy khuất đến cực điểm. Tuy rằng không có kinh nghiệm thực tế nhưng tốt xấu gì cô cũng xem qua phim truyền hình, không phải chỉ làm nũng thôi sao, cô cũng có thể.

“Em... Em...” Nhiếp Nhân Toàn nhìn bộ dáng kiều mỵ của Khuynh Tâm, nhất thời choáng váng, cô gái nhỏ này từ đâu học được chiêu này? Anh buồn bực phát hiện tức giận mấy ngày nay đã bay mất hơn phân nửa.

“Bọn họ là người bệnh mà, em đương nhiên phải chiều cổ bọn họ, cho nên người ta thật không phải cố ý bỏ qua anh đâu...” Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở hõm vai Nhiếp Nhân Toàn cọ cọ, cọ đến khi Nhiếp Nhân Toàn bị ai phát hiện, một nửa tức giận còn lại đã bị cọ mất luôn rồi.

“Được rồi. Anh không cần tức giận với người ta nữa, nếu không em khóc cho anh xem...”

Cô giả vờ sụt sịt mũi, hai mắt hồng hồng đầy ủy khuất. Kỳ thực nếu đổi là người khác đều nhìn ra được cô giả dạng rất dở nhưng vào lúc này chỉ số thông minh của người đàn ông này là bằng không.

“Em... Em đừng khóc! Anh không có giận em!”

Thật muốn tát chính mình một cái. Anh rõ ràng tức đến muốn giết người! Nhưng mà... Nhưng mà anh lại không đành lòng nhìn cô khóc! Nhiếp Nhân Toàn, mày thực vô dụng phải chịu uất ức cũng đáng!

“Thật sự? Hi hi, em biết chỉ có anh đối với em tốt nhất!” Nói xong in lên môi anh một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước. Tuy rằng chỉ hôn phớt qua nhưng lại đủ bộc phát thú tính của người đàn ông.

“Shit!” Nhiếp Nhân Toàn mắng một tiếng, kéo Khuynh Tâm qua đặt cô ở dưới thân hôn nồng nhiệt. Kệ đi, uất ức liên uất ức, dù sao anh cũng rất yêu cô! Cho dù cô không có chỗ nào tốt nhưng anh cũng chỉ nồng cận như vậy thôi.

Kết thúc nụ hôn, Khuynh Tâm thờ hồng học hỏi “Anh ... không phải lại tức giận chứ?”

“Tức giận?” Đó là đồ vật gì, có quan trọng hơn người phụ nữ trước mắt này không? Nhiếp Nhân Toàn khinh thường hừ nhẹ, sau đó kéo chăn qua trùm kín hai người. Hôm nay để một mình anh chiếm hữu cô đi, về sau cô sẽ là của cả ba người! Tuy rằng rất không cam nguyện, nhưng không có biện pháp khác, ai kêu Lạp Phi Nhĩ cứu Khuynh Tâm đây? Nhìn hấn thiếu chút nữa mất mạng vì cô, Nhiếp Nhân Toàn anh cũng chỉ có thể gắng gượng tiếp nhận

thời.

Ít nhất hai tên đàn ông kia hiện tại đều bị thương, anh còn một đoạn thời gian có thể chiếm lấy cô. Nghĩ vậy, Nhiếp Nhân Toàn lại mãnh liệt hôn lên môi Khuynh Tâm, bàn tay nóng nẩy vội vàng cởi quần áo của cô.

Như vậy xem ra cô đã thành công trấn an Nhiếp Nhân Toàn? Hóa ra chiêu làm nũng vẫn còn dùng được nha! Khuynh Tâm mơ mơ màng màng nghĩ!

Chỉ chốc lát sau, trong phòng bắt đầu vang lên tiếng thở gấp đứt quãng của người phụ nữ...

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 43

Editor: smallblue291

Một ngày sau khi xuất viện

“Dựa vào cái gì tôi hai ngày các người bốn ngày? Không công bằng!” Lạp Phi Nhĩ giận dữ kháng nghị.

“Xin anh nghe cho rõ ràng, là mỗi người hai ngày! Một tuần bảy ngày, mỗi người hai ngày không phải thực công bằng sao?” Nhiếp Nhân Toàn khinh bỉ mà trả lời.

“Anh cho tôi là ngu ngốc chắc? Hai người các người kỳ thật đều cùng tiến lên, trên thực tế còn không phải là bốn ngày?” Khi dễ hấn là ngu ngốc sao?

Hấn làm sao có thể không biết hai cái hỗn đản kia đánh chủ ý gì.

Khuynh Tâm vừa nghe lời này, hấn không thể lập tức bóp miệng Lạp Phi Nhĩ, cái gì cùng nhau lên thật thô tục!

Cho cô là 'Uông uông' sao?

“Mặc kệ anh có đồng ý hay không, chúng tôi quyết định rồi!” Ai thêm đề ý hấn!

Nhiếp Nhân Toàn bộ dáng dứt khoát mặc kệ không thêm đề ý Lạp Phi Nhĩ, nhìn xem Lạp Phi Nhĩ tức giận mà không thể nói cười nham nhở.

“Cho anh hai ngày anh nên mừng mới phải ở đó mà còn lí sự” Ngay cả Nhiếp Nhân Khải cũng là bộ dáng muốn hay không tùy người, giọng điệu rõ ràng là bố thí.

Lạp Phi Nhĩ cảm thấy chính mình muốn điên rồi!

“Vậy ngày cuối tuần thì sao?” Hấn miễn cưỡng nhịn xuống tức giận hỏi. Người tại dưới mái hiên, không thể không cúi đầu nha!

Hấn hiện tại chính là ăn nhờ ở đậu bị người khi dễ còn có thể như thế nào?

Nếu hấn có thể buông tay, hấn đã sớm quay đầu rời khỏi, cố tình tâm bị trời chết ở nơi này, thân thể kia ở nơi nào lại có cái gì phân biệt đâu?

“Nếu không đề ý thì cùng nhau?” Nhiếp Nhân Khải đề nghị, kỳ thật cá nhân hấn càng hy vọng Lạp Phi Nhĩ đề ý.

“Cùng... cái gì?” Khuynh Tâm thiếu chút nữa bị sặc chết bởi nước miếng của mình.

Chắc không phải bọn họ đang nói tới cái mà cô đang nghĩ đi?

“Đề ý? Tôi còn đề ý tôi chính là ngốc tử!” Nói giỡn, đề ý không phải chính là lại thiếu một ngày phúc lợi? Đánh chết hấn cũng không làm!

“Ài, vậy như vậy định rồi!” Lạp Phi Nhĩ không ngại thật sự khiến Nhiếp Nhân Khải có chút thất vọng.

“Hôm nay là ngày cuối tuần...” Nhiếp Nhân Toàn đột nhiên thốt ra một câu.

“Nói cách khác...” Lạp Phi Nhĩ ánh mắt ái muội dừng ở Khuynh Tâm trên người, nhìn đến Khuynh Tâm trong lòng chợt sợ hãi.

“Em... Em có chút mệt, muốn đi ngủ, các anh tiếp tục tán gẫu đi “

Nói xong đã muốn chạy lên lầu, hôm nay ngủ say nhất định phải khóa cửa nha!

“A...” Chạy vài bước đã bị Nhiếp Nhân Khải đang ngồi bỗng chồm qua ôm cô lại.

“Không cần... Em không cần rồi...”

Nói giỡn sao, ba người? Cô còn có thể sống sao?

“Ngaoan, anh khuyên em không bằng để dành sức lực. Đợi lát nữa ở trên giường còn có sức cho em! Kêu!”

Nhiếp Nhân Toàn vừa cười xấu xa vừa nói với Khuynh Tâm

“Chán ghét, em không muốn mà...” Mặc cho cô giãy dụa như thế nào vẫn là bị ba “con sói đói” mang vào phòng.

Ném Khuynh Tâm trên giường, ba nam nhân vuốt cằm, tất cả đều mê đắm mà từ đầu đánh giá đến chân, sau đó lại từ chân đánh giá đến đầu, giống như là đang tự hỏi bắt đầu “ăn” từ nơi nào sẽ tốt đây?

Khuynh Tâm nhìn ba người đàn ông vạm vỡ trước mắt biết hôm nay cô là 'Chạy trời không khỏi nắng' đành giống như đà điểu mà vùi đầu vào gối đầu.

Ba nam nhân nhìn nhau cười, Nhiếp Nhân Khải đi đầu, sờ đôi chân trắng nõn lồ lộ bên ngoài của Khuynh Tâm

Ngón tay chậm rãi hướng về phía trước, nhẹ nhàng chậm chạp mà nắn bóp trên đùi.

“A...” Khuynh Tâm co rúm lại một chút, rớt cục tưa đầu từ gối đầu dưới duỗi đi ra, “Anh đừng... Ô...”

Còn không kịp kháng nghị, môi đỏ mọng đã bị ngăn chặn.

Nhiếp Nhân Khải hôn đến say đắm, không ngừng mà hút lấy lưỡi Khuynh Tâm, bàn tay to chiếm cứ trước ngực đầy đà, đè nén nắn bóp đủ dạng.

Lạp Phi Nhĩ bò lên giường, đi tới sau lưng Khuynh Tâm

Hai tay vừa nhấc đem cả thân váy Khuynh Tâm từ cổ áo xé mở toàn bộ, kéo bỏ áo Bra màu trắng khiến cho Khuynh Tâm toàn thân không hề che lấp mà hiện ra trước mắt ba nam nhân.

“A...” Tuy rằng cùng bọn họ đều từng có qua da thịt chi thân, nhưng Khuynh Tâm vẫn là xấu hổ đỏ mặt.

Vừa định dùng tay che lấp đi nụ hoa phấn nộn đã bị Lạp Phi Nhĩ từ phía sau bắt lấy, Nhiếp Nhân Khải nhân cơ hội nắm ở hông của Cô, cúi đầu ngậm vào nụ hoa!

Lạp Phi Nhĩ hôn liên tiếp lưng rồi dần hạ thấp xuống tại xương sống mút mạnh một cái mảnh liệt lưu lại một cái dấu vết tình cảm.

“Ấn...” Khuynh Tâm kêu lên một tiếng đau đớn.

Nhiếp Nhân Toàn giữ chặt đầu cô điên cuồng mà hôn môi, đầu lưỡi Nhiếp Nhân Toàn linh hoạt càn quấy trong miệng cô không ngừng, bắt chước động tác giao hợp, ra vào cái miệng nhỏ thom ngọt của Khuynh Tâm.

“Ô...” Khuynh Tâm cảm giác bụng dưới một trận ám áp, một cỗ nhiệt lưu vọt tới đi ra ngoài, lúc này Nhiếp Nhân Khải hai tay dùng lực giữ đùi Khuynh Tâm, chân dài cường tráng đem hai chân Khuynh Tâm tách ra rộng nhất có thể.

Nhiếp Nhân Khải để dục vọng đã phòng lên thành đỉnh lều nhỏ cách lớp quần lót mà chậm rãi mà sát tại nơi địa phương ướt át.

“Ngô... Ân...” Khuynh Tâm rên rỉ, ngực đầy đà lần hai bị Nhiếp Nhân Khải cho vào miệng. Lần này không ôn tồn như lúc trước, Nhiếp Nhân Khải thô lỗ dùng răng nanh gặm cắn trở nên đỏ thắm, có khi há miệng thật lớn hơn nữa, cường lực mà hút.

Nhiếp Nhân Toàn cúi đầu, ngậm lấy nụ hoa run rẩy, kéo tay Khuynh Tâm qua đem kim tại bùng bùng phấn chấn dục vọng.

“Không... A... A... Các người...” Âm thanh mềm mại của cô như động lực làm ba người đàn ông kia động tác càng thêm làm càn đứng lên.

Nhiếp Nhân Khải không kiên nhẫn mà đem quần lót xé mở, sau đó rất nhanh mà đem một căn thô cứng dục vọng không có chút nào tạm dừng liền bay nhanh mà trùu sáp đứng lên.

“A a a... Không cần... Đau...” Xé rách đau đớn làm Khuynh Tâm thét chói tai ra tiếng, thân thể của cô trong nháy mắt cứng ngắc.

Nhưng mà khoái cảm rất nhanh ập đến lại để thân thể của cô mềm nhũn đi xuống, cô hạ eo, nghênh hợp Nhiếp Nhân Khải động tác.

Nhiếp Nhân Toàn cũng xoay chuyển động tác nhanh chóng đem quần cởi bỏ, kéo tay Khuynh Tâm cầm lấy cực đại dục vọng, bàn tay to nắm lấy tay cô kịch liệt mà kéo lên xuống.

Nhiếp Nhân Khải lại nhập thêm một lỏng tay, đem hoa kính nhỏ nhỏ mở ra.

Ngọt ngào mật dịch không ngừng vọt ra làm ướt nhẹp đùi của hai người.

Lạp Phi Nhĩ phía sau nhanh chóng cởi hết quần áo trên người, cự long muốn bùng nổ cạ sát phía sau Khuynh Tâm.

Ngón tay dính mật dịch không ngừng chảy ra, tách ra tiểu cục huyết rồi bôi lên đó. Ngón tay không ngừng mà xoay tròn, khuếch trương mật sau chặt chẽ.

“Không, đau...” Khuynh Tâm hé mắt mở miệng than. Thật sự rất đau, cục hoa đã muốn thật lâu không bị người chiếm hữu bởi vậy chỉ là ngón tay tiến vào đã khiến cho cô chịu nhiều đau khổ.

Cô vận vẹo thân mình muốn tách rời khỏi.

Nhưng mà dục vọng lâm đầu, những tên đàn ông này căn bản không đếm xỉa tới cô.

Giấy dựa, vận vẹo sẽ chỉ làm nam nhân càng thêm hưng phấn.

“Tiểu yêu tinh!” Lạp Phi Nhĩ thấp giọng mắng một tiếng rút ra ngón tay, cầm lấy bờ mông trắng như tuyết trắng hướng hai bên banh ra.

Cự long ngẩng đầu để ở hồng nộn cục tâm, thất lưng anh ta dùng một chút lực đẩy tới, cự long cực đại liền đem khe hở cục tâm nho nhỏ nhấn điệp mở ra.

“Không... Không cần... Đau... Ô...” Khuynh Tâm khóc nức nở né tránh, chính là hạ thân lại bị nam nhân gắt gao mà cố định trụ.

Cô cắn răng thừa nhận đau đớn bị cự long xâm nhập xé rách đau đến hôn mê bất tỉnh.

Lạp Phi Nhĩ trên trán không ngừng mà toát ra mồ hôi, tiến cũng không được lùi cũng không xong!

Nhiếp Nhân Khải thấy thế rút ra ngón tay, phóng xuất ra dục vọng sau cầm lấy thất lưng Khuynh Tâm động thân một cái, rốt cuộc cầm xuống.

Khuynh Tâm nức nở thét chói tai ra tiếng.

Bị xô xuyên qua từ trước ra sau đem đến cho cô cảm giác phong phú cực độ.

Nhiếp Nhân Khải nắm chặt đùi Khuynh Tâm mạnh mẽ ra vào, dục vọng cực đại đâm sâu đến gần cửa tử cung, khoái cảm trí mạng để Khuynh Tâm nhất thời quên đau đớn phía sau.

Lạp Phi Nhĩ nắm chắc thời cơ mạnh thẳng lưng, đem cự long sáp nhập tận gốc.

Khuynh Tâm cảm giác bị cực độ đau đớn cùng cực độ vui thích thay phiên qua lại thay thế, toàn bộ linh hồn tựa hồ cũng muốn bay ra bên ngoài cơ thể.

“Không... Em không được... A...” Cao trào đánh úp lại, Khuynh Tâm trong đầu nhất thời trống rỗng.

Nhiếp Nhân Toàn nhìn xem miệng khô lưỡi khô: “Anh, em cũng muốn...”

Nhiếp Nhân Khải nghe vậy nằm ở trên giường, Khuynh Tâm nằm trên người Nhiếp Nhân Khải, cao thấp qua lại lay động, trắng nõn tuyết nhũ trên không trung họa xuất xinh đẹp đường cong.

Lạp Phi Nhĩ như lâm vào mộng, cự long lửa nóng một chút một chút uy tiến cái miệng nhỏ đỏ bồng phía sau.

Hắn ngửa đầu, tại cơ hồ đau đớn bao vây cự vật vẫn mạnh mẽ rút ta đâm vào thật sâu và tận hưởng khoái cảm bị hút chặt bao vây.

Thân thể va chạm phát ra tiếng phạch phạch dâm mỹ vang triệt toàn bộ phòng.

Nhiếp Nhân Toàn kéo xuống Khuynh Tâm đầu, mở miệng của cô, đem dục vọng cho vào miệng cô, ấn cái ót cô một trận cuồng liệt mà tiến lên.

“Ngô... Ngô...” Khuynh Tâm trên mặt hỗn tạp thống khổ cùng vui thích vẻ mặt, cực độ yêu dâm, Nhiếp Nhân Toàn không chể không được lực đạo của mình, cơ hồ để Khuynh Tâm hít thở không thông.

Nhiếp Nhân Khải tiến lên đã đến cực hạn, hung hăng mà ra vào sau, nóng bỏng *** phun tát mà ra.

“A...” Khuynh Tâm thét chói tai lần thứ hai xông lên đỉnh.

“A...” Phía sau Lạp Phi Nhĩ cũng là một hét lên điên cuồng, rút ra dục vọng đem *** phun ở vú Khuynh Tâm.

Hai nam nhân thỏa mãn buông Khuynh Tâm xuống giường. Lúc này Nhiếp Nhân Toàn đem dục vọng từ miệng Khuynh Tâm rút ra.

Anh lật cơ thể cô làm cho cô nằm úp sấp ở trên giường, nâng mông cô xong cầm lấy hai chân trắng nõn đem dục vọng lần thứ hai từ sau chôn vào hoa

huyết sung đỏ mãnh liệt ra vào làm Nhiếp Nhân Khải *** cùng Khuynh Tâm mặt hoa không ngừng rơi xuống giường, một mảnh nhóp nhép..

“Khuynh Tâm, anh yêu em...” Điện cuồng hét lên bày tỏ tình yêu trong lòng, Nhiếp Nhân Toàn rốt cục cũng đạt tới cao trào.

Khuynh Tâm mặt mày rã rời nằm úp sấp ở trên giường 'Không được, về sau tuyệt đối không thể lại cho bọn họ cùng lên, nếu không mặc kệ mình có mấy cái mạng cũng không đủ bọn họ chơi!' Cô oán hận mà nghĩ thầm.

“Khuynh Tâm...” Ôn nhu đến cực điểm thanh âm, đáng tiếc cô không muốn để ý.

“Khuynh Tâm...” Lại là một tiếng một đôi tay đồng thời mò mẫm.

Đáng thương cô ngay cả khí lực ngăn cản cũng bị không có chỉ có thể oán giận mà nói: “Cho em xin, người ta mệt chết đi ...”

“Mệt không? Anh ôm em đi tắm rửa nhé?” Lạp Phi Nhi hưng phấn mà ôm lấy cô .

“Không... Không cần rồi...” Bọn họ mới sẽ không hao tâm giúp cô tắm rửa đâu! Khăng định lại là tưởng cái kia rồi, không được, hông của cô đã muốn gãy rồi.

“Bảo bối, em yên tâm, chúng ta sẽ đem em tắm thực sạch sẽ !” Mấy nam nhân ý không ở trong lời mà ôm Khuynh Tâm vào phòng tắm.

Không bao lâu, trong phòng tắm lại là cảnh xuân vô hạn...

“Chán ghét, em muốn ngủ mà...”

(hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ngoại truyện về Lạp Phi Nhi

Editor: smallblue291

Bản thân tôi sinh ra chính là một sai lầm, người đàn ông cung cấp tình trùng là một độc trùng, trừ bỏ hít thuốc phiện, cái gì ông ta cũng không biết. Không có tiền liền đi cướp, đi trộm, đi lừa. Chỉ cần cho ông ta tiền, cái gì ông ta cũng không quan tâm.

Người phụ nữ sinh tôi ra là một người đáng thương, bị người cường bạo không dám lên tiếng. Mơ mơ màng màng gả cho người cường bạo mình, sinh ra tôi, sau đó, điện rồi...

Người đàn ông đó đã vứt tôi ở cửa cô nhi viện, khi đó, tôi 5 tuổi...

Từ khi có ký ức, tôi chỉ biết cái gì gọi là khinh bỉ, cái gì gọi là sỉ nhục, cái gì gọi là mạnh được yếu thua, cái gì gọi là - địa vị!

Tôi vốn ở tầng dưới cùng của tầng lớp giai cấp. Cha không đau, mẹ không thương, người chung quanh nhìn tôi nếu không phải khinh bỉ thì chính là kì thị, tốt hơn một chút thì không thèm nhìn tới!

A... Đây là nhân tính! Thờ ơ lạnh nhạt, bắt nạt nhỏ yếu!

Người nuôi dưỡng tôi là một tên biến thái, hắn thích nhất chính là lăng ngược nam đồng, hắn từ trong cô nhi viện nhận nuôi tôi với mục đích tìm một món đồ chơi có thể tận tình đùa bỡn! Ở nơi đó, tôi vượt qua ba năm đáng sợ.

Sau đó, hắn chết, chết vì trúng độc còn cấp tính.

Tôi quay về cô nhi viện, không lâu sau, một đôi vợ chồng có tiền đến đây. Bọn họ cư nhiên lựa chọn tôi, thực buồn cười. Mười năm chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ tôi trở thành thiếu gia của gia đình giàu có!

Người xưng là cha nuôi của tôi đối xử với tôi rất tốt nhưng người phụ nữ là mẹ nuôi lại lạnh lùng xa cách thậm chí keo kiệt với tôi dù chỉ là một ánh mắt. Tôi nghĩ lúc đó tôi rất khao khát tình thân, khát vọng tình thương của mẹ, đáng tiếc...

Cha nuôi rất quý trọng một bức hình, tôi thường xuyên thấy cha nhìn vào người trong hình chụp thì thảo nói gì đó, ánh mắt ông rất dịu dàng, dịu dàng đến nỗi tôi không khỏi bắt đầu ghen tị với người trong ảnh.

“Cha nuôi, bà ấy là ai vậy?” Ngày nào đó, cha nuôi bỗng nhiên nhìn bức hình nước mắt chảy xuống. Tôi cảm thấy thập phần kinh ngạc. Vì thế tôi không

nhìn được nữa liền lên tiếng hỏi.

“ Bà ấy là người phụ nữ đẹp nhất, tốt nhất trên thế giới này nhưng cha lại phụ lòng bà ấy!” Cha nuôi nghẹn ngào nói với tôi.

Sau này tôi mới biết được thật ra người mà cha nuôi yêu chính là người phụ nữ trong ảnh. Nhưng vì cứu sự nghiệp của gia tộc mà ông không thể không cưới mẹ nuôi hiện tại của tôi. Mà người phụ nữ kia vì không muốn cha nuôi khó xử đã chủ động bỏ đi.

Người phụ nữ trong ảnh thật sự rất đẹp, rất đẹp. Khi đó trong đầu tôi bỗng nhiên toát ra cái ý tưởng, nếu bà ấy là mẹ tôi, hẳn là tôi sẽ rất hạnh phúc!

Bức ảnh kia tôi đã xem, xem mãi trong 18 năm. Nụ cười dịu dàng của bà ấy khắc sâu vào trong trái tim tôi, cảm giác của tôi không biết lúc nào đã thay đổi: Tôi muốn có được bà ấy!

Phải, tôi muốn có người phụ nữ như thiên sứ đó! Tôi muốn biết vì sao bà lại có thể khiến cho cha nuôi yêu thương mình nhiều năm như vậy? Thậm chí tôi còn muốn cầm tù bà ấy, làm cho bà ấy vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình tôi, để tẩy rửa toàn thân dơ bẩn của tôi, để tôi rửa sạch kí ức về người đàn ông đáng ghét kia người mà tôi không muốn nhớ lại.

Thượng đế rốt cục nghe được lời cầu nguyện của tôi, ngày đó, lúc tôi thấy người phụ nữ đứng ở nơi đó, tôi biết, đời này tôi cũng sẽ không buông tha cô!

Cô rất giống với người phụ nữ trong tấm hình, thậm chí còn đẹp và hoàn mỹ hơn. Cho dù bị đâm mù mắt tôi cũng không muốn dời tầm mắt mình khỏi cô ấy.

Tôi lập tức quyết định, mặc kệ cô ấy là ai, mặc kệ cô ấy thuộc về ai, tôi muốn cô ấy!

Lúc tôi nhìn thấy hai người đàn ông đó. Tôi biết để có được cô ấy tôi phải trả một cái giá rất đắt. Nhưng tôi không muốn buông tôi tay. Cho dù chết cũng muốn kéo cô cùng đi xuống địa ngục!

Tôi không tin trên thế giới vô duyên vô cớ lại có hai người giống nhau đến vậy, có lẽ cô là...

Vì xác minh điều tôi đoán, tôi bắt cóc cô !

Tôi biết làm như vậy sẽ chọc giận hai người đàn ông đó nhưng là, không có gì có thể ngăn cản tôi muốn có cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ngoại truyện Giam cầm

Editor: smallblue291

Nói cho cùng thì tôi cho rằng mình cũng là người phụ nữ hạnh phúc. Tuy rằng, bọn họ đã từng là ác mộng của tôi, nhưng hiện tại, tôi thật sự thực cảm tạ ông trời bởi vì đã cho tôi được sống cùng người tôi yêu và cũng vô cùng yêu tôi.

“A... Đau quá... A a a... Ô...” Một tràng tiếng thét chói tai, tiếng sau gào to hơn tiếng trước không ngừng cào xé trái tim của ba người đàn ông đang đứng chờ ngoài phòng sinh.

Khuôn mặt tuần tú tái nhợt, Nhiếp Nhân Toàn đi qua đi lại không ngừng: “Ông trời phù hộ! Ông trời...” Miệng hắn trong không ngừng mà thì thào ‘Ông trời’. Bỗng nhiên tiếng gào thét bên trong im bật khiến toàn thân y run rẩy ...

“Kính nhờ anh yên lặng một chút được không? Anh chê chúng tôi còn chưa đủ phiền có phải hay không?” Lạp Phi Nhĩ sắc mặt xanh mét mà trừng mắt Nhiếp Nhân Toàn.

Lạp Phi Nhĩ hắn cũng đang rất rối rắm đau lòng không dứt vì người trong phòng sinh kia mà Nhiếp Nhân Toàn giống như còn thấy y không đủ buồn bực mà không ngừng ‘Niệm kinh’ !

“Anh không nghe tiếng cô ấy gào thét đau đớn sao? Cô ấy đau đớn quá kia... cô ấy... tôi ...”

Giống như chứng minh lời nói Nhiếp Nhân Toàn, từ phòng sinh trong lại truyền ra một loạt tiếng kêu thê lương thảm thiết làm ba người đàn ông sợ tới mức sắc mặt càng thêm trắng bệch.

“Không được, tôi muốn đi vào nhìn cô ấy!” Lạp Phi Nhĩ đang muốn đứng lên đi vào phòng sinh. Nhiếp Nhân Khải ngồi bên cạnh vội vàng vuron tay giữ chặt hắn.

“Anh điên rồi à? Bị đuổi một lần còn chưa đủ còn muốn bị đuổi lần thứ hai sao? Anh ngồi xuống cho tôi. Anh lại đi quấy rầy bác sĩ , tôi sẽ giết anh!”

Nhiếp Nhân Khải thấp giọng gào thét.

Ngay từ đầu, ba người bọn họ tỏ thái độ kiên quyết vào phòng sinh. Bác sĩ không thể ngăn cản đành cho bọn họ vào. Nhưng mà bị sáu con mắt hung tợn mà ánh mắt nhìn chăm chăm, hơn nữa lại bị hai thân hình cao ngất ngưỡng trên một mét tám găm giữ bên tai không ngừng, bác sĩ rốt cục phát hỏa, lạnh giọng đặt điều kiện nếu bọn họ không ra ngoài thì sẽ không đỡ sinh nữa. Lúc này phòng sinh mới trở lại tình trạng yên bình.

“Nhưng mà...”

“Câm miệng lại cho tôi!” Lạp Phi Nhĩ còn muốn nói gì, lại bị Nhiếp Nhân Khải bạo tiếng hô đánh gãy.

“Tiên sinh, đây là bệnh viện, xin giữ yên lặng!” Nghe thấy tiếng tranh cãi, y tá không vui mà nhú mày.

“A a a...” Tiếng thét vô cùng thê thảm lại truyền ra sau đó lại nghe thêm tiếng khóc trẻ con thật lớn.

“Sinh rồi!” Ba người đàn ông nhất thời hưng phấn mà cười toe toét lập tức bước đến cửa phòng sinh.

Lúc này, y tá ôm đứa trẻ sơ sinh bước ra phòng sinh.

“Ai là chồng Lãnh Khuynh Tâm?” Y tá hỏi.

“Tôi!” Ba người cùng trả lời.

Y tá há hốc mồm, ba người chồng sao? Vốn là cho rằng người ngoại quốc kia là chồng sản phụ mà hai người đàn ông xuất sắc kia có lẽ là anh em của cô nhưng mà cô y tá năm mơ cũng không nghĩ tới, ba người chồng ư?

“Các người có thời đi không? Bình thường cái gì tiện nghi đều cho các người chiếm, hiện tại ngay cả đứa nhỏ cũng phải tranh giành với tôi sao?” Lạp Phi Nhĩ sắc mặt xanh mét rống lên.

Nhiếp Nhân Toàn nhanh chóng đẩy Lạp Phi Nhĩ ra, Nhiếp Nhân Khải liền nhân cơ hội tiếp nhận đứa nhỏ từ trong tay y tá.

“Trời! Con bé thật đáng yêu! Đáng yêu y như mẹ nó vậy!” Nhiếp Nhân Khải hốc mắt đỏ lên, vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết sớm đã không còn nữa tồn tại.

“Nhiếp Nhân Khải!” Lạp Phi Nhĩ vươn tay muốn đoạt lại.

Nhiếp Nhân Toàn giờ tay bàn tay Lạp Phi Nhĩ đang giờ ra: “Anh không mở to mắt ra mà xem à? Không thấy con bé tóc đen mắt đen à? Có chỗ nào giống với anh đâu chứ?”

“Anh... Anh...” Lạp Phi Nhĩ bị tức đến thiếu chút nữa không thở nổi.

“Chúc mừng vị tiên sinh này! Tiểu thiếu gia bộ dạng cùng ngài giống nhau như đúc, sau khi lớn lên khẳng định cũng là đại soái ca người gặp người thích!” Y tá thấy tựa hồ muốn xảy ra tranh chấp đổ máu nên nhanh chóng hoà giải.

“Phải không? Cảm ơn, cảm...” Nhiếp Nhân Khải vốn đang đặc ý nhìn Lạp Phi Nhĩ chọc tức một chút. Bỗng khựng lại hỏi: “Cô nói cái gì? Nó là con trai?”

“Đ... đúng... vậy!” Y tá bị sắc mặt khó coi của Nhiếp Nhân Khải hù dọa mà nuốt nước miếng lắp bắp trả lời!

“Gạt người, bác sĩ rõ ràng nói là tiểu công chúa mà!” Nhiếp Nhân Toàn không thể tin được mà xông tới tháo khăn bọc em bé ra. Sắc mặt nháy mắt trắng bệch: “Thật là ***, đúng thật là một **!” Dưới sự phẫn nộ mất lý trí nên Nhiếp Nhân Toàn không kiêng nể gì mà buột miệng chửi tục luôn.

Lạp Phi Nhĩ bên cạnh nhất thời mặt mày hớn hờ, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa!

Nhiếp Nhân Khải mặt trầm xuống, nhanh chóng đem cục cứng còn đỏ hồng trên tay nhét vào trong ngực Lạp Phi Nhĩ cứ như là phải tống đi thứ vật gì dơ bẩn trên người mình: “Cho anh!”

“Hả? Anh làm cái gì vậy?” Lạp Phi Nhĩ tức giận trừng Nhiếp Nhân Khải đang vội vã nhét em bé cho mình.

“Anh không phải mới vừa muốn cướp lại đấy thôi? Về sau cứ giữ lấy đừng lại nói chúng tôi khi dễ anh!” Nhiếp Nhân Toàn cười thô bỉ nói với Lạp Phi Nhĩ.

“Các người thật quá đáng!” Anh em Niếp gia chết tiệt mà! “Vừa rồi là ai nói em bé tóc đen mắt đen hoàn toàn không giống người ngoại quốc? Bây giờ không muốn liền đưa cho tôi?”

“Anh thật ngu ngốc mà. Anh không biết con trai đa số đều lớn lên giống mẹ sao? Ngay cả điểm nhỏ nhất vậy cũng không biết. Haiz!” Nhân Toàn nói xong còn dùng ánh mắt phi thường khinh bỉ mà nhìn Lạp Phi Nhĩ.

“Anh...” Ngay lúc Lạp Phi Nhĩ tưởng chừng như muốn bùng nổ đột nhiên trong phòng sinh lại truyền đến một tiếng khóc vang dội nữa.

Ba người đàn ông nhất thời há hốc mồm, chỉ chốc lát sau, một cô y tá trong tay lại ôm một em bé đi ra. Cô thấy trong tay Lạp Phi Nhi ôm em bé, vì thế mỉm cười nhìn anh ta nói: “Chúc mừng chúc mừng, vợ anh còn giúp anh sinh một tiểu công chúa nha! Là long phượng thai!”

“Cái gì?” Ba người đàn ông mở to hai mắt nhìn nhìn lẫn nhau. Nhiếp Nhân Toàn bình tĩnh lại trước tiên nhất thời vui vẻ mà cười như điên. Vợ vàng đón lấy em bé từ trong tay y tá, mở khăn quấn em bé ra rồi hào hứng nói: “Ha ha, quả thật là tiểu công chúa!”

“Này không chừng đứa bé là của tôi đó ?” Lạp Phi Nhi nhìn đứa bé xinh đẹp như búp bê trong tay Nhiếp Nhân Toàn thèm thuồng nói.

“Anh thật tham lam. Không phải đã đưa cho anh một đứa sao?” Nhiếp Nhân Khải đỡ lấy em bé trong tay em mình, vẻ mặt hiện lên sự dịu dàng ít thấy.

“Vây đổi đi!” Lạp Phi Nhi không chút do dự nói. Nói giỡn sao? Ai lại muốn xú tiểu từ thối hoắc? Anh ta thích là giống như Khuyên Tâm một dạng hiền dịu đáng yêu, mềm mại xinh đẹp tiểu công chúa nha!

“Nói giỡn chơi à? Anh cho rằng anh là ai? Muốn đổi thì đổi à ?” Hai anh hèm ý vào đồng người sức lớn khi dễ Lạp Phi Nhi.

“00xx...” Lạp Phi Nhi nhất thời tuôn ra một trận mắng. Nhiếp Nhân Toàn cũng không chút nào yếu thế, hai người nhất thời cãi nhau um trời. Mà Nhiếp Nhân Khải một bên lại dịu dàng ôm tiểu công chúa vào lòng mà cưng nựng đùa giỡn.

Y tá chỉ biết ngây ngốc mà nhìn cảnh tượng trước mắt .

“Ồn ào cái gì, nơi này là bệnh viện!” Bác sĩ đỡ sinh vừa từ đi ra khỏi phòng sinh vừa trừng mắt nhìn ba người đàn ông: “Các anh không gặp vợ mình sao?”

Một câu, nhất thời làm ba người đàn ông cãi nhau yên tĩnh trở lại! Sau đó...

“Khuyên Tâm...” Ba người một phục hồi lại tinh thần, nhất thời rất nhanh mà vọt vào phòng sinh...

Bạn đang đọc truyện *Giam Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.